

Ái Tình

Contents

Ái Tình	1
1. Chương I	2
2. Chương Ii	5
3. Chương Iii	7
4. Chương Iv	10
5. Chương V	12
6. Chương Vi	15
7. Chương Vii	20
8. Chương Viii	24
9. Chương Ix	28
10. Chương X	33
11. Chương Xi	37
12. Chương Xii	41
13. Chương Xiii	45
14. Chương Xiv	49
15. Chương Xv	54
16. Chương Xvi	58
17. Chương Xvii	62
18. Chương Xviii	66
19. Chương Xix	71
20. Chương Xx	76
21. Chương 21+22	80
22. Chương 23+24	90
23. Chương 25+26	99
24. Chương 27+28	110
25. Chương 29+30 (hoàn)	120

Ái Tình

Giới thiệu

Truyện kể về Thư Lê, cô gái 28 tuổi bị chồng và bạn thân phản bội, đẩy ra ngoài đường với hai bàn t

1. Chương I

CHAP 1

Hôm nay là sinh nhật Diễm, bạn thân của Thư Lê nên cô chuẩn bị một ít bánh kem tự làm cho cô ấy!

Thư Lê và Diễm chơi thân với nhau từ hồi phổ thông. Ngày ấy Diễm gầy gò, đen đúa, mắt đeo cặp kính cận dày cộp, luôn lêu đẹo chạy theo Thư Lê như một cái bóng. Thư Lê thì khác, cô xinh đẹp với làn da trắng ngần, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn long lanh như thủy tinh.

Nhiều người hỏi “Vì sao cậu chơi với một ng không-giống-mình như Diễm?” Thư Lê chỉ mỉm cười. Chọn bạn chẳng lẽ phải chọn người xinh đẹp giống mình hay sao?

Ngày ấy Thư Lê còn là tiểu thư nhà giàu, mẹ cô chưa...haizzz! Thôi, chuyện cũ đau buồn không nên nhắc lại...

Kính coong!

Thư Lê ấn chuông cửa, lại núp sang một bên lẩn trốn. Hôm qua cô gọi điện hỏi Diễm xem có tổ chức không thì Diễm nói rằng cô đang có dự án nên không làm sinh nhật được. Cô ấy luôn thế, luôn coi công việc là trên hết. Bởi vậy đã 27 tuổi mà còn chưa có lấy một người đàn ông tử tế để chăm sóc mình.

Lê từng nói với chồng “Anh có người bạn nào độc thân thành đạt thì giới thiệu cho Diễm nhé! Cô ấy cô độc quá lâu rồi...”

Chồng cô vùi mặt sau ipad, lầm bầm “Chuyện riêng của người ta em đừng để ý...nếu cô ấy thích thì không cần em phải giới thiệu đâu!”

Lê bĩu môi trách anh vô tâm.

Cửa nhà bật mở, Thư Lê vội nhảy ra “Oà, bất ngờ không? Happy birth...”

Giọng cô khựng lại, mắt mở to, buông rơi hộp bánh ngọt tự làm.

Cô dụi mắt.

Lại dụi mắt...

Đứng trước mặt cô là Hoàng, người chồng 7 năm đầu gối tay ấp. Anh cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần dài ở nhà, lộ ra vòm ngực rộng rãi rắn chắc mà cô thường nằm gối vào mỗi tối... Khuôn mặt anh cũng không khác gì cô, vô cùng hốt hoảng...

“Ai vậy honey?” Giọng Diễm có vẻ ngại ngùng. Cô xuất hiện sau lưng Hoàng, trên người chỉ mặc đúng một chiếc áo sơ mi nam màu trắng, dài phủ qua hông một chút...mái tóc tuy có hơi lộn xộn nhưng tư thái hết sức gợi cảm. Thư Lê chưa bao giờ nhận ra Diễm của mười mấy năm trước, một Ánh Diễm đen đúa, gầy gò với cặp kính cận dày cộp lại có thể phong tình, xinh đẹp tới ghen tị như vậy...

Diễm hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Thư Lê, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh “A, chào Lê!”

“Nói cho em nghe tất cả chỉ là sự hiểu lầm thôi phải không?” Thư Lê ngồi trong phòng khách nhà Diễm, chờ cho hai con người kia quần áo chỉnh tề thì mặt đối mặt nói chuyện.

Hoàng im lặng.

Diễm cũng im lặng.

Diễm rút một điều thuốc đặt lên môi châm lửa, nhả ra một làn khói mờ mờ, khuôn mặt xinh đẹp toả ra khí chất mị hoặc thật khó cưỡng. Thư Lê ghen tị tới run lấy bẫy...trái tim cô thổn thức.

“Không phải là hiểu lầm đâu... Lê ạ!” Hoàng mở lời một cách khó nhọc “Anh yêu Diễm...đã 5 năm nay rồi...”

5 năm?

5 năm?

Thư Lê thấy như sét đánh ngang tai.

Họ yêu nhau từ năm cô 19 tuổi, được một năm thì cưới nhau...khiến Lê đang học dở cũng phải bỏ ngang để sinh bé Lương. Họ đã ở bên nhau 8 năm, làm vợ chồng 7 năm, vậy mà anh nói...anh nói...anh yêu cô ấy đã 5 năm?

Vậy là anh trực tiếp cầm sừng lên đầu cô, còn bạn thân của cô thì luôn lừa dối cô...một mặt thân thiết với cô, mặt kia leo lên giường chồng cô?

Họ...họ...sao có thể như vậy với cô?

“Anh nói dối...” Thư Lê bắt đầu nức nở “Em không tin...đây chỉ là hiểu lầm thôi phải không? Hôm nay là ngày bao nhiêu...có phải cá thối tư không? Có camera giấu kín nào xung quanh đây không?” Cô bắt đầu nhìn quanh, đảo đảo...

“Thôi đi, kết thúc được rồi...em đừng lừa dối bản thân nữa!” Hoàng bắt lấy tay cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào... Thư Lê gục xuống!

“Anh không thể tiếp tục lừa dối em! Chúng ta ly hôn đi!”

Sau khi trở về nhà khóc loạn một hồi, hết van xin tới đe dọa...thậm chí đòi tự sát, Hoàng vẫn lạnh lùng nói với Lê “Anh không còn yêu em, chúng ta ly hôn thôi!”

Thư Lê quyết định tới gặp “người thất nút”, Ánh Diễm.

“Mình làm gì có lỗi với cậu sao?”

“Cậu chẳng có lỗi gì với mình!” Diễm thản nhiên nói “Cậu có lỗi với bản thân mình thì đúng hơn...”

Cô suy nghĩ một lát, nói thêm “Lỗi của cậu là quá ngu ngốc, quá nhu nhược, quá...buông thả! Cậu có 1 ng chồng tuyệt vời nhưng không giữ được trái tim anh ấy! Đó là lỗi của cậu...”

Đau.

Thư Lê thấy tim mình đau thắt lại.

Nếu so sánh với nỗi đau thể xác thì nỗi đau tinh thần, tổn thương tình cảm này còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần.

Thư Lê chưa bao giờ phải quỳ trước mặt ai, nhưng hôm nay cô đã quỳ xuống trước mặt bạn thân nhất của mình.

“Diễm...mình cầu xin cậu, cầu xin cậu được không? Cậu có tất cả...nhân sắc...địa vị...tiền tài...mình không có gì cả...không có gì cả...mình chỉ có Hoàng, có bé Lương thôi...cậu đừng cướp họ của mình có được không?”

Diễm ngồi trên ghế salon, cả người cô toát ra khí chất của một nữ nhân thành đạt đầy quyền rũ. Đó là khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo với nụ cười như có như không. Cô nhướng mắt nhìn bạn thân nhất của mình, Thư Lê, người mà đang quỳ xuống đất để van xin cô buông tha chồng mình. Diễm mỉm cười “Lê, cậu đứng lên đi... Người mà cậu cầu xin không phải là mình, đó là Hoàng!”

Diễm với tay rút một điều thuốc lá trên mặt bàn đặt lên khoé môi mọng đỏ, châm lửa...

“Người đàn ông không còn yêu cậu...không còn hứng thú khi ở bên cậu...dù không phải là mình thì cũng là người khác!”

“Cậu chọn sai chồng, cũng chọn sai bạn...cậu thật đáng thương!”

“Cậu hãy chấp nhận rút lui trong im lặng, cậu sẽ có tiền vốn...sẽ còn một chút danh dự. Nếu không...” Diễm đưa mắt nhìn Lê một lượt “Cậu sẽ mất tất cả!”

“Tôi không cần...không cần... Không yêu cũng được, chỉ cần không có cậu, Hoàng sẽ...” Lê thẫn thức.

“Đừng ngu ngốc như vậy! Người đàn ông tuyệt vời như Hoàng...cậu xứng sao?” Diễm mĩa mai.

Lê nhìn lại mình.

Đã bao lâu cô không mua quần áo mới?

Đã bao lâu cô không thay đổi kiểu tóc?

Từ ngày sinh con...cô đã lên bao nhiêu kg rồi?

Nám này...tàn nhang này...mỡ thừa...

Đã bao lâu...Hoàng không chạm vào người cô? Chồng cô không chạm vào người cô?

Đã bao lâu?

Tôi sẽ không rời đi đâu hết. Tôi là vợ hợp pháp của anh ấy!”

“Cậu đừng cứng đầu. Nếu không, tôi sẽ cho cậu mất tất cả!”

Ngày ra toà, Hoàng đệ đơn lên toà án nói rằng Thư Lê là một người có tiền sử thần kinh, thường xuyên nghỉ ngơi anh vô cố...

Hoàng trình bày mình là một doanh nhân thành đạt có nhiều cống hiến cho xã hội, Thư Lê chỉ ở nhà nội trợ và chăm con nhưng chứng bệnh thần kinh tái phát...cô luôn nghi ngờ mọi người xung quanh mình, đặc biệt là chồng mình và cô bạn thân của mình, Diễm...

Quan toà gật gù. Thư Lê hét lên “Nói nhảm...có anh bị thần kinh...cả nhà anh bị thần kinh...” Cô kích động tới nỗi muốn lao tới bóp cổ gã chồng bội bạc kia, nhưng bảo vệ của hội đồng toà án đã phải chạy tới giữ chặt...

“Đây là tiền sử bệnh thần kinh của mẹ Thư Lê. Bà ấy từng ghen tuông tới mức đâm chết chồng mình! Hiện nay bà ấy vẫn đang được điều trị tại bệnh viện tâm thần...” Luật sư của Hoàng trình lên toà một hồ sơ bệnh án của người phụ nữ tên Nguyễn Mai Thư.

Hoàng liếc Thư Lê một cái rồi trình lên một hồ sơ bệnh án “Đây là những xét nghiệm gần đây về chỉ số tâm lý của vợ tôi. Bác sĩ khoa thần kinh bệnh viện Việt Pháp đã xác nhận cô ấy có những dấu hiệu tâm lý không bình thường, thừa quý toà!”

Kết thúc phiên toà, quan toà xét xử chấp nhận duyệt đơn li hôn của Dương Minh Hoàng, con trai Dương Khánh Lương giao cho bố của bé nuôi dưỡng, mẹ bé do mắc bệnh thần kinh nên phải cách li với chồng cũ và con trai.

“Con tôi...trả lại con cho tôi...trả con cho tôi...” Tiếng khóc như xé lòng của người đàn bà mất con vang lên khắp sảnh...người ta ái ngại nhìn cô. Ừ, dù cô ta bị nghi ngờ có bệnh thần kinh...nhưng cô ta là một người mẹ, phải không?

28 tuổi!

Thư Lê xách vali rời khỏi nhà chồng...cuộc đời cô tăm tối!

Mất chồng! Mất con! Bị bạn thân phản bội

Ra đi với hai bàn tay trắng!

Không bằng cấp...không nghề nghiệp...không kinh nghiệm sống!

Cô sẽ đi về đâu?

2. Chương II

CHAP 2

“Phòng đây, cháu xem xem có vừa ý không?” Bà chủ nhà đơn đả giới thiệu.

Lê ngược nhìn căn phòng mười lăm mét vuông chật hẹp, xây dựng theo lối kiến trúc cũ, tường mốc meo bốc mùi ẩm thấp. So với căn nhà trước đây của Hoàng, căn phòng này còn nhỏ hơn cả nhà vệ sinh nữa.

“Dạ...vâng...cũng được ạ...” Lê ấp úng.

“Với cái giá một triệu một tháng thì đây quá là thiên đường rồi...” Bà chủ còn huyên thuyên tăng bốc giá trị của căn nhà nhưng Lê nghe không lọt tai câu nào, cô còn đang luẩn quẩn suy nghĩ cho tương lai của mình. À mà cô còn có tương lai sao? Cô cười nhạt.

Bỏ chồng, mất con... Cô ra đi với hai bàn tay trắng. Nhà cửa, xe cộ, cổ phiếu công ty...tất cả đều đứng tên bố mẹ Hoàng nên cô không được chia dù một xu nhỏ! Cô tự thấy mình ngu ngốc khi trước đây chưa từng để ý điều này, lại tự hỏi lẽ nào kế hoạch này đã được hai người bọn họ, Hoàng - chồng cô, và Diễm - bạn thân của cô lên từ rất lâu? Còn cả bệnh án về mẹ cô...bí mật này Hoàng cũng chưa từng biết đến, chỉ có Diễm... Lê bóp chặt bàn tay!

“Thế nào, quyết chứ?” Sau một hồi luyên thuyên lại thấy Lê ngần ngợ như người mất hồn, bà chủ nhà chợt hỏi.

“Vâng...đây là ba tháng tiền nhà!” Lê đưa tiền cho bà ta.

Mười chín tuổi, Lê quen Hoàng. Lúc ấy cô học năm nhất, còn anh đã năm cuối rồi. Hoàng bị sét đánh bởi vẻ ngoài đáng yêu, nước da trắng trẻo, đôi mắt to tròn của cô. Anh theo đuổi cô hai tháng thì cô đồng ý yêu anh. Yêu nhau được một năm thì Lê có bầu, Hoàng vội vã bắt cô nghỉ học để làm đám cưới. Vì yêu, vì ngây thơ tin tưởng anh sẽ là người đàn ông cô có thể dựa vào suốt cuộc đời, cô đánh đổi cả con đường học vấn, tương lai sự nghiệp, chấp nhận làm một bà nội trợ an phận.

Thời gian vui lắp con người, huống chi cô còn làm mẹ.

Từ cô gái nhỏ nhắn 46kg, sau khi sinh con, Lê lên tận 65kg. Cô vốn định đi tập cho lấy lại dáng vóc như Hoàng gạt đi, nói rằng không ai chăm con, rồi thì lấy chồng rồi cần gì đẹp với ai? Thế là cô lại lưỡng lự, lại tặc lưỡi “Lấy chồng rồi cần gì đẹp với ai?”

Lê cứ sống lầm lũi trong căn nhà khang trang, cả ngày chẳng tiếp xúc vs ai ngoài cô giúp việc, gia đình nhà chồng... Chỉ có Diễm là hay đến thăm cô!

Lê tự nhận mình đúng là một con ốc. Cho đến khi mọi chuyện vỡ lở, cô mới để ý rằng hình như trước đây mỗi lần Diễm cùng Hoàng ở cạnh nhau, họ thường có những biểu hiện không bình thường.

Đó là khi Diễm pha cho Hoàng và Lê mỗi người 1 cốc nước chanh, cô ta cười nói “Nước chanh ít ngọt của anh, còn nhiều ngọt của Lê!”

Khi ba người họ đi uống cafe, Diễm gọi cho Hoàng một ly cafe không đường không đá, sau đó quay ra hỏi cô Lê uống nước ép gì..

Rồi tới hôm sinh nhật Hoàng, Diễm tặng anh một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt. Lê vốn chê chiếc áo này “không hợp tuổi” với Hoàng, nhưng cô lại thấy anh thường xuyên mặc nó, thường thích thú giữ gìn nó như là vật gì đó rất quan trọng.

Mỗi lần cô nhắc đến việc mai mối cho Diễm là anh gắt lên nói cô nhiều chuyện. Thì ra, thì ra mọi chuyện đều có quá trình và diễn biến, chỉ là Lê quá ngốc mà thôi!

Diễm nói cô ko yêu thương bản thân mình, có lỗi với bản thân mình hơn là họ có lỗi với cô. Ban đầu cô không hiểu, nhưng khi nhìn họ sóng bước bên nhau, Lê chợt nhận ra cái gì gọi là “phù hợp”...

Hoàng bảnh bao, phong độ, còn Diễm xinh đẹp, tự tin... Lê thì sao? Cô có gì? Trước kia cô vốn được coi là xinh xắn, mang theo vẻ ngoài ưa nhìn khiến bao nhiêu sinh viên cùng trường theo đuổi. Nhưng nhìn cô

bây giờ. Cơ thể không còn mảnh mai, làn da tái sạm, mái tóc lồi thời, quần áo không hợp mốt. Cô có cái gì vừa mắt Hoàng đây? Chính cô...cô đã buông thả, bỏ mặc bản thân mình!

Có lẽ cô trách họ mười phần thì phải tự trách bản thân mình tám phần. Đàn ông vốn là kiểu người yêu bằng mắt, khi bạn không còn vẻ đẹp trẻ trung, anh ta sẽ không còn cảm thấy bạn hấp dẫn như trước...đĩ nhiên, ngoại hình càng tệ, tình yêu càng đi xuống. Cái câu nói “lấy chồng rồi cần đẹp với ai” âu cũng là của miệng, câu nói dối mà thôi...

Lê ủ dột nửa tháng trời trong căn hộ tồi tàn mà cô sử dụng số tiền ít ỏi mình bán đi của hồi môn khi cưới để thuê. Cô lảm lũi như một cái xác không hồn, đắm mình trong những hồi ức không hiểu là tốt đẹp hay khủng khiếp...

Ngày cô xách vali rời khỏi nhà Hoàng, anh đã đưa cô một chiếc thẻ ATM, trong đó có 200 triệu anh nói là “đền bù” cho cô. Lê từ chối không nhận, lạnh nhạt “Cảm ơn... Tôi muốn anh đền bù bé Lương cho tôi. Còn tiền của anh, tôi không cần!”

Diễm đứng khoanh tay nhìn Thư Lê, cười cười “Người thông minh thì nên nhận mới phải. Tuýp người đơn thuần như cậu ra ngoài xã hội sinh sống, cái gì chả cần dùng đến tiền. Thuê nhà, mua sắm đồ đạc, tìm việc... Còn bé Lương, cậu không đủ tài chính để nuôi dạy nó tốt thì hãy để bố nó nuôi nấng nó!”

“Phải, tôi đơn thuần nên mới để các người lừa tôi lâu như vậy, các người sớm sẽ bị báo ứng thôi!” Lê nguyên rủa.

Diễm cười thật đẹp mắt “Tôi cũng muốn mở mắt ra xem xem trời báo ứng tôi như thế nào...” Nói đến đây liền kéo Hoàng vào trong, còn bỏ lại một câu “Nếu suy nghĩ lại thì đến đây tìm chúng tôi!”

Hàng đêm Lê nằm mơ thấy ác mộng. Cô mơ thấy cảnh Hoàng và Diễm trần truồng quấn lấy nhau, sau đó họ nhìn cô cười mỉa mai... Cô lại bật dậy, mồ hôi ròng ròng, nước mắt ướt đầm từ bao giờ. Cô từng nghĩ mình là một người phụ nữ may mắn nhất thế gian nên đã tìm được người đàn ông tốt đẹp nhất, không ngờ, không ngờ không may mắn mà cô còn là người phụ nữ xui xẻo, ngốc nghếch, ngây thơ nhất thế giới!

20 tuổi, bước chân về làm dâu nhà người khác sau đó làm bạn với bốn bức tường, với chiếc tivi, bà giúp việc...cô nào có cơ hội tiếp xúc với bên ngoài, không ngày ngò mới là lạ.

Còn chồng cô và bạn thân cô, họ đã nhìn ra cái ngây ngô đó của cô mà diễn một vở kịch đằng đằng suốt 5 năm. Cô tự hỏi nếu cô không phát hiện ra chuyện này có phải Hoàng và Diễm sẽ vẫn cứ tiếp tục lên lút như vậy, và cô vẫn là cô...vợ của Hoàng, tiếp tục sống của sống của một con ngốc hay không? Có lẽ như thế sẽ đỡ tệ hơn thế này. Ít ra...mẹ con cô không phải xa nhau!

Thư Lê bắt đầu tập uống rượu. Hơn một cây vàng của hồi môn chắc hẳn đủ để cô sống vài tháng dặt dẹo... Cô cũng chẳng cần gì nhiều vì bản thân cô bây giờ ăn ít tới mức tọp hẳn đi, thậm chí nhiều bữa cô còn lấy rượu thay cơm...say tới quên trời đất. Cứ mỗi lần say là cô lại nằm khóc, hết rầm rức nỉ non cho tới gào lên như một kẻ dại! Nhiều khi tự hỏi có phải cái “gene” điên trong máu mình sắp bộc phát hay không?

Điên? Có lẽ cũng chẳng đáng sợ đến thế. Ít ra hoá điên, Lê còn nghĩ rằng mình sẽ quên đi cái thực tại đau buồn đến nghẹt thở này. Lắm lúc cô còn tuyệt vọng nghĩ tới cái chết! Nhưng không ư, ít ra mình phải gặp bé Lương một lần, một lần rồi mới chết, ít ra mình phải trả thù bọn họ. Hai kẻ đáng nguyên rủa kia!

Hay là, nếu cô không chết thì hãy để cho hai kẻ phụ bạc kia chết? Lê trầm nghĩ trong cơn say. Vậy đi, quyết định xong, Lê chọn một chiếc dao phay loại to nhất, giấu trong túi xách, bước đến nhà cũ của mình.

Chiếc Mercedes E250 màu trắng quen thuộc dừng lại trước cổng nhà. Hoàng vội chạy xuống mở cửa cho Diễm.

Chết tiệt, anh ta bình thường chẳng bao giờ galant với cô như vậy... Lê nghiêng răng cắn hận.

Cô rút dao phay trong túi chạy thẳng về phía họ, vừa chạy vừa hét “Kyaaaaa...”

Hoàng xoay người theo phản xạ, có lẽ anh ta cũng giật mình khi nhìn thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù, điên cuồng cầm con dao to tướng phi tới, liền kéo Diễm lùi mấy bước...

Không biết là do lực yếu hay can đảm giết người của Lê không có, cô bị Hoàng đánh vào cổ tay một cái đau buốt tới rụng rời cả dao... Cô thở dài, quên mất chồng cũ của mình có học một lớp taekwondo, thậm chí anh ta còn được đeo đai nâu đấy...

Diễm có vẻ biến sắc khi nhìn thấy hành động của Lê, bàn tay ôm lấy ngực vẫn chưa hạ xuống.

Hoàng nắm chặt cổ tay tôi bẻ mạnh, gầm lên “Cô điên rồi à Thư Lê?” Sau đó tăng lực bẻ mạnh tay cô.

Cô đau tới mức khóc oà lên. Cũng không biết là tay đau nhiều hơn hay tim đau nhiều hơn nữa...

Diễm gạt tay anh “Bỏ đi...”

“Bỏ thế nào được? Cô ấy định giết chúng ta đấy...người đàn bà điên này... Anh phải báo công an!”

“Chẳng hay ho gì làm ầm lên. Vả lại...cô ta cũng quá đáng thương rồi!” Diễm nhìn Lê đầy thương hại. À, phải rồi...ng phụ nữ cướp chồng cô thật tốt. Cô phải cảm thấy biết ơn cô ta hay mở miệng cảm ơn cô ta đã không xúi chồng cũ của mình tố cáo mình đây?

Thư Lê lão đảo quay đầu bước đi, trong đầu tâm niệm một điều “Lần sau muốn ám sát người khác thì nên im lặng mà tiến hành...cứ kêu gào lấy khí thế ắt sẽ bị phát hiện!”

3. Chương Iii

CHAP 3

Lê từng nghĩ bản thân mình cần phải mạnh mẽ, phải phải tàn độc, phải thành công thì mới trả thù được đôi gian phu dâm phụ kia. Nhưng rồi cô lại ảo não, cô lấy gì để mạnh mẽ? Lấy gì để tàn độc? Lấy gì để thành công?

28 tuổi, trong tay chẳng còn gì, bản thân lại yếu đuối, nhu nhược...cô thực sự chính là hình mẫu của sự thất bại, của một phế nhân.

Nước mắt cô lại rơi...cô nhớ Hoàng nắm tay cô, bẻ chặt...không một chút lưu tình khiến nó nhức buốt, đến tận bây giờ vết bốp vẫn còn tím bầm. Trong đáy mắt anh ta, cô có thể cảm nhận được vẻ khinh miệt, sợ hãi, xa lánh...có lẽ anh ta những tưởng cô đang hóa điên, giống như mẹ cô ngày xưa vậy. Anh ta thực sự sợ những người điên!

Đã có những lần cô định kể lại chuyện năm xưa của mẹ cô cho Hoàng, nhưng vô tình cô lại nghe anh nói “Thằng Khải vừa lấy vợ em ạ...không ngờ nó lại lấy con bé đấy, anh đã gàn rồi. Em biết không, chị gái con bé đấy bị thần kinh, thể nào con bé đấy cũng có gene thần kinh...”

Nụ cười trên môi Lê cứng đờ...

“Thể nào con bé đấy cũng có gene thần kinh...” Câu nói như cửa vào lòng cô.

Có một hôm bà chủ nhà đến gặp cô, nói là muốn “tâm sự” một chút.

Bà hỏi “Cháu ở đâu mà một mình đến đây? Bác để ý cháu cũng không đi làm...thỉnh thoảng lại thấy có tiếng khóc...” rồi bà ái ngại nhìn cô “Thực ra đây là chuyện riêng của cháu, bác cũng chỉ quan tâm một chút, nếu cháu không muốn nói cũng không sao!”

Lê hơi cúi mặt, chuyện của cô quả thực không có gì hay ho để kể với một người lạ, cô đành ậm ừ “Thực ra cháu ở quê mới lên tìm người nhà nhưng không tìm được...nhiều khi nhớ nhà nên...”

Mắt bà chủ nhà sáng rỡ, giọng nói có vẻ am hiểu “Bác biết rồi, lên thành phố tìm người yêu phải không?” rồi bà thì thầm “Có phải hần ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa phỉnh cháu không? Đừng tin bọn đàn ông...chúng nó...” rồi bà ta lại luyên thuyên đủ kiểu, nào là đàn ông bây giờ tệ ra sao, xấu xa thế nào, phụ nữ không nên nhẹ dạ...rồi lại kể cái cô gái nhà hàng xóm con cháu họ của bà bị lừa tình lừa tiền như thế nào...mãi cho đến lúc Lê đỡ đỡ nhìn bà ta bằng đôi mắt thất thần, bà mới bưng tỉnh, ngừng kể chuyện.

“À quên chủ đề chính, bác đến đây hỏi cháu có muốn tìm việc làm không?” Bà chủ nhà nhìn cô hơi xấu hổ, nhận ra bản thân vừa rồi nói hơi nhiều “Bà bạn bác mở một nhà hàng nên muốn tuyển mấy nhân viên chạy

bàn...thú thực bác thấy cháu cũng thật thà, không quá phức tạp nên mới giới thiệu cho bà ấy. Lại thấy cháu cũng chưa có công ăn việc làm gì...”

Lê suy nghĩ mông lung. Quả thực cô cũng cần một công việc để duy trì cuộc sống...để...tìm cách trả thù, tìm cách lấy lại bé Lương, bảo bối của cô.

“Vâng, bác giúp cháu nhé!”

Lê bắt đầu nhận công việc chạy bàn tại nhà hàng của bạn bà chủ nhà. Nói là “nhà hàng” cho sang chứ thực ra đây cũng chỉ là một quán bia cỏ quy mô nhỏ, cô nhận chân bưng bê, ghi chép thực đơn...

Cô chưa từng bao giờ phải đi làm thêm nên mấy ngày đầu bắt tay vào làm việc, cô mệt mỏi đến mức mỗi lần trở về nhà là nằm lăn ra ngủ, không kịp thay quần áo tắm rửa. Dẫu sao cô từng là tiểu thư nhà giàu, sau này tuy chuyển tới ở với ông bà ngoại không khá giả nhưng cũng không thiếu thốn thứ gì...sau nữa lấy chồng, gia đình chồng cũng như chồng thuộc hàng đại gia lắm tiền nên cô chưa từng phải lao động tay chân, mọi việc nhà đã có người giúp việc, công việc duy nhất của cô là nấu cơm, ủi quần áo cho Hoàng, chăm con mà thôi...

Xoảng...

“Đồ ngốc...có mấy cái bát mà bê không xong, cô định phá hết đồ bát đĩa của nhà này phải không?” Bà chủ nhà hàng vừa gầm thét, vừa mắng nhiếc.

Lê cúi xuống nhặt những mảnh vỡ, cúi đầu không ngừng nói “Xin lỗi...cháu xin lỗi...cháu xin lỗi...”

“Xin lỗi xin lỗi, ngày nào cũng nói những lời này. Nếu bà Bắc không nói hoàn cảnh cô đáng thương lại không có thu nhập thì tôi chẳng dám nhận cô đâu...” Bà chủ nhà hàng cay nghiệt nói rồi bỏ đi.

“Xin lỗi...” Lê lẩm bẩm như một cái máy.

“Người đẹp...ngồi xuống đây uống bia với anh!” Lê vừa đặt mấy cốc bia hơi xuống mặt bàn thì một gã trung niên đầu trọc lốc, hai cánh tay xăm trổ kín mít kéo cô lại. Cô nhìn cái đầu trọc bóng loáng đến phát quang của gã mà sợ hãi, lắp bắp “Không được đâu chú ạ...cháu phải làm việc...”

“Chú á? Chú á?” Gã có vẻ mất hứng rồi quay sang đám bạn nhậu “Nhìn tôi có đáng tuổi chú em gái này không hả các ông? Không biết nhìn người mà, người ta phong độ trẻ trung như vậy...” Gã kéo cô ngã vào vai gã, cười hèn hèn “Ngồi xuống đây với anh, anh sẽ cho em thấy một người chú như anh có hơn cái đám thanh niên hay không nhé...”

“Không được...bỏ ra...” Lê lấy hết sức lực kéo tay ra khỏi gã, gằn giọng.

“Láo toét, tao nói ngồi là mày phải ngồi...mày dám bật lại sao?” Gã đầu trọc sừng sộ đập bàn rồi lớn tiếng “Chỉ là cái loại con gái bia ôm mà dám cưỡng lại tao à? Mày có muốn cái quán này biến mất trong đêm nay không?”

Lê hoảng sợ tới độ thân thể cứng đờ...hắn ta...hắn ta...dám nói cô là gái bia ôm? Đang định mở miệng nói lại thì cô nghe tiếng bà chủ.

“Anh Huỳnh “trọc” phải không? Gì mà ầm ĩ vậy...ai làm cho anh mất hứng?” Giọng bà ta đon đả, ngọt ngào tới phát ón, khác hẳn cái giọng khi nãy bà ta dùng để chửi bới Lê.

“Hong đây à? Bà có muốn mở quán hay ko lại nuôi cái giống nhân viên không biết điều như vậy? Được Huỳnh “trọc” này mời uống bia mà còn kiêu kỳ...có phải muốn anh phá bành cái quán này mới chịu hay không?”

“Con nhỏ này...” Bà chủ quát lên the thé “Có biết anh Huỳnh là ai không? Có phải ai muốn ngồi uống bia với anh cũng được đâu...mày có phúc mà không biết hưởng, liệu mà phục vụ anh cho tốt, không sợ thiệt đâu!”

Lê ấp úng “Cháu...không đc...cháu chỉ là nhân viên phục vụ bàn thôi!”

“Phục vụ bàn không phải là phục vụ khách à? Chỉ là ngồi uống cốc bia thôi, có gì mà phải sợ...” Bà chủ lạnh lùng, đúng là cứng đầu khó dạy, con nhỏ quê xệ. Bà tiến tới nói thầm vào tai cô “Ông ta là xã hội đen

đó, nếu ông ấy mà mất hứng chắc phá banh cái quán này, mà tao với mày cũng chẳng lành lặn đâu. Uống cốc bia thôi, có gì mà phải sợ...”

“Có gì mà phải sợ, chỉ là ngồi uống cốc bia thôi. Nếu không...” Lê tự trấn an mình.

Quả thực Huỳnh “trọc” cũng chỉ bắt cô ngồi uống bia cùng gã. Cùng lắm gã choàng tay qua vai cô nhưng cô khẽ lách mình ra. Không được, sau vụ này phải nói lại với bà chủ, cô không phải gái bia ôm...cô chỉ phục vụ bưng bê thôi...

Hắn ta cũng có vẻ mất hứng nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra thản nhiên, chỉ là hắn ép Lê uống hơi nhiều.

Mà cô cũng thực sự tủi cho phận mình, đã phải đi làm một đứa nhân viên phục vụ quán bia cỏ lại còn bị coi là gái bia ôm...cuộc đời đúng là chẳng cho cô cái gì!

“Chú...à, anh Huỳnh, em không uống được nữa đâu...” Cảm thấy đầu hơi choáng váng, Lê nhỏ giọng van nài.

“Không được...đã uống với Huỳnh “trọc” này là phải tới bến...hết đi em!” Huỳnh “trọc” đưa cốc bia lên miệng Lê, ép cô phải uống.

1 cốc...2 cốc...5 cốc...7 cốc...Lê uống tới khi không biết mình đã cạn hết bao nhiêu nữa, chỉ cảm thấy hoa mắt, đầu nặng trĩu...

Khi tỉnh lại, Lê thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, ga giường trắng muốt. Có vẻ như đây là một phòng...khách sạn!

Cô hoảng hốt nhìn xuống người mình...không sao, may mắn quần áo vẫn còn nguyên. Cô ngồi dậy ôm đầu, ngó quanh.

Trong nhà vệ sinh có tiếng xả nước, sau đó cửa mở, một người đàn ông cởi trần, quần khăn tắm, cái đầu trọc lốc bước ra ngoài...

“Người đẹp tỉnh rồi à?” Huỳnh “trọc” thấy cô đã tỉnh lại thì cười cười vui sướng. Lê hốt hoảng la lên “Tại sao tôi lại ở đây? Tại sao anh cũng ở đây?” Cô nhảy dựng lên, tránh xa tên Huỳnh càng xa càng tốt...

“Một người đàn ông và một người phụ nữ cùng trong một căn phòng kín, em nghĩ để làm gì mà còn phải hỏi lý do tại sao!” Huỳnh “trọc” ra vẻ triết lý, thản nhiên nói.

“Anh...anh...anh bắt tôi đến đây sao? Anh định làm gì tôi?” Lê cố nén cơn sợ hãi đang dâng lên trong lồng ngực, cố nén nước mắt chực trào ra. Không được, lúc này cô không được khóc.

“Định làm cái điều mà đàn ông và phụ nữ nên làm...” Huỳnh nhả nhót “Em yên tâm...anh ko kém gì lũ thanh niên đâu...” Hắn chậm rãi tiến về phía Lê, cô vừa đi giật lùi vừa la lên “Bớ người ta cứu tôi với...bớ người ta...đây là tội hiếp dâm...tội hiếp dâm anh biết không...”

“Em là gái bia ôm...ai tin em?” Huỳnh cười ha hả.

“Tôi không phải là gái bia ôm...” Lê nói trong thổn thức, cô không kìm được nước mắt.

Huỳnh tóm được Lê, gã thô bạo kéo cô lên giường, dung tay xé toạc áo sơ mi của Lê.

“Buông tôi ra...buông tôi ra...” Lê vừa khóc vừa giãy giụa nhưng người đàn ông này quá khỏe, cô chỉ cảm thấy cô càng giãy thì càng cạn kiệt sức lực, càng giãy thì càng giống như một miếng mồi ngon kích thích dục vọng của gã...

Cô có thể cảm nhận được đôi môi kinh tởm của gã chạm lên môi cô, chạm lên cổ cô, chạm lên ngực cô...cô có thể cảm nhận được mùi cơ thể xa lạ, mùi hương đàn ông xa lạ không phải là chồng mình. Khi hắn vào trong cô, cô cảm nhận sự đau đớn tột cùng của thể xác, sự nhục nhã, tuyệt vọng tới cùng cực...cô có thể cảm nhận được cuộc đời mình trở nên nhơ nhớp, thân thể mình trở nên nhơ nhớp như thế nào...

Lê ngất đi!

Buổi sang tỉnh dậy, Huỳnh “trọc” đã đi từ lúc nào, trên mặt bàn là một xấp tiền ước chừng 3 triệu...

Lê lặng lẽ nhìn xuống cơ thể mình, trên làn da trắng trẻo là những dấu vết hoan ái giữa cô và một tên đàn ông ti bỉ, dơ tiện, xa lạ...cô cảm thấy khinh thường chính bản thân mình.

Cầm số tiền Huỳnh để lại trên bàn, đôi mắt cô thất thần tới vô hồn...

Cô không khóc!

Nước mắt của Lê đã khô rồi, khô cạn rồi...

Có những nỗi đau không chỉ là nỗi đau xác thịt!

4. Chương Iv

CHAP 4

“Cầm lấy này, anh Huỳnh nói thưởng thêm cho em!” Bà chủ Hồng đơn đả đưa một chiếc phong bì nặng trĩu cho Thư Lê “Anh Huỳnh nói em về làm vợ bé anh ấy...cái gì cũng có, lại không phải vất vả, từ mai em cũng không cần phải đến quán chị làm việc nữa!”

“Chị thấy em cũng vất vả, có một người đỡ đầu tốt như anh Huỳnh là phúc phận của em đấy...liệu mà cư xử cho phải phép!” Bà chủ Hồng tặc lưỡi một cái, bỏ lại phong bì rồi đi.

Lê nhìn bóng lưng bà ta đến thất thần.

Kể từ sang hôm qua, từ khi rời khỏi khách sạn, Lê trở về phòng trọ nằm bẹp dúm trên giường. Cô thần thờ không ăn không uống, chỉ nằm nhìn lên trần nhà, ánh mắt đờ đẫn.

Cô không khóc cũng không tới tìm bà chủ Hồng nào loạn.

Cô cũng chẳng tìm Huỳnh “trọc” hay đến đồn công an tố cáo...

Cô chỉ là một con đàn bà tứ cố vô thân, tiền không có, người thân không có, bị chồng bỏ, lại bị xã hội gán mác “thần kinh”, “gái bia ôm”...lời nói của cô liệu có mấy trọng lượng?

Lê từng nghĩ phải chăng kiếp trước cô đã gây nên nghiệp nào đó rất nặng nên kiếp này cô phải trả hay chăng? Một con người đã bị dồn đến bước đường cùng còn bị người tan gang nhiên đâm đạp mà không biết tỏ cùng ai, không một người cảm thông chia sẻ...cô tuyệt vọng rồi!

Lê thở dài, cô nhìn phong bì tiền trên bàn mà Huỳnh “trọc” bỏ thêm inh. Giá trị của một con người nằm ở nhân cách, nằm ở sự thanh bạch. Nhưng bây giờ đến cái tự tôn cuối cùng của mình cô cũng bị người ta đi nát, bị người ta sỉ nhục, thân xác này thật như nhóp...nó chỉ đáng giá vài đồng bạc trên bàn mà thôi.

Chắc hẳn Hoàng và Diễm biết cô rơi vào tình trạng tồi tệ như thế này, họ sẽ cười vào mặt cô, hoặc sẽ nói vài câu tỏ vẻ thương hại cô, rồi bố thí cho cô một ít tiền gọi là bù đắp và giúp đỡ. Suy cho cùng cô cũng chỉ là một vết đen trong cuộc tình của họ, suy cho cùng họ cũng sẽ biện hộ sự khốn nạn của mình bởi hai tiếng “tình yêu”... Lê cảm hận, cảm hận hai con người đó còn hơn Huỳnh “trọc” và bà chủ Hồng. Ít ra Huỳnh “trọc” hay bà chủ Hồng còn là những con người bản chất hay bề ngoài đều khốn nạn, đều xấu xa ti bỉ, còn hai con người kia, một là chồng cô với bao nhiêu năm đầu gối tay ấp, một là người bạn thân chơi với nhau mười mấy năm...vậy mà họ giả nhân giả nghĩa, diễn kịch ngán ấy năm rồi một nhất đâm cô tới chết đi sống lại...chính họ, hai người tưởng như là chỗ dựa, là thân thiết nhất trong cuộc đời Lê đã dìm cô xuống đáy vực, đã đẩy cô vào tình cảnh tuyệt vọng, bế tắc này...cô hận họ, hận không thể một dao giết chết họ, hận không thể dung một mối lửa thiêu sống họ... Cầm hận nhất chính là họ cướp đi máu mủ của Lê, là bé Lương. Đứa con thơ dại tự tay cô nuôi nấng, chăm bẵm, tự tay cô nhìn nó lớn từng ngày...đứa con bé bỏng cô mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, vậy mà họ nỡ cướp đi quyền làm mẹ của cô, cướp đi cơ hội gặp con của cô!

Cô muốn chết, thực sự rất muốn chết.

Người ta muốn sống, muốn tồn tại là vì tương lai, vì còn có điều đáng để hy vọng, để yêu thương...nhưng Lê có gì? Cô chẳng có gì cả. Tiền bạc...người thân...chồng...bạn bè...con cái...tự tôn...tất cả, cô chẳng còn lại gì. Vậy Lê phải sống vì mục đích gì, hay chỉ làm một kẻ thất bại đáng thương mà thôi!

Lê quyết định mình sẽ chọn một cái chết thật nhanh chóng...cô cũng chẳng nghĩ mình chết đi rồi, ai sẽ khóc thương ỉnh, ai sẽ luyến tiếc ỉnh...thậm chí một kẻ tứ cố vô thân, không một ai quan tâm như cô, nếu chết đi rồi sợ rằng ma chạy cùng giỗ cũng chẳng có ai làm ỉnh!

Có lẽ cô nên nhảy xuống sông mà tự tận, cho thân xác của mình trôi theo dòng nước...tới đâu thì tới. Biết đâu dòng sông chảy xiết sẽ cuốn trôi lớp bụi trần nhơ nhớp và bần thỉu những kẻ xấu xa, ti tiện kia đã phủ lên người cô...biết đâu kiếp sau Lê sẽ không còn đau khổ, bế tắc, hèn nhát như thế này...

Nhưng Thư Lê vẫn muốn được nhìn thấy con trai...dù chỉ là một chút, một chút...nếu được sờ vào nó thì tốt, được ôm nó thì tốt. Cô đau lòng nghĩ.

Có người mẹ nào sinh con ra rồi phải sống xa nó...không đc nhìn thấy nó...không được sờ vào nó giống như cô? Cuộc đời này Lê có thể không cần Hoàng, một người chồng phụ bạc, không cần Diễm, một người bạn phản bội, không cần mẹ, người đã cướp đi ba cô...nhưng cô không thể không cần bé Lương, nó là niềm vui sống, là hạnh phúc của Lê. Mai sau nó lớn lên biết ba nó đã từng phụ mẹ nó, đẩy mẹ nó vào con đường tự tận, nó sẽ nghĩ sao? Hay người ta sẽ dạy nó rằng mẹ con chỉ là một mụ đàn bà điên, vì lên cơn điên nên tự sát? Lê thổn thức ôm ngực. Cô không khóc vì tủi nhục, vì cô đã quyết định ỉnh một cái chết...cô chỉ khóc vì nhớ con mà thôi...

“Bé Lương...” Lê nức nở lao tới ôm chầm lấy con trai.

Lê lên tới trường tiểu học của con trai, bảo vệ trường biết mặt Lê nên cho phép cô vào trong đón bé, anh ta chắc hẳn không biết Lê và Hoàng đã li dị, thậm chí quan tòa còn xử cô không được đến gần bố con Hoàng.

“Mẹ...mẹ...” Bé Lương vừa khóc vừa ôm cô mẹ nó “Mẹ đi đâu lâu thế...ba nói mẹ không cần bé nữa...không cần bé nữa...”

“Con của mẹ...con của mẹ...con có khỏe không...có được ăn uống đầy đủ không? Người đàn bà đó...cô Diễm có tốt với con không...” Lê vừa ôm con vừa khóc, cô ôm chặt tưởng như không bao giờ buông tay...

“Cô Diễm mua cho con rất nhiều ô tô đẹp...nhưng con ghét cô ấy. Cô ấy nói mẹ là một người điên, nói mẹ không cần bé...” Bé Lương vừa nói vừa òa khóc. Có lẽ một đứa trẻ mới bảy tuổi bị nhồi nhét vào trong đầu cái khái niệm mẹ nó là một người đàn bà điên, mẹ nó không cần nó quả thực vô cùng tàn nhẫn. Lê thổn thức “Con là báu vật của mẹ...là tình yêu của mẹ...làm sao có thể...làm sao có thể không cần con...”

Chỉ cần con khỏe mạnh, chỉ cần con sống tốt, bảo mẹ làm gì mẹ cũng làm, kể cả cái chết mẹ cũng không sợ.

“Thư Lê, cô đang làm gì vậy?” Giọng Hoàng phần nộ, hần bước tới hùng hổ kéo mẹ con Lê ra, đẩy cô ngã xuống đất rồi kéo bé Lương ra sau lưng “Quan tòa đã nói rằng cô không được gần bé Lương, cô không nhớ sao?”

“Ba đánh mẹ...ba đánh mẹ...buông ra...” Bé Lương vừa khóc vừa giãy dụa, nó muốn lao tới chỗ mẹ nó nhưng ba nó lại nhắc bồng nó lên khóa nó vào trong lòng.

“Đó không còn là mẹ con nữa...đó là một người đàn bà điên, cô ta không xứng làm mẹ của con!” Hoàng quay sang nói với con trai đang khóc.

Lê đau đớn gượng dậy, Hoàng đã không lưu tình đẩy mạnh cô xuống đất, mặc cho con trai cô đang nhìn...

Hắn ngang nhiên...đổi xử tệ bạc với cô trước mặt con trai cô sao?

“Đồ độc ác...đồ thú vật...anh mua chuộc quan tòa phán xét tôi là một kẻ điên rồi ngăn cản tôi gặp con trai tôi. Anh có quyền gì? Anh có quyền gì? Một thằng đàn ông phụ bạc leo lên giường bạn thân của vợ...anh có tư cách nói tôi là một con điên sao? Phải, tôi điên, nhưng ít ra nhân cách của tôi còn hơn gấp một ngàn lần loại phụ bạc, dối trá, tàn nhẫn như anh...” Lê vừa khóc thét vừa lao tới đâm đá Hoàng “Trả con cho tôi...trả con cho tôi...”

“Anh bảo vệ...cô ta bị điên, anh mau đưa cô ta ra khỏi khuôn viên nhà trường nếu không sẽ ảnh hưởng đến những đứa trẻ khác. Đã có lần cô ta từng cầm dao tấn công tôi và bạn tôi...” Hoàng để mặc Lê gào thét, đâm đá, hần lùi lại mấy bước, đe dọa gã bảo vệ.

Gã bảo vệ mặt xanh như tàu lá. Người điên? Dừng dao tấn công? Gã vội vàng gọi đồng nghiệp chạy tới kéo Thư Lê ra khỏi trường...

“Hãy đợi đây...hãy đợi đây...trời xanh có mắt, loại người như anh sẽ không sống tốt được đâu...tôi có chết cũng về làm ma giết chết anh...” Lê vừa bị kéo đi vừa vùng vẫy hết...

Nhân tình không chỉ là vài lời mật ngọt!

Nhân tình cũng không phải là vài năm yên ổn, vài năm hạnh phúc...nhân tình chính là cách mà người kia của bạn đối xử với bạn cả đời...

Lê từng tin Hoàng chính là người có “nhân tình” nhất trên thế gian. Anh từng chăm sóc cô, bảo vệ cô, nâng niu cô, yêu thương cô...nhưng rồi khi thay lòng với người đàn bà khác, anh ta sẵn sàng đạp cô xuống vũng bùn, khi cô loạng choạng đứng lên, anh ta sẽ đạp thêm một lần nữa... Độc ác? Vô tình? Những lời này chẳng tỏ rõ hết được cái bản chất mà Lê mới phát hiện ra của người đàn ông cô từng yêu thương. Có lẽ khi tình cảm nguội lạnh, tình yêu không còn, gã đàn ông bạn yêu, bạn đặt cả hy vọng có thể sẽ phũ phàng ném bạn đi không thương tiếc, thậm chí đâm đạp lên bạn để đi tìm hạnh phúc mới. Đó mới là bản chất của đàn ông...

Lê từng đọc một cuốn tiểu thuyết của Trung Quốc có tên “Hậu cung Chân Hoàn truyện”. Trong truyện, nhân vật nữ chính Chân Hoàn từng yêu say đắm một người đàn ông, chỉ tiếc rằng người đàn ông đó lại là chồng của rất nhiều nữ nhân khác. Trong chốn thâm cung hiểm độc, giết người không dao, thậm chí một cái phẩy tay cũng có thể lấy đi mạng người...cô ngây thơ tin tưởng người đàn ông kia liệu có chút nào “chân tình” đối với mình hay không? Cho đến khi cô phát hiện, thì ra mình chỉ là “cái bóng” của một hình dáng khác...cho đến khi người đàn ông cô từng yêu phát hiện, cô “không còn giá trị” đối với mình, hắn – hoàng đế cao ngạo đã phũ phàng đối xử tàn nhẫn với cô.

Lê đọc xong thì thương xót cho Chân Hoàn, nhưng cô lại nghĩ, hắn có thể coi cô là “cái bóng” của một ai đó...nhưng vì sao hắn lại có thể tàn nhẫn với nữ nhân mình từng yêu thương, từng đầu gối tay ấp như vậy? Hay bởi vì hắn là hoàng đế, hắn là đàn ông nên nghiêm nhiên cho rằng bản thân “được quyền tàn nhẫn”? Lê từng cười, người đàn ông phụ bạc ấy chắc chỉ có trong tiểu thuyết...

Nhưng không ngờ chính bản thân mình hôm nay, cô đã được chứng kiến một “hình tượng sống” của sự tàn nhẫn, bội bạc, độc ác...thật không may, đó là người đàn ông cô từng yêu!

Lê đứng trên cầu nhìn dòng sông màu đỏ rực, những cuộn nước xoáy tròn...xoáy tròn...

Nhảy xuống dưới kia liệu có đau không?

Nhảy xuống dưới kia liệu có chết nhanh không?

Nhảy xuống dưới kia liệu có ai nhặt được xác của cô...chon cất cho cô...thấp cho cô một nén hương?

Nhảy xuống dưới kia rồi chết đi, liệu sau này bé Lương có biết nó đã từng có một người mẹ thất bại như cô không?

Lê chậm rãi rơi nước mắt...phải rồi, khóc đi, khóc cho thật to vào, có lẽ đây là lần cuối mà được khóc đấy, Lê ạ! Cô nhủ thầm, vừa khóc vừa trèo lên thành cầu, bàn tay run rẩy...trái tim đập mãnh liệt...

Chỉ vài phút nữa thôi, cô sẽ chết!

“Dừng lại...” Một tiếng hét kèm theo một vòng tay ôm chặt lấy người Lê kéo cô ngược lại, cô ngã xuống đường, đè lên thân thể một người khác.

5. Chương V

CHƯƠNG 5

“Buông ra...để cho tôi chết...để cho tôi chết...” Lê đẩy người phụ nữ lực lưỡng có vóc dáng mập mạp, khuôn mặt phúc hậu ra khỏi mình.

“Cô bình tĩnh lại đi...việc gì phải chết, cô còn trẻ, còn có tương lai...bình tĩnh đi...” Người phụ nữ đỡ Lê nên bị thương nhẹ ở cánh tay, nhưng bà vẫn mặc kệ, chạy tới ôm chặt lấy Lê.

“Tương lai? Tôi làm gì còn tương lai...hãy để cho tôi chết, trên đời này không còn ai cần tôi nữa...” Lê dầm nước mắt thốt lên.

Bốp!

Người phụ nữ bỗng giang tay tát thẳng vào mặt cô.

“Cô tỉnh lại chưa?” Bà giận dữ “Nếu chưa tỉnh thì để tôi đánh cho cô tỉnh...cô tưởng cô chết là chấm dứt sao? Điều đó chỉ chứng tỏ cô là một kẻ hèn nhất thôi!”

Lê sững sờ ôm mặt. Tỉnh? Cô đã tỉnh lại chưa? Cuộc đời của cô nếu được “say” thì tốt quá, chỉ tiếc cô luôn tình tảo, luôn biết bản thân mình, số phận mình khôn nạn như thế nào.

“Tôi rất tỉnh...tôi không muốn sống nữa...xin bà đừng ngăn cản tôi!” Lê hồ hững nói.

“Cô...thật không còn điều gì để nói với cô...đi theo tôi, mau lên...” Người phụ nữ tức tới nổi khuôn mặt đỏ bừng, bà kéo mạnh tay cô, cô cố vùng vẫy nhưng sức vóc của một người hai ngày không ăn uống gì chẳng có gì đáng kể...kiệt sức, cô bỗng ngất đi!

Khi tỉnh lại, Lê thấy mình đang nằm trong một căn phòng nhỏ nhắn nhưng sang trọng và khá ấm cúng, sạch sẽ, cô ngơ ngác ngồi dậy nhìn xung quanh.

“Tỉnh rồi à...haizzz! Ông bác sĩ của nhà này nói cô bị kiệt sức mà ngất đi. Hình như cô đã không ăn uống gì mấy ngày có đúng không?” Người phụ nữ ban nãy cứu Lê bước tới, trên tay bà là một bát cháo thơm phức “Ăn đi...”

Lê cúi đầu nhận lấy. Bát cháo ngao rất thơm, rất giống mùi vị mẹ cô trước đây thường nấu cho cô. Lê vừa ăn vừa lặng lẽ khóc.

“Trời đánh còn đánh miếng ăn, làm sao phải vừa ăn vừa hành hạ mình như thế!” Người phụ nữ hiền lành nói “Làm gì có ai bắt nạt cô chứ...”

“Cô còn trẻ mà đã muốn kết thúc sự sống của mình sao? Cô không nghĩ tới những cảm nhận của người yêu thương, quan tâm tới cô sao?”

“Tôi...tôi...trên đời này tôi chẳng còn ai thân thích...tôi...” Lê lại khóc.

Người phụ nữ thở dài. Bà nhìn cô thương xót “Cô không còn cha mẹ? Không còn người thân sao?”

“Tôi...tôi chỉ còn một đứa con trai...nhưng nó...tôi không được gặp nó nữa...sau này nó cũng chẳng biết đến sự tồn tại của tôi!”

Người phụ nữ trầm ngâm một lát rồi nói “Trước đây tôi cũng từng muốn chết. Khi đó tôi phát hiện ra mình bị bệnh ung thư, chồng tôi lại mang số tiền nửa đời tôi tích góp được để đi nuôi gái...con trai tôi thì nghiện...” bà nhớ lại tình cảnh tang thương năm ấy, đôi mắt rơm rớm nước “Tôi rất muốn chết vì biết mình chẳng còn sống được bao lâu nữa...tôi nằm một chỗ, không ăn không uống...thế rồi bỗng dưng cơn đau trong bụng thuyền giã, tôi không còn cảm giác đau như chết đi sống lại nữa. Tôi chợt hiểu ra, chắc hẳn ông trời còn chưa cho tôi đi... Giống như hôm nay cô muốn chết nhưng tôi lại ngăn cản cô vậy, mệnh của một con người có lẽ còn chưa dứt!”

“Vậy...bệnh của bác cứ thế là khỏi sao?” Lê bỗng cảm thấy tò mò. Một người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu, hiền lành, ấy vậy mà trước đây cuộc sống từng trải qua khổ đau như vậy sao?

“Thuở ấy tôi cũng không có tiền, may mắn gặp được một ông lang trung, ông ấy cắt cho tôi một ít thuốc lá. Tôi cứ thế uống được nửa năm thì khỏi bệnh... Ông trời còn chưa tuyệt đường sống của tôi đâu!” Bà mỉm cười.

“Thế nào cô gái, cô thấy con người ta dù có tuyệt vọng đến đâu cũng ko nên tìm đến cái chết phải không? Tôi chưa biết nổi tuyệt vọng của cô nó nghiêm trọng tới mức nào. Nhưng nếu cô kể ra được...chắc hẳn sẽ nhẹ lòng hơn!”

“Cháu...cháu...” Lê cúi đầu, không hiểu tại sao cô cảm thấy người phụ nữ này thật đáng tin, thật lương thiện, khiến cho cô muốn trút hết tâm sự trong lòng. Lần đầu tiên Lê kể với người khác về cuộc đời bất hạnh của mình.

Vừa kể Lê vừa khóc...không phải là khóc nữa mà là nước nở như một đứa trẻ, cô ngã vào lòng người đàn bà xa lạ mà trút hết những giọt nước mắt mấy tháng nay cô tích tụ. Thì ra có thể kể, có thể chia sẻ những cảm xúc trong lòng mình lại dễ chịu như vậy...

Nghe Lê kể xong, người phụ nữ chấm chấm những giọt nước mắt xót xa, vuốt tóc cô “Cô gái trẻ...cô thật đáng thương. Đám người kia...khốn nạn!”

Lê cúi gằm mặt

“Tôi là Loan. Cô cứ gọi tôi là bác Loan. Đây là nhà con trai tôi...” Bà Loan mỉm cười.

“Cháu tưởng con trai bác...” Lê ấp úng.

“Con người có lúc sẽ vấp ngã, sẽ thất bại, sẽ tuyệt vọng...nhưng không phải vì thế mà không thể đứng lên!” Bà Loan nghiêm túc nói “Con trai tôi cũng vậy, nó là đứa trẻ ngã rồi sẽ biết đứng lên!”

“Bây giờ cô định thế nào? Tôi không nói đến vấn đề muốn tìm cái chết nhé...nếu không chết, cô có dự định gì cho tương lai không?”

“Cháu...không biết nữa! Cháu là một đứa không thân thích, không chỗ dựa, không bằng cấp, không tiền bạc...cháu chẳng biết vực dậy như thế nào!”

“Cô ko muốn trả thù những kẻ đã phá nát đời cô hay sao?”

“Cháu có thể sao?” Lê chưa chát nói “Trả thù, đến nằm mơ cháu cũng hy vọng có thể làm như vậy...nhưng cháu dựa vào đâu để có thể trả thù bọn họ?”

“Dựa vào chính mình. Năm xưa tôi không tiền bạc...trên người mang bệnh...chồng bỏ đi, con trai thì sa vào con đường nghiện ngập...nhưng rồi tôi cũng sống lại một lần nữa! Con người nếu không sống dựa vào sự hy vọng thì có thể sống dựa vào nỗi hận thù” Bà Loan xa xăm nghĩ lại. Năm xưa, bà cũng như cô gái này, cũng tuyệt vọng, cũng ko biết phải bầu vùi vào đâu. Khi đó, bà đã nghĩ tới nỗi hận thù, hận thù với người chồng bội bạc, khi bà mang bệnh thì mang hết số tiền nửa đời bà vất vả đi nuôi một đứa nhân tình bằng tuổi con gái lão, bỏ mặc bà sống dở chết dở, bỏ mặc con trai bà mới 16 tuổi với những liều heroin phá nát cuộc đời nó. Bà như nhìn thấy hình ảnh của bà trong cô gái này, một cô gái đáng thương đang sống trong những năm tháng tăm tối, tuyệt vọng nhất của cuộc đời.

“Sống dựa vào nỗi hận thù?” Lê thẫn thờ nhắc lại. Phải, nếu không thể sống dựa vào tình yêu, niềm tin với một ai đó, cô phải sống dựa vào nỗi hận thù, nỗi hận thù sâu như biển của cô. Cô chết đi chỉ làm cho những kẻ vui dập cuộc đời cô càng an nhàn, càng sung sướng, thậm chí cười nhạo mà thôi. Cô phải mạnh mẽ, phải tàn độc hơn bọn chúng...phải tìm mọi cách dẫm nát bọn chúng dưới chân mình...

“Trước mắt cô phải tìm một công việc nuôi sống chính mình đã...” Bà Loan nhận ra trong ánh mắt Lê đã có những tia sang vụt qua, ít ra, dù không phải một lí do hoàn hảo, nhưng cô đã gạt bỏ ý nghĩ muốn chết trong đầu “Gia đình tôi cũng đang thiếu một bảo mẫu...cô từng có con, vậy đến nhận công việc chăm đứa trẻ 4 tuổi chắc hẳn không khó khăn lắm phải không?”

“Cảm ơn bác đã cứu cháu...đã để cháu có thêm hy vọng sống...ân nghĩa này cả đời cháu không biết làm sao để trả lại cho bác!”

“Tôi cứu cô không phải để nhận báo đáp. Tôi chỉ muốn con người ta biết quý trọng bản thân mình...” Bà Loan mỉm cười bước vào nhà.

Lê nhận lời bà Loan trở thành bảo mẫu của cháu nội bà ta, cô cảm thấy đó là một công việc phù hợp với hiểu biết của bản thân, cũng như không có quá nhiều va chạm phức tạp, cạm bẫy nhơ nhớp như làm tiếp viên quán bia.

Cô nói với bà phải trở về phòng trọ trả nhà và thu xếp đồ đạc mới tới nhận việc được.

Thần thờ tới nửa đường, cô chợt nhận ra chiếc Mercedes E250 màu trắng quen thuộc đang đỗ bên đường...còn hình như kia là gã...Huỳnh “trọc”, gã đang đứng nơi cửa trước nói gì đó...

Lê vội chạy tới núp sau một bụi điện gần đó. Trong lòng cô hoang mang, vì sao Huỳnh “trọc” lại có quan hệ với Hoàng? Hoặc không phải Hoàng, là Diễm...cô cũng chưa nhận ra người trong xe là ai.

“Tôi đã làm đúng như cô bảo...nhưng bây giờ cô ta đã bỏ đi đâu đó rồi...”

“Khốn kiếp, tôi đã đưa cho anh bao nhiêu tiền mà kiểm soát một con đàn bà thất bại anh cũng không làm nổi...anh Huỳnh, anh hay nỡ với tôi anh là người làm được việc như thế nào...”

“Cô Diễm, không phải là tôi không muốn làm theo kế hoạch. Tôi đã cho bà Hồng tới đưa tiền nói muốn cô ta làm vợ bé của tôi...lẽ ra một con đàn bà tuyệt vọng sẽ nhanh chóng ngã vào, không ngờ cô ta lại bỏ đi mất. Nhưng cô yên tâm, tôi đã cho người đến kiểm tra, đồ đạc của cô ta vẫn còn nguyên, chắc chắn chỉ bỏ đi đâu đó thôi...”

“Nếu cô ta tuyệt vọng mà tự sát thì sao? Anh có gánh nổi trách nhiệm không? Tôi không muốn con đàn bà đó chết, tôi muốn nó sống không bằng chết...” Diễm lạnh lùng “Đây là 5000\$, cầm lấy...liệu mà làm việc cho cẩn thận!” cổ tay trắng nõn của Diễm thò qua ô cửa kính ô tô, sau đó chiếc xe phóng vụt đi.

Huỳnh “trọc” lầm bầm chửi “Mẹ kiếp, tưởng mình bà hoàng sao...chẳng qua mày có tiền thôi...” nói rồi gã nhổ một bãi nước bọt, vứt ga chiếc Sh màu đen rời khỏi đó.

Thư Lê lấy tay ôm ngực, cô cảm thấy khó thở.

“Sống không bằng chết?” Diễm nói muốn cô sống không bằng chết?

Cô đã làm gì đắc tội với cô ta? Không những cướp chồng, cướp con, đẩy Lê vào con đường tuyệt vọng, ra đi với hai bàn tay trắng. Cô ta còn thuê người đến làm nhục Lê, đẩy Lê vào một cuộc sống “sống không bằng chết”...

Cô tự hỏi, cô đã làm gì sai? Thậm chí giữa bọn họ còn chưa từng cãi vã, chưa từng một lần xô xát với nhau. Thậm chí thời phổ thông, khi Lê còn là một cô gái xinh đẹp, tiểu thư nhà giàu, còn Diễm chỉ là một con bé xấu xí, gia cảnh nghe nói rất nghèo...cô vẫn bao bọc, đối xử tốt với cô ta.

Vậy lí do vì sao cô ta lại phải đuổi cùng giết tận cô như vậy?

Bàn tay Thư Lê nắm chặt tới rướm máu...được, nếu đã không còn chút thương xót nào với nhau, cô sẽ sống bằng thù hận, cô sẽ cho họ - những con người đã đẩy cô vào con đường “sống ko bằng chết” này nhận được trái đắng. Cô thề với trời, mình sẽ đâm bọn chúng xuống bùn!

6. Chương Vi

CHAP 6

Đêm hôm ấy, Thư Lê trốn về phòng trọ mang theo một ít tiền, HAI chỉ vàng của hồi môn còn sót lại của cô cùng giấy tờ tùy thân rồi lén lút rời đi. Cô không thể để Huỳnh “trọc” bắt được, hạng người như hắn khi đã nhận tiền của Diễm thì không biết hắn sẽ làm gì, sẽ giở thủ đoạn gì bỉ như thế nào.

Kính coong!

Lê đứng trước căn biệt thự đẹp lộng lẫy của bà Loan nhẩn chuông. Cô không còn một tia hy vọng sống, nhưng nay đã có người giang tay ra giúp đỡ cô, ít ra cô vẫn còn cơ hội tiếp tục tồn tại. Phải tồn tại mới có cơ hội trả thù!

Một người đàn ông khoảng gần 40 tuổi lững thững bước ra mở cửa. Đó là một người đàn ông có nét đẹp phong trần, đôi mắt hơi nhú lại nhưng sắc bén vô cùng, chiếc mũi cao khiến cho khuôn mặt trở nên quý phái, đôi môi hơi nhếch lên ngạo mạn, khuôn hàm rắn chắc thể hiện nét nam tính đầy quyến rũ. Anh ta là

mẫu đàn ông khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải mặt đỏ tim đập khi bị đôi mắt sắc bén ấy nhìn vào, một vẻ đẹp thành đạt, bình ổn, an toàn... Lê thầm nghĩ. Nhưng cô không nằm trong số những cô gái bối rối kia, trái tim cô đã lãnh cảm rồi.

“Cô tìm ai?” Giọng nói của hắn hơi khàn khàn và trầm âm, một chất giọng đầy mê hoặc, đầy nam tính và nguy hiểm.

“Tôi tới tìm bà Loan, tôi là bảo mẫu mới được tuyển!” Cô bình tĩnh nói. Từ sau khi xác định mục tiêu để mình “sống lại”, Thư Lê cảm thấy mình nên bỏ đi tất cả những gì hèn nhát, yếu ớt, thẹn thùng. Muốn trả thù, cô phải mạnh mẽ. Muốn trả thù, cô phải độc ác.

Hắn ta nheo mắt nhìn cô đánh giá, sau đó hờ hững mở cửa “Tôi có nghe mẹ tôi nói qua, cô vào đi!”

Lê ngồi trong phòng khác, khuôn mặt hơi cúi xuống, tuy bề ngoài cô tỏ ra hơi thẹn thùng khi bị ánh mắt người kia nhìn chằm chằm, nhưng trong lòng cô vô cùng bình tĩnh. Muốn giải quyết vấn đề, trước hết phải bình tĩnh.

Người đàn ông có ánh mắt sắc như dao nhìn cô...vô cùng chăm chú, vô cùng dò xét.

“Lê đến rồi à cháu...” Tiếng bà Loan vui vẻ.

“Cháu đến nhận việc, thưa bác!” Lê mỉm cười.

“Kìa Dũng, sao nhìn con bé như là hỏi cung thế?” Bà Loan nửa bông đùa “Giới thiệu với cháu, đây là Trần Dũng, con trai bác, bố của bé Bảo Nam. Còn đây là cô Thư Lê, cháu của bà bạn mẹ, cô ấy tới nhận việc bảo mẫu của Bảo Nam!”

“Cô có con chưa?” Dũng lạnh lùng.

“Tôi...có rồi ạ!”

“Vậy chắc hẳn cô biết chăm trẻ con, biết làm vui lòng nó?”

“Vâng...tôi nghĩ mình có thể. À không, chắc chắn rồi ạ...”

“Được, cô hãy làm thử một tuần. Nếu Bảo Nam thích cô thì tôi cho phép cô nhận việc, còn nếu không...” Dũng rút mấy tờ năm trăm ngàn màu xanh đặt lên bàn “Cầm số tiền này và rời khỏi đây, coi như là công sức cô đã làm một tuần đấy!”

Nói rồi hắn lạnh lùng bỏ đi.

Lê nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của anh ta, sau đó quay sang nhìn bà Loan.

Bà Loan cười cười “Nó ấy mà...luôn lạnh lùng như vậy. Đó là tính chất công việc của nó. Thực ra Dũng ko phải thử thách của cháu, Bảo mới là thử thách cơ...”

Sau này Lê mới hiểu vì sao một thằng nhỏ bốn tuổi lại là thử thách của cô!

“Cô là ai?”

“Cháu cần mẹ...cháu muốn mẹ...”

Thằng bé ngằn ngặt khóc.

Lê tìm mọi cách lấy lòng thằng nhóc, để thằng nhóc chấp nhận cô, cô cần công việc này để sinh tồn, để có bước đệm trả thù...

“Không ăn...” Thằng nhóc lấy chân đạp đổ bát cơm, sau đó bưng bình nhìn Lê đầy thách thức. Thằng nhóc rất xinh...chỉ là nó luôn bài xích mọi sự tiếp cận của người khác, trừ bà nội và bố nó. Nghe bà Loan kể, trước đây Trần Dũng có hai đứa con sinh đôi, Bảo và em trai nó. Chỉ vì một lần lơ đãng, hắn làm lạc mất đứa nhỏ kia, sau đó đứa nhỏ bị tai nạn giao thông...

Vợ Trần Dũng vì lý do này nên bỏ sang nước ngoài, ly thân với hắn!

Bảo trở nên khó ưa, khó bảo, khó tiếp cận...

Trần Dũng trở nên lạnh lùng, khép mình!

Gia đình nào cũng vậy, có thể bên ngoài thực hào nhoáng khiến người khác ghen tị...nhưng thực chất nó chỉ là vẻ bề ngoài. Gia đình Trần Dũng cũng vậy...gia đình Thư Lê cũng vậy...bên trong sâu thẳm ai cũng có những nỗi đau, những khổ tâm sâu sắc.

Thư Lê hết sức chiều chuộng Bảo , nhưng càng chiều chuộng nó càng tai quái, khó ưa. Tức giận, cô quát nó “Một đứa tẻ bốn tuổi mà đã ngỗ ngược như vậy, sau này lớn lên thì sẽ như thế nào?”

Thằng nhóc tròn mắt nhìn cô, có lẽ trong ấn tượng của nó, lần đầu tiên có một “người làm” lại dám to tiếng với cậu chủ.

“Cô to gan...dám quát Bảo à?”

Một thằng nhóc bốn tuổi dám nói với người lớn như vậy, aizzz, nếu là con trai cô, cô đã cho nó một trận, nhưng đây cũng không phải là con trai cô.

“Cô không những quát, cháu hư cô còn đánh vào mông cháu...bà nội cháu, bố cháu không dạy cháu thì để cô dạy!”

Cô phùng mang trợn má đe dọa nó.

Hứ, thằng nhóc vênh mặt lên. Cái chân ngắn tũn tụt xuống khỏi ghế, bước tới...đã bộp một cái vào ống đồng Thư Lê.

Cô đau tới nhe răng, ôm chân thét lên, còn thằng nhóc tinh quái khá hài lòng, khoanh tay đứng nhìn.

Không được, không thể chiều cái thằng nhóc mất dạy này được. Nhìn nó, cô lại nhớ tới bé Lương...nếu nó cũng được chiều như thế này thì...

Cô kéo Bảo lên đùi, tụt quần nó xuống tét mấy cái...bốp...bốp...bốp...mông thằng bé đỏ ửng lên, nó bắt đầu gào khóc.

“Oa oa oa...bố ơi...bà nội ơi...cô ta đánh con..”

“Oa oa oa...mẹ ơi cứu con...”

Sau khi đánh tới đỏ ửng cái mông trắng nõn của thằng nhóc, Lê thả nó xuống đất. Nó bắt đầu ngồi tại chỗ ăn vạ.

“Cô làm gì con trai tôi vậy?” Trần Dũng xuất hiện ở cửa.

“Bố...cô ta đánh con!” Bảo uất ức lao vào long bố nó.

“Cô dám đánh con trai tôi?”

Thư Lê hơi sững sờ, cô cúi đầu ngẫm nghĩ rồi bình tĩnh trả lời “Anh cho tôi biết anh cần một bảo mẫu chăm sóc con trai hay cần một con hầu để theo hầu những trò quái đản của nó? Trẻ con phải được nuôi dạy tử tế, ít nhất phải biết kính trọng người lớn tuổi, ăn nói lễ phép... anh và bác Loan đã quá chiều thằng nhóc, để nó trở thành một đứa trẻ tồi! Cứ như vậy sẽ hình thành nhân cách khinh thường người khác, tạo cho nó thói quen xấu, lớn lên rồi sẽ như thế nào?”

Cô dung ánh mắt trong suốt nhìn hấn, hấn lạnh nhạt “Rời khỏi nhà tôi, cút!”

Lê hậm hực.

Bố con nhà này, cả bố lẫn con, đúng là không lệch đi đâu được, một đôi hồ phụ sinh hồ tử, đều quái thai như nhau.

Nặng nề kéo chiếc túi hành lý ra phòng khách thì gặp bác Loan, bác sững sốt “Lê, cháu đi đâu vậy?”

“Con đã đuổi việc cô ta, cô ta dám đánh Bảo !” Trần Dũng một tay bế con, hồ hững nói.

“Kìa Dũng, đây là cháu của bạn mẹ...”

“Con cần một bảo mẫu biết yêu thương Bảo Nam...không cần một người phụ nữ quá phận!”

Thư Lê trừng mắt nhìn anh ta.

“Quá phận? Thôi được rồi, cứ giữ cái thằng con trai tính cách quái đản đó mà nuôi lớn lên, nếu nó không thành phường hư hỏng thì anh hãy chặt tay tôi đi vì đã đánh con anh...” Lê cao ngạo nói. Việc thì cô rất cần, nhưng không thể vì thế mà hạ thấp bản thân nhu nhược, hèn nhát một lần nữa. Lại cứ phải nhún mình hầu hạ cái thằng nhóc tiểu quỷ đó...

“Thư Lê...” Bác Loan chạy tới níu tay cô, Trần Dũng thì lạnh lùng đứng sau “Cô nghĩ tôi không dám chặt tay cô sao?”

Cô còn chưa biết hẳn là ai...

Lê quay sang nói với bác Loan “Cảm ơn bác đã cứu cháu, đã giúp cháu có một công việc tốt. Ôn nghĩa này sau này cháu sẽ trả. Bây giờ cháu phải rời khỏi đây đã, khi nào tìm được công việc mới cháu sẽ liên lạc với bác. Yên tâm, bây giờ cháu không còn là Thư Lê trước kia, cháu đã mạnh mẽ!”

Cô nói rồi quay gót bước đi...

“...lớn lên trở thành phường hư hỏng...” trong đầu Bảo vang lên tiếng mẹ nó nói nó trước đây “Nếu con không sửa đổi tính cách ngang ngược, bướng bỉnh như vậy thì sau này lớn lên con sẽ trở thành phường hư hỏng!”

Nó...đã rất nhớ mẹ!

Nó nhìn theo mái tóc dài đen xõa tung của cô bảo mẫu mới, tuy cô ấy hơi mập so với mẹ của nó, cũng không xinh đẹp bằng mẹ của nó...nhưng mẹ nó cũng có mái tóc đen như vậy.

Bảo Nam tuột khỏi tay bố nó, chạy tới kéo tay Lê “Này, tôi nói cô không được đi...”

“Cô phải ở lại chăm sóc Bảo !” Thằng bé dong dạc đứng giữa nhà tuyên bố.

Ừ thì, Bảo là to nhất.

Trần Dũng ko dám làm trái ý con trai bảo bối, còn bà Loan thì khỏi nói, vui mừng ko hết.

Thư Lê thật ko dám tin Bảo sẽ giữ cô lại.

Sau này cô hỏi nó “Vì sao con giữ cô lại?”

Nó ngây ngô đáp “Vì cô mắng con là phường hư hỏng, giống như mẹ con mắng con trước đây!”

Trẻ con...aizzzz, tuy thằng nhóc này có phần đáng ghét, nhưng không phải là không đáng yêu.

Tìm được công việc khá yên ổn, mức lương lại khá, Lê bắt đầu lục lại hồ sơ, tìm hiểu lại vụ ly hôn trước đây của cô và Hoàng.

Chắc chắn anh ta và Diễm đã nhúng tay vào nội bộ hội đồng xét xử, nếu không vì thế ko chỉ vì cái phán quyết mơ hồ mà phán xét cô bị thần kinh và cấm cô không được gần con trai.

Cô cũng đọc một số bộ luật về hôn nhân gia đình, về quyền nuôi con, phân chia tài sản...sau khi ly hôn!

Quan trọng nhất cô muốn lật ngược vụ phán quyết ly hôn đó, tìm được bằng chứng Hoàng và Diễm đã có quan hệ ngoài hôn nhân từ trước, sau này sẽ làm bằng chứng trình tòa để Lê khởi kiện anh ta, giành lại quyền nuôi bé Lương!

Bé Lương của mẹ, con chờ mẹ...mẹ nhất định sẽ đón con trở về!

Có những đêm, Lê ngồi đọc hồ sơ về các vụ ly hôn, về các điều luật hôn nhân tới khuya, sau khi cho Bảo ngủ, rồi bản thân lại ngủ gục trên bàn phòng bếp.

Trần Dũng trở về, hần lảng lạng bước tới, hơi tò mò không biết cái cô bảo mẫu to gan này đang nghiên cứu cái gì mấy hôm nay mà say sưa như vậy? Tối mức ngủ gục...

Hắn len lén rút một tập tài liệu trên mặt bàn, lẳng lặng đọc “Luật hôn nhân gia đình – Quyền nuôi con...”

“Các vụ xét xử về vấn đề quyền nuôi con, tranh giành tài sản...”

“Phán quyết của quan tòa khi một trong hai bố mẹ có bệnh thần kinh hoặc nghi hoặc thần kinh (có giấy chứng nhận của bệnh viện)...”

Sao cô ta lại quan tâm tới những vấn đề này? Trần Dũng nghi hoặc tự hỏi. Lẽ nào cô ta và chồng, chắc hẳn là chồng cũ đang có tranh chấp về quyền nuôi con và tranh giành tài sản, hẳn nào khi hẳn hỏi cô đã có con chưa, cô nói cô đã có con, nhưng lại đi làm bảo mẫu cho đứa trẻ khác.

Lê bỗng giật mình bật dậy...

Bốp!

Đầu cô đập thẳng vào cằm của người đàn ông nọ đang lén lút đứng nhìn những tài liệu trên bàn.

“Á...anh...anh...xin lỗi, xin lỗi...vì sao anh lại ở đây?” Lê rối rít vừa xin lỗi, vừa buồn cười.

Trần Dũng đau tới tê tái, nhưng vẫn giữ phong độ của một người đàn ông nghiêm túc, chỉ lẳng lặng ôm cằm, cằm hận nín Lê. Đầu cô ta làm từ gì mà cứng như vậy?

“Tôi ở đâu trong nhà tôi lại phải báo cáo cho cô sao?” Trần Dũng lạnh lùng buông một câu vô cùng bá đạo rồi quay lưng bước đi.

Aizzzz, người đàn ông quá đỗi, bảo sao sinh ra một tiểu quái đản như Bảo . Lê tự nhủ!

“Cô ta kìa, đại ca...”

“Đâu? Mà có chắc không?”

“Chính là cô ta...là con ả đại ca đã “chơi” đêm hôm trước, con ả làm ở quán bia mộ Hồng ấy...”

Huỳnh “trọc” neho mắt nhìn theo Lê, lúc này cô đang đón Bảo tại trường mẫu giáo, sau đó hai cô cháu lại bước lên chiếc xe Ranger Rover màu trắng, phóng vút đi.

Huỳnh và gã đàn em rô ga đuổi theo.

“Đại ca, không phải đại ca nói cô ta bị một ông chồng giàu có bỏ rơi, lại bị nhân tình của chồng cũ dung tiền thuê chúng ta hại đời sao? Tại sao lại một bước lên xe hơi, hai bước xuống xe hơi vậy...còn đứa trẻ kia...”

“Im mồm. Mà hỏi những điều bố mày không biết thì bố mày trả lời mày như thế nào đây? Thằng ngu...” Huỳnh “trọc” điên tiết hét lên. Không ngờ gã lại có thằng đàn em lảm nhảm như vậy.

Chiếc Ranger Rover dừng trước một căn biệt thự mặt hồ tây sang trọng, Lê cùng Bảo Nam bước xuống đi vào trong. Huỳnh “trọc” neho mắt nhìn theo, trong lòng gã nảy sinh một kế hoạch.

Sáng hôm sau, khi Thư Lê cùng Bảo đang chuẩn bị lên ô tô đến trường mẫu giáo thì Huỳnh và hai, ba tên đàn em hung hổ xông tới kéo tay cô...

“Con đi, mày trốn chồng trốn con đến đây làm gì? Có phải mày lại cặp kè với người ta không?” Vừa nói Huỳnh “trọc” vừa vung tay định tát cô.

Rắc.

Người tài xế của gia đình Trần Dũng rất nhanh đã lao tới bẻ ngoặt tay Huỳnh, găm lên “Dừng tay!”

Sau đó người tài xế tên Vũ đẩy ngã Huỳnh xuống đất.

Huỳnh lồm cồm bò dậy, ánh mắt vẫn lửa vì xấu hổ, nhục nhã trước mặt đàn em.

Đường đường một đại ca giang hồ bao nhiêu năm lại bị một thằng tài xế đánh ngã, sau này gã còn có mặt mũi gì đứng trước cấp dưới?

Gã vừa đau vừa hận, găm ghè “Tao dạy vợ tao, liên quan gì đến mày...mày muốn chết phải không?”

Lê vừa hoảng sợ, vừa thất thần lùi lại mấy bước.

Hắn...hắn...là tên khốn nạn đã nhận tiền để cưỡng hiếp Lê!

Hắn là do Diễm, bạn thân của cô sai tới để hại đời cô.

Thấy Lê hoảng sợ, Vũ cảm thấy chắc có thể đây là chồng cũ của Lê thật, nhưng có lí do gì đó cô ấy sợ hấn. Vũ trừng mắt “Tao không cần biết mày là ai...nhưng đây không phải nơi mày có thể quậy. Cút cho tao...còn muốn chết? Mày cứ thử xem rồi tao chết hay mày chết?”

Huỳnh “trọc” biết gã này có bản lĩnh, nhưng chúg có tận 5 tên, hấn có một mình, nếu động thủ ko chắc hấn sẽ chiếm được ưu thế. “Lên!” Gã hạm hực ra lệnh cho đàn em.

“Dừng lại, ai ấy người làm náo loạn nhà tôi?” Một giọng lạnh lùng vang lên. Đám Huỳnh “trọc” vội ngưng lại. Bọn chúg thấy một người đàn ông trong bộ vest Armani sang trọng bước ra, hấn là mẫu người không cần động thủ cũng khiến người khác e ngại bởi khí chất đầy chất nguy hiểm của hấn.

Bảo Nam không biết từ lúc nào đã chạy tốt vào bên trong gọi bố nó. Lúc này thằng bé vênh váo đứng khoanh tay cạnh Trần Dũng, như là hai bản sao lớn - nhỏ vậy. “Anh Dũng, đám người này tới đây gây rối!” Vũ bình tĩnh nói.

“Tôi là...chồng của con đàn bà này...các người đang...gian díu với vợ của tôi...” Huỳnh “trọc” bỗng nhiên áp úng trước khí thế bức người của Trần Dũng, hấn cảm giác ng này không đơn giản, thậm chí là rất nguy hiểm.

“Nói bậy! Tôi với ông không quen nhau...sao tôi có thể là vợ của ông?” Sau một hồi hoảng sợ, Lê lấy lại bình tĩnh. Cô không thể thua đc!

“Mày...mày là con đàn bà lăng loàn...” Huỳnh “trọc” định tiến tới túm lấy Lê thì nhận thấy ánh mắt sắc như dao của Vũ, gã trùng bước.

“Tôi không liên quan gì đến con người mặt hạng như ông! Nếu ông nói tôi là vợ ông, chúg ta đến công an xác nhận...” Nghe đến công an, Huỳnh “trọc” chột dạ. Hấn trừng mắt nhìn Thư Lê “Hãy đợi đấy...tao sẽ không để yên ày đâu... Đi!” Hấn ra lệnh cho đám đàn em.

Lê thản nhiên quay sang nhìn Trần Dũng, trong ánh mắt hấn có sự lạnh nhạt nhưng pha lẫn nghi hoặc.

“Anh nói sao? Thư Lê vào ở một căn biệt thự ở hồ tây sao? Lại được những người trong nhà đấy bảo vệ...vô lí, cô ta làm gì có mối quan hệ nào mà tôi không biết...” Diễm cầm giạn nắm chặt bàn tay “Thư Lê...tôi sẽ không để cho cô sống yên đâu!”

7. Chương VII

CHAP 7

“Cô có điều gì muốn giải thích với tôi không, cô bảo mẫu?” Trần Dũng cười lạnh, nhìn Lê bằng đôi mắt hờ hững.

“Tôi chẳng có điều gì giải thích với anh cả...” Lê bình tĩnh đáp “Anh ta chỉ là một thằng khốn nạn vô tình biết tôi. Và dĩ nhiên, loại người đó không thể là chồng của tôi!”

Cô quay người định bỏ đi, Trần Dũng bỗng nắm tay cô kéo lại, gần giọng “Tôi không quan tâm hấn là chồng, là bồ hay là bất cứ thứ gì của cô! Tôi chỉ quan tâm những mối quan hệ ngoài luồng của cô có hay không ảnh hưởng đến con trai tôi, Bảo ...”

Lê cảm thấy cánh tay bị hấn kéo hơi đau nhức. Cô giẫy ra, trầm giọng “Sẽ không!”

“Cháu nói sao? Tên trọc khốn kiếp kia đến tìm cháu sao? Còn nhận là chồng của cháu?” Bà Loan hoảng hốt nắm tay Lê.

“Vâng thưa bác, cháu đã rất sợ hấn ta sẽ kéo cháu đi...nhưng anh Vũ, anh tài xế của Trần Dũng, anh ấy có võ nên Huỳnh “trọc” không làm gì được...” Lê cúi đầu “Xin lỗi vì đã ảnh hưởng đến gia đình bác vì những chuyện của cháu...”

“Vũ là một đứa trẻ tốt...nó là cao thủ trong giới tán thủ đấy!” Bà Loan cười hiền “Vài tên tép riu kia không làm gì được cháu đâu, nếu có mặt nó!”

“Nhưng tạm thời cháu đừng nên rời khỏi nhà một mình. Còn gia đình bác, không ngại nói với cháu, gia đình bác không phải một gia đình bình thường mà ai muốn động vào cũng được... Kể cả chồng cũ của cháu hay nhân tình của anh ta!”

“Thư Lê đang làm bảo mẫu cho con trai của Trần Dũng, một ông trùm bất động sản lớn. Tuy nhiên Trần Dũng còn liên quan đến một số tổ chức lớn trong thế giới ngầm với những quan hệ không tầm thường và hệ thống quan chức chính phủ tầm cỡ. Nói chung đây là một nhân vật không “vừa” đâu Diễm ạ!” Diễm nằm co mình trong lòng một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi có khuôn mặt thâm trầm, đôi mắt nhỏ gian xảo và đôi môi hơi nhếch lên vẻ ngạo mạn.

“Anh Ân...người đó có vai vế như vậy vì sao lại bảo vệ một cô bảo mẫu nhỏ nhoi?” Diễm nũng nịu hỏi hân.

Hoàng Ân mỉm cười, vuốt má cô “Ngốc ạ, đó không phải vấn đề bảo mẫu hay giúp việc, đó là vấn đề “mặt mũi” của những người có vai có vế, em hiểu không? Không thể để người dưới trướng mình bị ủy khuất ngay dưới mũi mình được...”

“Em hiểu, Ân!” Diễm thở dài “Muốn hành hạ một người cũng gặp bao nhiêu trắc trở, Ân...anh nói xem em có đen đủi hay không?” Cô vuốt lên cái bụng hơi tròn tròn của gã, âu yếm hôn lên cổ gã...

“Em muốn không phải không có cách. Không phải chỉ cần Thư Lê không còn là người dưới trướng của Trần Dũng nữa là được sao?” Hoàng Ân cười nhạt “Anh có quen với Kiều Mỹ, bồ của Trần Dũng. Có lẽ anh sẽ giúp em được một số việc!”

“Ân...anh là người đối xử với em tốt nhất trên đời...” Diễm vui sướng reo lên.

“Dĩ nhiên...nhưng anh mong một ngày em có thể nói với anh vì sao em lại đối xử với bạn-thân của mình như vậy!”

“Sẽ có ngày em nói cho anh tất cả mọi chuyện...sau khi đã khiến Thư Lê sống không bằng chết!” Diễm nhếch mép cười “Chỉ cần Ân giúp em, không gì là không thể...”

Kể từ sau khi Huỳnh “trọc” và đám đàn em của hắn đến quây phá trước cửa nhà Trần Dũng, tuy rất khó chịu với Thư Lê và nghi ngờ cô nhưng vì bà Loan nói giúp nên hắn chỉ cố tình gây sự với cô vài lần chứ không đòi đuổi việc cô như trước.

Điển hình như hôm nay, Trần Dũng đến trước mặt Lê đưa cho cô một chiếc áo sơ mi trắng, gằn giọng “Cổ chiếc áo này còn rất bẩn, cô đi giặt cho tôi!”

Thư Lê lẳng lặng cầm áo xoay người đi, hắn còn buông theo một câu “Giặt-bằng-tay! Nếu còn vết bẩn tôi sẽ trừ lương của cô...”

Hôm qua thì hắn thấy cô đang bón cháo cho Bảo , hắn giằng lấy, đưa một muống cháo lên miệng ném thử rồi phán “Cháo này cho quá nhiều cà rốt, cô mau đi nấu chén khác...”

Bảo bắt mồm “Bố, con đang ăn...”

“Bố thấy ăn nhiều rau củ quá...sẽ ko tốt!” Trần Dũng ngang ngược nói.

Thư Lê nhìn hắn đầy căm phẫn, nguôi giận, nguôi giận...hắn là ông chủ, cô là người làm... Phải nhẫn, phải nhẫn mới thành công. Cô muốn quát vào mặt hắn “Trẻ con ăn nhiều rau củ mới tốt, muốn cho thằng bé bị gút từ thuở nhỏ sao?” nhưng rồi cô lại nuốt lời nói đó ngược vào trong bụng.

Mới vừa nãy thôi, Trần Dũng cúi người xuống sàn phòng khách, lấy ngón tay di di mấy cái rồi đưa ngón tay nhiễm bụi dỉ vào mặt cô “Nhìn này, sàn rất bẩn, cô mau đi lấy chổi lau sạch cho tôi. Nếu còn bẩn tôi sẽ trừ lương của cô...”

Lúc này Thư Lê bực tức gầm lên “Thưa-ông-chủ-tôi-là-bảo-mẫu-không-phải-người-giúp-việc-nhà!” cô lườm hắn “Theo tôi nhớ không nhầm, thỏa thuận giữa chúng ta là tôi chăm sóc Bảo Nam, chị Hà mới là người giặt quần áo hay lau nhà cho anh!”

Trần Dũng nhìn cô đầy đe dọa, sau đó lạnh nhạt “Dù gì cô cũng là người dưới trướng của tôi, tôi nói lau là lau, nói giặt là giặt. Cô có muốn làm hay không?”

Thôi được, thôi được, cô chỉ là con kiến, cô chỉ là người thấp cổ bé họng! Cô nhần!

Thư Lê vừa lấy chổi lau nhà ra kỳ cọ, vừa chửi rửa tên Trần Dũng đáng ghét, mong hấn ra đường dẫm vào bãi..., hoặc bị chó cắn cũng được, không thì đang ăn sẽ mắc nghẹn. Haizzzz!

“Kìa cô Lê, cô đang lau nhà à? Cô làm giúp chị Hà sao?” Vũ vừa bước vào cửa vừa tươi cười.

“À, anh Vũ...” Lê ngượng ngập nhìn Vũ “Từ hôm nọ chưa có dịp cảm ơn anh. Thực sự rất cảm ơn...” cô cúi đầu.

“Cô Lê không cần phải khách sáo như vậy, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ an nguy của những người trong nhà mà!” Vũ mỉm cười, anh có nụ cười rất ấm áp.

“Vâng... Dù sao thì cũng cảm ơn anh!” Lê nói “Gọi tôi là Lê thôi, đừng gọi cô này cô kia khó nghe lắm!”

“Được rồi... Lê! Tôi lên gặp anh Dũng nhé...” Vũ vừa nói vừa bước đi.

Mấy hôm nay Lê không bước ra khỏi nhà, không có nghĩa là rắc rối không tìm đến với cô.

Hôm nay bà Loan đi thăm bạn cũ, Trần Dũng đã được Vũ đưa đi đâu đó, chỉ có Bảo Nam được nghỉ học là ở nhà chơi với Lê.

Kính coong!

Lê dẫn Bảo ngồi yên trên ghế salon rồi chạy ra mở cửa. Bên ngoài là một chiếc Audi TT màu đỏ vô cùng nổi bật, đứng bên cạnh là một người phụ nữ còn nổi bật hơn cả chiếc xe.

Cô ta mặc một chiếc đầm màu đỏ bó sát cơ thể mảnh mai, tôn lên nước da trắng hồng, khuôn mặt kiêu kỳ khuất sau cặp kính LV sang trọng, cái cổ cao ngạo ngễ ngược lên đầy kiêu hãnh.

“Chị hỏi ai ạ?” Thư Lê cảm thấy hơi tự ti khi gặp một người phụ nữ đẹp như vậy, cô ta làm cô nhớ tới Diễm.

“Cô là người làm mới à?” Cô gái hất hàm hỏi “Không biết tôi sao? Mở cửa...” Cô ta vừa nói vừa bước vào trong nhà, Lê ngần ngại không biết nên cản đường hay mở đường nữa.

“Cô ấy là bạn gái ông chủ, tên là Kiều My, người mẫu đó...” Chị Hà kéo tay Thư Lê thì thầm “Tính cách cô ta khó chịu lắm...tốt nhất để cô ta ngồi một mình đi, chúng ta đưa Bảo lên phòng...”

“Làm vậy...có được không?” Thư Lê ấp úng hỏi.

“Này hai người kia...” Kiều My bỗng quát lên “Không được dạy tiếp đãi khách khứa như thế nào sao? Tôi ngồi đây này giờ mà chưa thấy ai mang nước ra mời cả...”

Chị Hà ngập ngừng, Thư Lê thở dài, cô đành bước tới lễ phép “Cô dùng nước lạnh hay nước gì để tôi lấy?”

“Một ly vodka thêm một miếng chanh muối, hai viên đá!” Kiều My hờ hững.

Chị Hà hung hăng đằng sau Thư Lê, còn cô thì quay người bước tới quầy bar.

“Cái gì mà vod...vod...” Chị Hà tức tối nói “Mỗi lần đến đây là cô ta lại nghĩ ra một loại đồ uống quái gở...”

Lê mỉm cười ko nói. Chị Hà có lẽ không quen với các loại rượu tây, còn Lê thì khác, cô sống bao nhiêu năm với một người chồng làm doanh nhân, cô rất biết những nhãn hiệu rượu nổi tiếng cũng như một vài cách uống rượu của người sành sỏi. Sống với anh ta...thì ra cũng có lúc có ích. Lê cay đắng cười.

Ký ức có thể không nhắc tới nhưng ko có nghĩa là nó không tồn tại. Cô từng có quãng thời gian yêu đương hoa mộng, có quãng thời gian tận hân hạnh phúc...những điều tưởng như không bao giờ có thể kết thúc, không bao giờ có thể dừng lại. Tình yêu của cô và Hoàng dường như không dễ dàng thay đổi...nhưng... đời người không phải là “tưởng”, đời người chính là “nhưng”...

“Của cô đây!” Lê vừa đặt ly vodka xuống bàn, định quay người bước đi.

“Này...” Kiều My giật giọng “Cô là người mới à? Tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

“Tôi...là Lê, tôi là bảo mẫu của Bảo !” Lê nhần nại đáp.

“Tuổi? Hỏi ko trả lời sao?”

“28 tuổi...”

“Cũng không còn trẻ, vậy mà đi làm cái việc này sao? Cô kết hôn chưa?”

“Tôi nghĩ tôi ko có nhiệm vụ phải trả lời khách của ông chủ những câu hỏi này!”

Kiều My mở to đôi mắt đẹp nhìn cô, chợt cười khanh khách “Haha, cô cũng to gan đấy. Cô dám đối đáp trả treo với người sắp là chủ nhân của mình như thế sao? Ai nói tôi là khách...ai nói?”

Lê hít một hơi thật sâu, mỉm cười thật lễ độ “Người ko sống trong ngôi nhà này tức là khách, chị Hà cũng nói cô là bạn của ông chủ, không phải vợ của ông chủ. Nghĩa là cô chính là khách...”

Kiều My cắn hận nắm chặt tay. Phải, cô là khách, cô chính là khách. Ước mơ bao nhiêu lâu, phần đầu bao nhiêu lâu Trần Dũng cũng ko bỏ người vợ đang lẩn tránh bên nước ngoài để chính thức kết hôn với cô.

Cô chính là khách, Thư Lê đã chạm vào nỗi đau của cô.

Kiều My đứng lên, bước tới gần Thư Lê.

“Sao nào? Khách thì sao? Cô khinh thường tôi vì tôi là khách mà không phải chủ nhân của nhà này hay sao?”

“Tôi không có ý đó...là tự cô nói ra!” Lê mỉm cười. Đừng nghĩ cô hiền lành đến nhu nhược như trước, cô đã khác.

“Đồ đàn bà lăng lợ. Ánh mắt kia, đôi môi kia, muốn câu dẫn ông chủ phải không? Cô đã bò lên giường của Trần Dũng hay chưa...” Kiêu My chợt thổi vào tai Lê một câu nói đầy ái muội.

“Cô...tôi yêu cầu cô đừng xúc phạm tôi!” Thư Lê vừa lui lại mấy bước vừa tức giận nói.

“Tôi có thể đọc ra trong mắt một con đàn bà muốn gì...” Kiêu My cười khanh khách.

Có tiếng động cơ ô tô dừng trước cửa, Thư Lê thấy Kiêu My nhanh chóng cầm cốc rượu hất lên, cô nhắm mắt vì tưởng rằng cô ta định đổ lên đầu mình.

Nhưng không, người cô vẫn khô ráo...người mà đầy những rượu chính là Kiêu My. Cô ta tự đổ rượu lên đầu mình...

Choang...ly rượu rơi xuống đất vỡ tan tành!

Trần Dũng bước vào, cảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là tóc Kiêu My ướt đẫm rượu, còn những mảnh vỡ của ly rượu thì rơi tung tóe dưới chân Thư Lê.

“Hai người làm gì vậy?”

“Dũng...” Kiêu My thỏ thẻ gọi hắn, hai cánh tay tự ôm lấy mình “Cô ta đổ rượu lên đầu em!”

Sau đó ủy khuất khóc nức lên, lại chạy tới nhào vào long hắn.

“Cô nói xem đây là chuyện gì?” Trần Dũng lạnh lùng nhìn Thư Lê.

“Tôi không đổ rượu lên đầu khách của anh!” Lê bình thản nói.

“Ý cô là...tôi...tôi tự đổ rượu vào mình?” Kiêu My ngược đôi mắt đẫm nước lên nhìn Thư Lê.

“Cô đã làm gì có lẽ cô tự biết chứ!” Thư Lê mỉm cười.

“Cô ta còn dám cười...cô ta còn dám cười...Dũng, cô ta muốn trèo lên cành cao làm phượng hoàng, muốn câu dẫn anh. Vì biết em là bạn gái anh nên cô ta đổ rượu lên đầu em...anh...” Kiêu My vừa nói vừa nức nở.

“Cô có muốn giải thích không?”

“Tôi không làm, vì vậy chẳng có gì để giải thích!”

Trần Dũng nhìn Thư Lê không nóng không lạnh, dường như là dò xét, trong đó không chứa sự tức giận như cô tưởng. Hắn biết tính cách của Thư Lê, cô sẽ ko vì muốn “câu dẫn” hắn mà đổ rượu lên đầu bạn gái hắn...Nhưng Kiêu My là người coi trọng hình tượng, cô luôn xuất hiện hoàn hảo trước mặt hắn, không thể

nào tự dưng đổ rượu lên đầu mình, làm ình trở nên “xấu xí”... Hấn ngáp ngừng, không biết nên giải quyết việc này thế nào!

“Bố...con thấy cô ta...” Bảo bỗng lấp ló sau cánh cửa phòng khác, bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào Kiều My “Cô ta tự đổ rượu vào đầu mình!”

“Bảo Nam, con chắc không?”

“Bé không biết nói dối!”

Trần Dũng nhìn Kiều My lúc này đang hoảng hốt run rẩy, ánh mắt hấn lạnh nhạt, hờ hững.

8. Chương Viii

CHAP 8

“Bảo Nam à...cháu có nhìn nhầm không? Là cô ấy...cô ấy đổ rượu lên đầu cô mà...” Kiều My bỗng áp úng đến đáng thương, cô ta định xoay người xoa lên đầu thẳng nhóc.

Bảo lui lại mấy bước, nó vênh mặt lên “Ý cô là Bảo nói dối?”

“Cô...không có ý đó...ý cô là, có thể cháu nhìn nhầm?”

“Bảo Nam không nhìn nhầm...bố, bố tin Bảo Nam không?” Bảo chạy tới kéo ống quần bố nó, đôi mắt tròn xoe, long lanh.

“Bố tin!” Trần Dũng mỉm cười, bế bổng Bảo lên xoay người đi.

“Anh Dũng...” Kiều My yếu ớt gọi theo.

“Em về tắm rửa đi!” Trần Dũng lạnh nhạt nói.

“Em...”

“Anh không thích nhắc lại đâu!”

Nhìn bóng lưng nam tính của Trần Dũng biến mất sau cầu thang, Kiều My tức giận mím môi.

Thằng nhóc phá đám!

Cô xoay người sang nhìn Thư Lê, Lê cũng bình tĩnh nhìn lại cô.

“Cô giỏi lắm, đã lấy lòng được thằng nhóc đó!” Kiều My cười nhạt. Đó là điều mà cô đã cố gắng, nhưng chưa bao giờ làm được.

“Cảm ơn! Công việc của bảo mẫu là lấy lòng cậu chủ nhỏ...” Lê mỉm cười lễ độ.

“Và tìm cách trèo lên giường ông chủ lớn phải không?”

“Haha...” Thư Lê bỗng cười lớn “Không biết cô đã nghe nói câu này chưa? Người dơ thì suy nghĩ cũng dơ...tôi nghĩ cô lúc nào cũng bị ám ảnh bởi dục vọng chiếm hữu quá cao nên nhìn ai cũng thành ra xấu xa giống mình...”

“Cô...” Kiều My nghiêng răng trèo trẹo “Được, cô giỏi lắm...” rồi xoay người bước đi.

Thư Lê thở hắt ra, đúng là muốn sống yên ổn vài ngày cũng khó.

Reng reng!

Là Diễm.

Thư Lê mắt nhắm mắt mở nhìn vào cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại. Vì sao cô ta lại gọi cho cô? Cô ngáp ngừng, cảm thấy thật khó để đối mặt nói chuyện với cô ta.

“Alo!”

“Là tôi!” Tiếng Diễm ngọt ngào.

“Tôi biết!”

“Làm gì lạnh lùng như vậy, chúng ta đã chơi với nhau 13 năm...”

“Ko lạnh lùng thì tôi phải đon đả, hay tôi phải cảm ơn vì cô đã cướp chồng tôi, cướp con tôi, đẩy tôi ra ngoài đường?” Lê cười mỉa mai.

“Cậu khác rồi!”

“Ai rồi cũng phải khác...nếu tôi tiếp tục sống ngu ngốc như vậy...cậu sẽ để tôi yên sao?”

“Haha...vậy ko ngu ngốc thì cậu định làm gì? Trả thù sao?” Diễm cười lớn.

“Tôi làm gì có đủ thực lực để trả thù cậu...” Lê nhàn nhạt nói “Cậu cứ sống cuộc sống của cậu, quan tâm tới kẻ thất bại này làm gì?”

“Tôi muốn gặp cậu!”

“Gặp tôi để làm gì?”

“Cậu không muốn nhìn xem bé Lương dạo này lớn như thế nào sao?”

Lê im lặng.

“8h tối nay ở quán chúng ta hay ngồi, tôi đợi cậu!”

“Cháu định tới gặp cô ta sao?” Bà Loan lo lắng hỏi Lê.

“Vâng, cháu định tới gặp cô ta, xem cô ta giờ trò gì...” Thư Lê buồn bã “Vả lại...nếu cô ta dặt bé Lương của cháu dạo này thế nào!”

“Cháu không sợ tên đầu trọc đó sẽ...” Bà Loan ngập ngừng, trong ánh mắt hiền hòa là những âu lo.

“Cháu không sợ. Cháu không thể cả đời sống trong nỗi sợ được...bác ạ...” Lê cầm tay bà “Yên tâm, cháu sẽ cẩn thận, vả lại chỗ đó rất đông người, trong trường hợp 11h cháu còn chưa về, bác hãy gọi công an nhé...”

Nhìn Lê rời đi, bà Loan thở dài.

“Cậu khác trước nhiều nhỉ?” Diễm nhướn mắt nhìn Lê. Diễm vẫn vậy, vẫn vẻ đẹp lộng lẫy kiêu kỳ. Còn Thư Lê, đã 5 tháng kể từ ngày cô rời khỏi Hoàng, cô gầy đi nhiều, trông giống như là cô gái của 9 năm trước khi còn là sinh viên hơn, khuôn mặt ko còn đó những nét ngây ngô, an nhàn, thay vào đó là sự già dặn, chín chắn hơn trước nhiều.

“Ai rồi cũng phải khác!” Thư Lê mỉm cười, bình tĩnh đáp.

“Cậu trưởng thành rồi đấy!”

“Cảm ơn...” Không phải là nhờ cậu sao, Diễm? Thư Lê cay đắng nghĩ.

“Bé Lương đâu? Cậu nói muốn cho tôi xem bé Lương của tôi lớn như thế nào cơ mà...”

Diễm lạnh nhạt lôi trong túi một xấp ảnh, nói “Đây là ảnh gần đây của thằng bé. Nó đang bị tụt hạng, từ học sinh giỏi thành học sinh cá biệt...có lẽ cũng là do bố mẹ nó lỳ hôn!”

Lê chua xót cầm xấp ảnh, bàn tay cô hơi run. Con trai ngoan của cô. Trước đây có cô nó rất ngoan, rất nghe lời, rất chăm học...bây giờ lại thành học sinh cá biệt sao? Hoàng và Diễm, hai người họ đã chăm chút bé như thế nào? Để con ngoan của cô trở thành như vậy...

“Tôi tưởng cậu dặt nó tới đây gặp tôi!”

“Hoàng sẽ không cho phép điều này...anh ấy muốn nó quên đi nó đã từng có một người mẹ...như cậu! Một người mẹ điên...”

“Bản thân cậu là người biết tôi điên hay không!” Lê lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Diễm, cô ta không né tránh ánh mắt của cô, nhếch mép cười.

“Điên hay không điên, nó chỉ đơn giản là một tờ giấy. Bệnh thần kinh là căn bệnh khó chuẩn đoán nhất...cậu biết không, chính cách hành xử của cậu trên tòa đã khiến người ta nghĩ cậu “điên”!” Diễm rút một điều thuốc, châm lửa.

Hành xử? Lê nhớ lại cô đã chửi bới, làm náo loạn tại phiên tòa. Nếu là bây giờ, có lẽ cô đã thông minh hơn, đã ứng xử khôn khéo hơn...nhưng con người phải vấp ngã, phải trải qua những bi thương mới trở nên trưởng thành được.

“Cậu nói xong chưa? Anh đã xem rồi, tôi trở về nhé...” Lê định đứng lên, cô không muốn tiếp tục nói chuyện với ng đàn bà đã hại đời cô.

“Muốn biết tôi và Hoàng đến với nhau như thế nào không?” Diễm cười nhạt.

Lê khựng lại. Cô ta và Hoàng đến với nhau như thế nào? Cô đã từng ghen tuông mỗi khi nghĩ đến cảnh Hoàng và Diễm ở bên nhau, thậm chí ghen tuông tới mức điên dại, chỉ muốn giết chết hai người bọn họ...nhưng bây giờ cô đã bình tâm rồi. Đàn ông khi thay đổi, cần gì có lý do? Không phải vì cô béo, xấu hay ngu ngốc, chỉ là...anh ta hết hứng thú mà thôi! Nếu phải nói đến một trái tim lạnh giá, Hoàng chính là người như vậy! Tuy nhiên Lê vẫn muốn biết họ đến với nhau như thế nào...

“Hấp dẫn đấy...cậu nói thử xem!” Lê bình tĩnh đáp.

“Thực ra ban đầu anh ấy không chú ý tới tôi...cậu nhớ không? Khi cậu học đại học năm thứ nhất và quen anh ấy. Trong ánh mắt của anh ấy, tôi chỉ là một con nhóc bám đuôi cậu, đen đúa, quê mùa, cặp kính cận dày cộp...” Diễm rít một hơi dài, chậm rãi thả khói “Sau đó thì sao? Cậu và anh ta lấy nhau, sinh con...tôi từng rất ngưỡng mộ cậu, vì Hoàng, lúc ấy trong mắt tôi, anh ta là người đàn ông quá hoàn hảo, là hình mẫu lý tưởng của mọi nữ sinh!”

“Bây giờ thì không sao?” Lê cười nhạt.

“Bây giờ?” Diễm mỉm cười “Tôi đã không còn là nữ sinh, anh ta cũng không phải người đàn ông hoàn hảo...một người đàn ông hoàn hảo không bỏ vợ để đi theo bạn thân của vợ!”

“Haha...cậu cũng biết điều này sao, Diễm?”

“Dĩ nhiên, chỉ số thông minh của tôi vốn cao hơn cậu!”

Diễm thản nhiên nói tiếp “Sau đó, tôi tiếp tục học nốt, còn cậu vô tư vô lo đi lấy chồng. Tôi thay đổi, như cậu thấy, trở thành người phụ nữ xinh đẹp hơn, thành đạt hơn...khi tôi thường xuyên đến thăm cậu, anh ta đã chú ý đến tôi!”

Lê im lặng.

“Một lần say rượu...anh ta tới căn hộ của tôi. Tôi từng ngạc nhiên vì sao anh ta lại tìm đến được, anh ta nói anh ta yêu tôi...anh ta chán cậu...anh ta không còn hứng thú với cậu... Và tôi chính thức trở thành nhân tình của anh ta!” Diễm nhàn nhạt kể lại, không một chút gợn sóng cảm xúc, như không phải chuyện của mình vậy.

“Theo như hiểu biết của tôi về cậu...cậu sẽ không trở thành nhân tình của ai!” Lê lạnh lùng nói. Trước đây mẹ Diễm là một cô gái có sắc, vì vậy bà cũng trở thành nhân tình của rất nhiều người. Bởi thế Lê biết cô ta rất ghét làm nhân tình của đàn ông đã có vợ.

“Con người ai rồi cũng phải thay đổi, đúng không?”

Diễm rời đi, trước khi đi còn nói với Lê “Có lẽ cậu rất hận tôi phải không? Cậu cứ tiếp tục hận...nhưng cướp đi Hoàng, có khi đó cũng là điều tốt đối với cậu!”

Phải, vì anh ta là một thằng khốn nạn... Lê thầm nghĩ.

Cô lững thững bước vào một quán rượu vỉa hè, gọi một suất chân, cánh gà...cùng một chai rượu quê. Gặp Diễm, cô đã chấn động tinh thần!

Cô không ngờ Hoàng, chính anh ta đã chủ động tới bên Diễm.

Cô không ngờ người đàn ông từng thề non hẹn biển, cùng ký vào một tờ giấy hôn thú được pháp luật chứng nhận, đã ngang nhiên đi quyến rũ bạn thân của cô...cô cứ nghĩ đó là Diễm, dù sao hình như cô ta cũng mang một mối hận gì đó với Lê!

Lê uống...lại uống...

Thực ra cô không phải người có tử lượng cao, vì vậy cô mới uống nửa chai rượu nhỏ đã cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Sau đó cô gọi trả tiền, bắt taxi về nhà Trần Dũng.

Chết tiệt, cô nhớ là mình đã mang khóa mã, vì sao bây giờ tìm lại ko thấy. Thử Lê hậm hực bấm chuông cửa liên tục.

Trần Dũng đang nghe nhạc thì thấy tiếng chuông cửa inh ỏi.

Hình như mẹ hắn và chị Hà đã đưa Bảo đi đâu đó chơi, còn cô bảo mẫu ngang ngạnh thì xin phép ra ngoài có việc riêng.

Thôi kệ đi, nhấn chuông mãi sẽ chán, nếu là người quen sẽ gọi điện cho hắn trước khi đến.

Kính coong...

Kính coong...

Kính coong...

Tiếng chuông cứ vang lên mãi ko dứt.

Trần Dũng điên tiết lao xuống, định chửi vào mặt kẻ “quấy rối chuông cửa” thì nhận ra đó là cô bảo mẫu Thư Lê.

“Chìa khóa của cô đâu...” Hắn bực bội gầm lên.

Thư Lê trừng mắt nhìn hắn, hậm hực không nói.

Hắn ngửi thấy trên người cô một mùi rượu nồng nặc. Thôi được rồi, cô ta say rượu...mai hắn sẽ nói chuyện phải trái với cô ta. Một bảo mẫu chân chính không thể say rượu như thế này được!

Trần Dũng vừa mở cửa vừa lườm nguýt Thư Lê, nhưng đáng tiếc cái người say rượu kia lại to gan trừng mắt nhìn hắn.

“Này...” Thư Lê lè nhè “Để bà đây bấm tới mấy chục lần chuông mới ra mở cửa sao?”

Nhấn nhin, nhấn nhin, cô ta đang say rượu! Trần Dũng tự lẩm bẩm trong đầu.

“Này...” Thư Lê lại hậm hực “Tôi hỏi anh không trả lời sao?”

Trần Dũng khóa cửa rồi điên tiết quay lưng bước đi.

Thư Lê nhìn theo hắn, lẩm bẩm “Người đâu mà khó chịu, hỏi còn không trả lời nữa sao?” Cô lão đảo bước theo hắn.

Trần Dũng vào bếp lấy một cốc nước lạnh cho hạ hỏa, đời hắn chưa từng để một người làm nào nói năng xấc xược với mình như vậy. Hắn chính là ông chủ lớn đấy!

Lê ngật ngưỡng bước theo chân hắn.

Cô cứ đứng ngẩn ngơ nhìn hắn uống nước, rồi chợt khóc nức lên “Tại sao lại như vậy?”

Trần Dũng không kiềm chế gầm gừ “Tại sao cái gì?”

“Tại sao anh lại bỏ tôi để đến với cô ta? Tại sao?” Thư Lê chợt thốn thức.

“Tôi có gì kém cô ta...à không, dù tôi không xinh đẹp bằng cô ta, không thành đạt bằng cô ta...nhưng tôi đã sinh con cho anh...đúng không? Tôi chăm nhà cửa cho anh...chính anh nói anh yêu tôi vì tôi là người đàn bà khéo léo cơ mà...”

“Trước đây tôi đã từng rất xinh đẹp...bao nhiêu người theo đuổi tôi...anh biết mà, nếu không lấy anh, tôi có thể lấy người khác hơn anh...chỉ vì anh...chỉ vì anh nói muốn tôi trở thành bà nội trợ của riêng anh...” Lê sụt sùi, vừa than vừa lấy tay kéo cổ áo sơ mi “Nóng quá...” 1, 2 cái cúc áo bật ra, lộ ra một nửa chiếc áo con màu đen...

“Anh có tin không, có tin không...năm đó nếu tôi không đồng ý lấy anh, tôi có thể lấy người khác...có lẽ tôi sẽ không khổ như thế này...”

“Cô ta có gì hơn tôi...có gì hơn tôi? Cô ta làm tình giỏi hơn tôi nên anh mới yêu cô ta phải không? Đã bao lâu rồi anh ko động vào người tôi...” Lê vừa than khóc vừa nhào vào...kéo áo Trần Dũng “Tôi muốn xem người anh...tôi muốn xem người anh có vết cào của cô ta hay không, vết cào mà anh nói bị xước bởi một con mèo ấy...là cô ta phải không...”

Lê bừa bãi kéo chiếc áo phong của Trần Dũng ra khỏi người hắn, cơ thể hắn cứng đờ, sững sờ, giọng nói đầy đe dọa “Thư Lê, tôi là đàn ông...”

“Đàn ông thì sao? Đàn ông là có quyền nắm thê bẫy thiếp...nuôi cả nhân tình rồi đuổi vợ ra khỏi nhà sao? Đồ đốn mạt...” Lê vừa nói vừa đâm thùm thụp vào vòm ngực rắn chắc của Trần Dũng, nhưng vì tay cô không có lực nên mấy cú đâm ấy tựa như...đang sờ soạn hắn thì hơn.

“Tôi nhắc lại, tôi là đàn ông...cô đang sờ mó một người đàn ông khỏe-mạnh-bình-thường!”

“Không khỏe mạnh thì anh bị yếu sinh lý hả?” Lê cười khanh khách “Bảo sao bao nhiêu lâu nay anh không động vào tôi...”

“Yếu sinh lý?” Trần Dũng chậm rãi nhắc lại.

Hắn đen mặt.

Người đàn bà này thế mà nói hắn bị yếu sinh lý. Hắn xoay người bồng Lê lên gác, tới phòng mình.

“Anh đưa tôi đi đâu?” Lê ngơ ngác hỏi

“Tôi không muốn “làm” trong phòng bếp!” Trần Dũng lạnh lùng nói.

Sáng hôm sau...Thư Lê lấy gối bịt mồm để không đánh thức ai trong nhà.

Người đàn ông tinh tráng đang nửa trần, nửa khuất trong chăn kia...là...là ông chủ của cô!

Xong đời rồi, Lê thầm nghĩ!

9. Chương IX

CHAP 9

Thư Lê đang bồn chồn nhìn chiếc lưng trần đầy khêu gợi của người nọ thì hắn ta tỉnh dậy, giọng nói trầm khàn một mõi “Cô dậy rồi à...”

Cô hoảng sợ túm chăn lên che ngực, giật lùi mấy bước, khuôn mặt hoảng hốt “Anh...anh...anh...”

“Này, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt bị cưỡng hiếp như vậy. Cô nên nhớ hôm qua cô là người chủ động đấy!” Trần Dũng bình tĩnh nói.

Chủ động?

Thư Lê nhớ lại...

Ừm, là cô say rượu nhìn Trần Dũng thành Hoàng, sau đó lao vào anh ta khóc lóc.

Ừm, là cô say rượu lột áo anh ta...rồi còn sờ soạn!

Ừm, là cô chê anh ta yếu sinh lý...sau đó...sau đó...

Cô nhớ lại.

Lần 1, Trần Dũng quay lưng về phía Lê, không biết đang nghĩ gì...Thư Lê liền chồm lấy ôm lấy bóng lưng trần màu đồng của anh ta, nức nở “Hoàng...anh lại nghĩ đến cô ta phải không...lại nghĩ đến cô ta phải không...”

Cơ thể Trần Dũng cứng lại...hắn xoay người...đề lên cô...

Lần 2, Thư Lê mệt mỏi nằm co cụm trong góc thốn thức khóc. Bỗng một bàn tay rắn chắc kéo cô lại...hắn lại đề lên cô...

Lần 3...aizzzz, là Thư Lê trèo lên bụng anh ta nói “Tôi muốn làm nữ vương...tôi muốn làm nữ vương...”

Sau đó thì cô không nhớ nữa. Chắc hẳn không có lần thứ 4 đâu nhỉ...

“Tôi...tôi...tôi...” Khuôn mặt của Thư Lê chuyển từ màu trắng hồng sang màu gan heo, cô-muốn-đào-lỗ-chui-xuống. Đã bị cưỡng hiếp, à không, nói là cô cưỡng hiếp người ta mới đúng, mà không chỉ một lần...không chỉ một lần...

“Thôi đi!” Trần Dũng hiên ngang đứng dậy.

Này, anh còn chưa mặc quần, anh còn chưa mặc quần. Thư Lê lấy tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng, nhưng ánh mắt vẫn ti hí dòm qua kẽ ngón tay. Trời đất quỷ thần ơi, anh ta thực sự...khủng quá!

“Cô cứ lấp bấp như vậy làm tôi thấy lạ lắm đấy, không giống cô đêm hôm qua nhỉ?” Giọng Trần Dũng có vẻ bồn chồn.

Đêm hôm qua?

Nếu có khối bốc ra khỏi tai lúc này, chắc Lê cũng không thấy có gì kỳ lạ.

“Tôi...”

“Thôi được rồi, quên đi!” Trần Dũng bình tĩnh nói “Đây chỉ là một tai nạn, ok? Chúng ta đều là người trưởng thành, đừng quá bận tâm chỉ vì một phút sai lầm...”

Thư Lê mím môi.

Không phải là một phút sai lầm đâu mà là rất nhiều phút đấy... Cô ảo não nghĩ!

“Tôi cũng nghĩ như vậy...chỉ vì...tôi sợ anh nghĩ tôi...giống như bạn gái anh nói...câu dẫn anh...tôi say rượu...” Cô ấp úng.

“Tôi biết!” Trần Dũng bình thản.

“Vậy tôi đi làm việc...à, anh có thể...quay đi, để tôi mặc đồ được không?”

Thư Lê rón rén rời khỏi phòng của Trần Dũng, chỉ sợ sẽ bắt gặp bà Loan hay chị Hà thì thật khó mà giải thích.

Bỗng một cái bóng nhỏ bé chạy tới níu chân cô “Cô Lê...”

“A, Bảo ...” Thư Lê hoảng sợ tới suýt nữa té ngã.

“Cô làm gì ở đây?” Thằng nhóc khoanh tay lườm nguýt “Vì sao cô lại đi ra từ phòng của bố...”

“À...ông chủ...gọi cô lên để...soạn lại thực đơn cho Bảo . Thôi, cô về phòng chuẩn bị đã nhé!” Lê nói dối qua quýt.

Thằng nhóc này không đơn giản!

Nó trừng mắt theo dõi cử động của Lê!

“Thư Lê...” Giọng bà Loan đầy lo lắng “Đêm qua cháu đi đâu? Cháu dặn bác 11h chưa thấy cháu về thì gọi điện báo cảnh sát nên bác đã gọi điện, nhưng họ nói cháu mất tích chưa đủ 24h thì chưa thể tìm kiếm được...”

“Cháu...đêm qua cháu say rượu...nên leo lên trần ngủ!” Cô xấu hổ cúi đầu. Không thể nói là đêm qua cháu ngủ với con trai bác được. Không thể nào...aizzzz!

“Vậy thì tốt, không sao là tốt rồi nhưng đừng tự hành hạ mình... cô ta có làm khó gì cháu không? Có đe dọa cháu không?” Bà Loan quan tâm hỏi.

“Không bác ạ...cô ta chỉ nói về vấn đề giữa cô ta và Hoàng. Thực ra, chính chồng cũ của cháu đã theo đuổi cô ta trước!”

“Lũ đàn ông thật khốn nạn...” Bà Loan tức giận nói.

Trần Dũng ngồi thẩn thờ trong phòng làm việc. Hắn nhớ tới “sai lầm” đêm qua.

Nói là một phút nông nổi của Trần Dũng, ai tin? Hắn là người nổi tiếng quyết đoán, làm việc dứt khoát, nhanh nhẹn, dựa trên lý trí chứ không theo cảm tính...vậy ai tin hắn đã có một phút nông nổi?

Từng có một lần hắn bị một ả siêu mẫu chuốc rượu, hắn đã lý trí ném cô ta ra khỏi giường, sau đó lạnh lùng “Hạng con gái như cô mà đòi lên giường của tôi? Về đầu thai lại đi...”

Vậy mà hắn lại không kiềm chế được trước một cô bảo mẫu bình thường.

Cô ta cũng ưa nhìn nhưng không phải xinh đẹp, chỉ là ưa nhìn thôi. Thân thể lại hơi mũm mĩm, khuôn mặt có vài vết tàn nhang...

Tính cách thì ngang bướng, bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong lại nhu nhược...bản thân tựa như một ngọn đèn dầu yếu ớt, có lúc bùng lên mạnh mẽ nhưng sau đó lại nhụt chí co mình!

Cô ta...không phải tuýp phụ nữ của Trần Dũng...

Nhưng vì sao hắn động tình với một người phụ nữ như vậy?

Là vì cô ta chủ động lao vào hắn?

Không...đã có hàng trăm phụ nữ chủ động lao vào hắn, nhưng nếu hắn không thích, thậm chí liếc mắt hắn cũng lười.

Là vì cô ta xinh đẹp, quyến rũ?

Đẹp đi...

Có lẽ là vì những giọt nước mắt, những câu hỏi mà Thư Lê “hỏi” hắn đêm trước, khi tưởng nhầm hắn là tên chồng cũ đồn mặt nào đó...

Có lẽ là vì đồng cảm với cảm giác của cô, thương hại cảm giác đau lòng của cô...hắn có thể cảm nhận cô không giả vờ say, là cô say thật.

Người giả vờ sẽ không gọi tên người đàn ông khác khi đang làm tình với hắn.

Khi nghe Thư Lê run rẩy rên lên “Hoàng...nhẹ thôi...nhẹ thôi...” Hắn đã điên cuồng làm cô đau đớn. Một lần, rồi một lần. Hắn phải trừng phạt cô vì đã dám gọi tên người khác khi đang “cùng” hắn...

Hắn hăng say không biết mệt mỏi...người phụ nữ này thật biết cách làm cho hắn tức giận!

“Vũ à...cậu điều tra cho tôi quá khứ của Thư Lê, bảo mẫu của Bảo. Tất cả, từ xuất thân gia đình, học vấn, nghề nghiệp, chồng con, mối quan hệ xã hội...” Trần Dũng rút chiếc Goldvish bấm số của Vũ, tài xế kiêm thủ hạ thân tín nhất của mình.

Hắn muốn biết.

Muốn biết tất cả về cô...vì sao cô lại thương tâm, lại khóc lóc, lại oán trách chồng cũ của mình. Hắn đã làm gì cô?

Thư Lê buồn bã mất mấy ngày sau “sự cố” hôm ấy. Cô cảm thấy sống cùng một nhà với người đàn ông đã từng lên giường với mình thật...khó!

Nhưng sự thực không khó như cô nghĩ. Khi cô tìm cách tránh mặt hắn thì hắn thần nhiên đối mặt với cô như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ...có lẽ...cô đã nghĩ nhiều!

Lê từng ngồi tự hỏi mình, cái đêm cô bị Huỳnh “trọc” cưỡng hiếp, cô đã đau khổ tới muốn chết. Vì sao lần này cùng Trần Dũng, cô lại không muốn chết?

Vì hắn ta đẹp trai, nam tính, đầy quyến rũ?

Vì hắn ta mạnh mẽ, cuồng nhiệt, đầy xúc cảm?

Aizzz, dừng lại đi Thư Lê, mày đã quá cái tuổi mê-trai rồi đấy. Hắn ta không phải tuýp người mày có thể mê mẩn như những cô thiếu nữ mới 18 đôi mươi.

Hắn ta – rất nguy hiểm, rất bá đạo, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ, quyến rũ...nhất là...

Thư Lê lại đỏ mặt!

Nói về Diễm, sau khi nghe Hoàng Ân kể lại vụ đụng độ của Kiều My và Thư Lê tại nhà Trần Dũng, cô đã tức giận tới nỗi đập vỡ một chiếc bình gốm thời nhà Minh bày trong phòng khách nhà Hoàng.

“Em làm sao vậy?” Hoàng hoảng sợ kéo con trai lui ra đằng sau mình khi thấy cảnh Diễm phát điên.

Diễm vừa nắm tay thật chặt, vừa nghiến răng...

“Thư Lê...Thư Lê...tôi sẽ tìm cách đưa cô ra khỏi nhà của Trần Dũng, sau đó làm cho cuộc đời cô tan nát...cô không thể sống tốt...không thể sống tốt...” Diễm tự nhủ.

Với chiếc chìa khóa Mercedes E250 trên bàn, cô lạnh lùng nói với Hoàng “Em ra ngoài có việc, anh ăn cơm trước đi...”

Kiều My rốt cuộc cũng chỉ là một con đàn bà nông cạn, cái trò mèo của cô ta liệu qua mắt được người khác hay không? Có lẽ cần phải tới chính Diễm ra tay...

Cầm trên tay tập hồ sơ của Thư Lê, Trần Dũng hơi nhú mày suy nghĩ.

Thì ra cô ta từng là một tiểu thư con nhà giàu, sau đó gia đình gặp biến cố, bà mẹ phát điên đâm chết ông chồng vì nghĩ rằng ông ta ngoại tình. Nhà nội bỏ mặc cô ta, cô ta phải tới sống với ông bà ngoại, sau đó gặp Dương Minh Hoàng, kết hôn và sinh con cùng anh ta. Cho đến 5 tháng trước, Minh Hoàng đệ đơn ly hôn lên tòa án với lý do “Vợ phát bệnh thần kinh, chung sống không hòa hợp”, tước quyền nuôi con, thăm con và lại gần chồng cũ của Thư Lê, không chia cho cô ta một đồng tiền nào. Nhưng thực ra phía thám tử của Trần Dũng đã điều tra ra được chồng cô ta vì có quan hệ ngoài luồng với bạn thân của Thư Lê, doanh nhân trẻ Lưu Ánh Diễm nên mới dứt khoát rời bỏ vợ, lại đẩy cô ta vào cảnh tứ cố vô thân, không tiền bạc, không chỗ dựa như vậy. Vì ông bà ngoại đã mất nên Thư Lê phải lang thang tìm việc, trước đây từng làm tại quán bia cổ nhưng vì lý do nào đó nên nghỉ việc, lại gặp được mẹ hắn nên được bà nhận làm bảo mẫu. Chắc chắn cô ta cũng chẳng phải cháu họ của bạn mẹ Trần Dũng...có lẽ bà thấy thương hại nên nhận cô ta vào làm việc!

Trần Dũng cảm bức ảnh thời phổ thông của Thư Lê lên nhìn. Một khuôn mặt tròn trịa, xinh xắn, thân hình cô ta lúc ấy còn mảnh mai, hấp dẫn... bây giờ tuy nét mặt vẫn khá ưa nhìn nhưng thân hình thì hơi mũm mĩm, đầy đặn...aizzzz, đầy đặn cũng có cái hay của đầy đặn!

Trần Dũng lắc lắc đầu.

“Thưa giám đốc, có phó giám đốc Lưu Ánh Diễm bên công ty Rượu Nhập Khẩu Hoa Minh tới gặp!”

“Cho vào...”

Trần Dũng nhếch mép cười, Lưu Ánh Diễm? Vì sao tới tìm hắn, vì công việc hay vì cô bảo mẫu đang được “vô tình bảo vệ” trong nhà hắn?

Hắn nhớ lại khuôn mặt ti bỉ của tên trọc hôm nọ đã đến náo loạn nhà hắn...

“Mọi công việc tôi đã bàn bạc nội dung sơ qua với giám đốc, vậy có thể để tôi mời giám đốc một bữa cơm không?” Diễm nở nụ cười mà cô tự tin là rất quyến rũ.

“Rất sẵn lòng, phó giám đốc Diễm cứ gọi tôi là Dũng!” Trần Dũng nửa cười nửa không.

“Vâng, vậy xin anh hãy gọi tôi là Diễm...được không?” Trong giọng Diễm chứa đựng sự ngọt ngào.

“Mời Diễm ra ngoài đợi tôi một chút, tôi cần thu xếp tài liệu!”

Diễm duyên dáng trong bộ đầm công sở bó sát màu đen, tôn lên cơ thể mảnh mai nhưng không thiếu những đường cong đầy khêu gợi, mỉm cười bước ra ngoài.

“Điều tra cho tôi phó giám đốc công ty Rượu Nhập Khẩu Hoa Minh, Lưu Ánh Diễm!” Trần Dũng rút điện thoại ra, lạnh nhạt.

Muốn chiếm được ưu thế cần phải nắm chắc tiểu sử của đối thủ, đó là phương châm làm việc của hắn!

Diễm lơ đãng đứng đợi Trần Dũng ngoài cửa, nếu không vì chuyện của Thư Lê, chắc cô sẽ không gặp được một người đàn ông có sức quyến rũ mạnh mẽ như Trần Dũng.

Cốp cốp!

Tiếng giày cao gót nện trên nền đá hoa cương, một cô gái có chiều cao khiến người ta ghen tỵ cùng vóc dáng cực chuẩn tiến tới, cô tháo chiếc kính che nửa khuôn mặt, kiêu ngạo hỏi thư ký “Giám đốc của cô đâu?”

Là Kiều My, Diễm liếc cô ta đầy dò xét, là cái cô người mẫu có quen biết với Hoàng Ân, cô bồ ngu ngốc đáng thương của Trần Dũng.

“Giám đốc trong phòng, thưa chị!” Cô thư ký có vẻ không hào hứng đáp “Nhưng giám đốc đã có hẹn đi ăn trưa với phó giám đốc Ánh Diễm, có lẽ không có thời gian tiếp chị vào lúc này!”

“Cô nói cái gì? Tôi là bạn gái Dũng...tôi gặp anh ấy hay không gặp anh ấy, anh ấy có thời gian gặp tôi hay không lại phải thông báo với một thư ký nhỏ bé như cô sao?” Kiều My tức tối đập tay xuống mặt bàn kính. Lúc này cô ta đã phát hiện ra một người phụ nữ đang lơ đãng nhìn mình, liền khoanh tay tiến lại gần “Cô là ai?”

“Tôi là Lưu Ánh Diễm, danh thiếp của tôi đây!” Diễm lịch sự mỉm cười, rút trong người ra một tấm danh thiếp “Tôi chính là người mời cơm giám đốc Dũng...còn cô là...”

“Tôi là bạn gái Dũng!” Kiều My thản nhiên nói như tuyên bố chủ quyền.

Diễm nhàn nhạt mỉm cười, sẽ sớm không còn là bạn gái nữa đâu. Đàn bà đẹp thôi chưa đủ, không những đẹp còn phải cần cái đầu...

“Hân hạnh gặp cô!”

“Cô hẹn bạn trai tôi đi ăn trưa sao? Vậy mời thêm một người nữa là tôi, cô không phiền chứ?”

“Dĩ nhiên là không, nếu giám đốc Dũng không có ý kiến gì!”

“Hừ...”

Trần Dũng bước ra, thấy Kiều My đang đứng cạnh Diễm thì nhíu mày “Tới làm gì?”

“Dũng...” Giọng Kiều My bỗng chuyển từ trạng thái hống hách sang nịnh nọt, nũng nịu tới nổi da gà.

“Em nhớ anh nên đến thăm anh không được sao?” Cô ta chạy như bay tới, bám vào tay Trần Dũng.

“Anh đang có việc!”

“Không phải đi ăn trưa với phó giám đốc xinh đẹp này sao...nếu thêm một người cô không phiền chứ?” Kiều My quay sang sắc sảo hỏi Diễm với ánh mắt cô thử nói phiền xem...

“Tất nhiên là không!” Diễm thản nhiên đáp.

“Nhưng anh cảm thấy phiền, em trở về đi!” Trần Dũng lạnh nhạt rồi quay sang Diễm mỉm cười “Chúng ta đi, tôi còn rất nhiều việc muốn hỏi cô!”

Trần Dũng và Diễm sánh vai bước đi, bỏ lại Kiều My đứng im như phỗng.

Trần Dũng, anh đợi đây...đã một tuần nay anh không liên lạc với cô rồi!

Anh bỏ bê cô, lại vui vui vẻ vẻ với một con đàn bà khác...

Góc bên kia, cô thư ký riêng của Trần Dũng che miệng cười!

10. Chương X

CHAP 10

Mối quan hệ của Trần Dũng là Diễm nhanh chóng trở nên tốt đẹp tới không ngờ. Đám thư ký trong phòng vô cùng ngạc nhiên khi thấy giám đốc tài cao của họ dạo gần đây không qua lại với cô người mẫu hồng hách nhưng có số đo ba vòng chuẩn kia nữa, mà thường xuyên ăn trưa, ăn tối...cùng vị phó giám đốc trẻ xinh đẹp của công ty rượu.

“Vậy là giám đốc của chúng ta đã bỏ cô Kiều My đồng danh nọ?” Thư ký Ất thì thầm vào tai trợ lý Giáp.

“Oa thật đáng tiếc, so với cô người mẫu kia thì tớ không bằng, chứ so với phó giám đốc Lưu Ánh Diễm nọ thì tớ có kém cạnh chỗ nào đâu...” Trợ lý giáp bĩu môi, nhìn xuống bộ ngực cup C của mình, đôi mắt ngân ngấn nước “Giám đốc thần thánh của tôi...”

Thư ký Ất vỗ vào vai trợ lý Giáp “Thôi đi, giám đốc của chúng ta luôn công tư phân minh mà...”

“Công tư phân minh thì đã không hẹn hò với phó giám đốc đối tác...”

“Xin hỏi...” Một giọng rụt rè “Phòng của giám đốc Trần Dũng ở đâu ạ?”

Thư ký Ất nở nụ cười chuyên nghiệp nhìn cô gái có khuôn mặt tròn tròn ưa nhìn, tay xách cặp lông đang chờ đợi câu trả lời của mình.

“Xin hỏi cô tìm giám đốc Trần Dũng có việc gì? Cô có hẹn trước không?”

“Tôi đưa cơm cho anh ấy...” Là cơm mẹ anh ta đích thân nấu hứng nấu nên bắt Thư Lê phải thân hành cùng Bảo đưa tới.

Bảo ló khuôn mặt non nớt trắng nõn, nhưng giọng nói thì hách dịch “Mau gọi bố đại ca ra nhận cơm...nếu không...hừm, Bảo sẽ nói bố đại ca đuổi việc hai người!” Nó chỉ bàn tay bé xíu vào hai kẻ Ất – Giáp đang ngơ ngác nọ.

“Là thế này, tôi là bảo mẫu của con trai giám đốc, đây là con trai giám đốc...mẹ anh ấy bảo tôi cùng Bảo Nam tới đưa cơm cho anh ấy!” Thư Lê kéo thằng nhóc ra đằng sau mình, giải thích. Thật là hổ phụ sinh hổ tử, đi tới đâu cũng hách hách như nhau.

Hai phút sau khi nhận được thông báo, Trần Dũng chỉnh chu trong bộ vest sang trọng bước ra ngoài, ngược nhìn Bảo Nam và Thư Lê đang nhón nhác ngó bên đông ngó bên tây. Anh lạnh nhạt ra lệnh “Vào trong!”

“Vì sao lại đưa cơm tới?” Trần Dũng vừa bước vào bàn làm việc, vừa ấn nút gọi thư ký “Mang hai cốc nước cam ít đường vào đây cho tôi!”

“A...mẹ anh hôm nay trở tài nấu nướng...nên sai tôi và Bảo đưa cơm tới!” Thư Lê ấp úng.

Phòng làm việc của Trần Dũng bài trí đơn giản mà sang trọng, hai màu chủ đạo trong phòng là xám và đen, nói lên con người của hắn, lạnh lùng mà quyết đoán.

“Tự tay nấu...” Hắn mơ hồ nhắc lại. Đã rất lâu mẹ hắn không xuống bếp.

“Để đó cho tôi...” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

“Bố đại ca...vì sao bố không sơn phòng màu hồng?” Bảo vừa tham quan một vòng quanh phòng làm việc của bố nó, ngơ ngác hỏi.

Màu hồng? Thư Lê cười phụt ra, tưởng tượng khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của hân giữa một căn phòng tràn ngập màu hồng, ôi quả thật là.... Trần Dũng đưa mắt nhìn cô đầy đe dọa.

“Con trai không nên sử dụng màu hồng. Bảo cũng là con trai, không nên thích màu này...” Trần Dũng nghiêm túc nhìn con.

“Nhưng Nhi Nhi ở lớp mẫu giáo thích màu hồng, bạn ấy nói Bảo muốn làm bạn trai của bạn ấy phải thích màu hồng...” Thằng nhóc bĩu môi. “Mà bố muốn làm bố đại ca của Bảo thì phải thích màu hồng giống Bảo...quyết định vậy đi, ngày mai sơn phòng màu hồng...”

Trần Dũng cảm thấy trên mặt mình xuất hiện mấy vạch đen, mà hân liếc khuôn mặt đang cố nén cười của Thư Lê, sắc mặt lại càng đen hơn.

“Thưa giám đốc, có phó giám đốc Diễm muốn gặp!” Giọng thư ký Ất vang lên.

“Được, mời vào!” Khóe miệng Trần Dũng hơi nhếch lên, không ngờ Diễm và Thư Lê lại gặp nhau ở đây.

“Anh Dũng...” Diễm vừa bước vào vừa cười ngọt ngào, nhưng nụ cười của cô hơi cứng lại khi nhìn thấy Thư Lê. Làm thế nào một cô bảo mẫu lại có thể bước chân vào văn phòng của ông chủ?

“Phó giám đốc Diễm...” Trần Dũng nhàn nhạt cười.

Thư Lê cũng đứng hình khi nhìn thấy Diễm. Vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Cô ta quen với Trần Dũng...lẽ nào...lẽ nào...việc của cô và Trần Dũng cũng là do cô ta sắp đặt để hại đời cô? Thư Lê nắm chặt bàn tay.

Thấy hai người cứ nhìn nhau không nói gì, Trần Dũng mỉm cười lơ đãng hỏi “Hình như Diễm quen cô bảo mẫu của gia đình tôi?”

Diễm đang định trả lời thì Thư Lê đã lạnh lùng “Không đâu. Tôi chỉ là một cô bảo mẫu nhỏ nhoi làm sao quen được doanh nhân nổi tiếng như cô đây. Chỉ là người giống người thôi...” Cô quay sang nói với Bảo “Chúng ta về thôi, cơm đã đưa cho bố cháu rồi!”

Bảo có vẻ không hài lòng nhưng nó đành phải đứng dậy, chợt nó quay sang nói với Trần Dũng “Bố nhớ nhé...cuối tuần này trường Bảo tổ chức tham quan, bố hứa với con là đi cùng con rồi đấy...” Nó lườm nguyền bố nó đầy đe dọa rồi lon ton chạy theo Thư Lê.

“Anh có một thằng nhóc thật đáng yêu...” Diễm nhìn theo bóng lưng vội vã của Thư Lê, nở nụ cười.

“Cảm ơn!” Trần Dũng cười “Hôm nay em tới gặp tôi là có việc gì?”

“Mời anh một bữa cơm, không được sao?”

“Chúng ta đi...” Trần Dũng lấy áo khoác, ánh mắt hơi lưu luyến nhìn cặp lồng cơm mà Thư Lê mang tới.

Thư Lê đưa Bảo trở về nhà, cho nó ngủ rồi trở về phòng mình.

Vì sao Trần Dũng quen Diễm?

Lẽ nào việc cô tới đây...quen bà Loan...rồi sự việc phát sinh với Trần Dũng cũng là cô ta bày ra?

Không, không đúng.

Trần Dũng có thể là người xấu, nhưng bà Loan thì không thể...không thể...

Cô run rẩy, cổ nuốt nước mắt.

Khi một con người đã quá tuyệt vọng, lênh đênh giữa biển khơi tưởng rằng mình sẽ chết đuối...lại vớ được một chiếc phao cứu hộ, người đó sẽ vui mừng biết bao. Nhưng rồi lại phát hiện ra thì ra chiếc phao đó đã bị châm kim, cơ thể lẫn sinh mạng của người đó dần dần tuyệt vọng mà chìm xuống đáy biển...đó quả thật là một sự tra tấn về cả thể xác lẫn tinh thần. Chết không phải là nỗi sợ, mà nỗi sợ chính là tuyệt vọng nhìn bản thân mình từ từ tiến tới cái chết mà không có cách nào ngăn cản được...

Đối với Thư Lê, bà Loan chính là chiếc phao cứu sinh của cuộc đời cô. Nếu cô phát hiện chiếc phao đó là do người ta sắp đặt, chiếc phao đó đã bị châm kim để đẩy cuộc đời cô dần dần chìm trong tuyệt vọng thì có lẽ, với Thư Lê, đó còn tàn khốc hơn cái chết.

Không đúng, bà Loan không phải người như vậy, Trần Dũng cũng không phải là mẫu người chịu để người ta thao túng, đặc biệt là Diễm không có khả năng thao túng anh ta...cô cảm nhận sâu sắc điều này!

Đây cũng chỉ là một sự trùng hợp mà thôi, họ đều là những doanh nhân thành đạt mà, Thư Lê tự nhủ!

“Anh Dũng, cuối tuần anh sẽ đi dã ngoại cùng lớp mẫu giáo với con trai sao?” Diễm vừa gấp đồ ăn cho Trần Dũng, vừa mềm mại hỏi “Anh quả thực là một người bố tuyệt vời, bận rộn như vậy còn dành thời gian cho con cái!”

Trần Dũng cười hờ hững, đáp “Nó đã chịu nhiều thiệt thòi so với bạn bè, nếu tôi không bù đắp cho nó, thằng nhóc sẽ bị phát triển không đồng đều về tâm sinh lý!”

“Anh thật chu đáo...người phụ nữ nào tốt số lắm mới lấy được anh!”

“Cảm ơn Diễm...tôi thì cảm thấy một người đàn ông phải rất may mắn và tài giỏi mới có thể lấy được Diễm!”

“Anh quá đề cao em rồi, em còn đang không ai thèm nhòm ngó đây...” Diễm lấy tay che miệng cười “Vậy cô gái lúc này là bảo mẫu của con trai anh sao?” Cô vô tình nhắc đến Thư Lê.

“Đúng vậy, là tôi mới tuyển!”

“Cô ấy sẽ đi dã ngoại cùng bố con anh sao?”

“Chắc là như vậy...tôi không có tài trông trẻ con cho lắm!” Trần Dũng hờ hững nói, anh có thể đoán ra được cô ta đang muốn gì, vì vậy anh đề nghị “Thế này đi, nếu cuối tuần Diễm không bận thì đi cùng bố con tôi nhé...biết đâu Diễm lại tìm được một nửa kia của mình ở đó...”

“Em rất sẵn lòng...”

Diễm đang lơ đãng ngồi ôm gối ngồi trên giường, mơ màng nghĩ về Trần Dũng thì Hoàng nhào tới ôm lấy vai cô, đặt môi lên cổ cô hôn ngấu ngiến.

Diễm khó chịu đẩy hấn ra... “Thôi đi, em mệt!”

“Diễm...sao em khác vậy?” Hoàng thấy hành vi quyết liệt của Diễm thì khó chịu thốt lên “Dạo gần đây em cứ đi suốt, anh gần gũi với em thì em lại gạt anh ra...anh làm gì sai sao?”

“Anh chẳng làm gì sai, chỉ là em rất mệt. Công ty em có một hợp đồng quan trọng, em thường xuyên phải ra ngoài, em-mệt-lắm!” Diễm nằm quay lưng về phía Hoàng, nhắm mắt.

“Hừ...” Cô nghe tiếng anh ta hậm hực rời khỏi phòng ngủ, sập cửa rất mạnh.

Anh không sai, chỉ là anh không bằng người ta thôi, Diễm thầm nghĩ. Một mặt cô tìm cách khiến Thư Lê rời khỏi “lồng bảo vệ Trần Dũng”, một mặt, nếu tiến được vào trái tim người đàn ông đó, với Diễm chẳng có gì là xấu. So với Hoàng, một kẻ dựa hơi vào bố mẹ giàu có mới có sự nghiệp ngày hôm nay, bạc tình, ngu ngốc, bị cô điều khiển...thì Trần Dũng, một con người đầy chất nam tính, quyến rũ, thành đạt, bí ẩn...thì Diễm cảm thấy anh ta thực sự mới là mục tiêu của cuộc đời cô. Cô là kẻ mạnh, người đàn ông của cô cũng phải là kẻ mạnh!

Trần Dũng trở về nhà, gặp Thư Lê đang ngồi trong phòng bếp ăn canh gà hầm của mẹ hấn nấu. Hấn liền đặt cặp lồng canh buổi trưa cô mang đến công ty cho hấn lên bàn, ra lệnh “Hâm nóng lại cho tôi!”

Thư Lê ngược nhìn hấn một cái rồi tăng lửa, lại tiếp tục ăn canh.

“Cô điếc à? Tôi nói hâm nóng lại cho tôi!” Trần Dũng hậm hực gầm lên.

“Anh đã không ăn lúc nó nóng nhất, lại cần hâm nóng lại làm gì? Ăn cơm với người đẹp thì cần gì ăn canh của mẹ anh nấu...” Thư Lê bĩu môi. Dù không nghĩ Trần Dũng là một quân cờ trong ván cờ của Diễm nhưng Thư Lê vẫn cảm thấy bức tức, hà cơ gì anh ta lại phải quen cô ta, lại còn thân thân thiết thiết như vậy? Những gì liên quan đến Lưu Ánh Diễm, đối với Thư Lê đều là chướng mắt.

“Cô...”

Thư Lê rửa bát thật nhanh rồi xoay người bỏ đi.

Trần Dũng nắm tay cô kéo lại “Lý do vì sao cô lại thái độ với tôi như vậy?”

“Thái độ? Tôi không có thái độ...”

“Tôi thấy cô đang thái độ...cô bắt măn điều gì?”

“Tôi không-dám-bắt-măn-với-ông-chủ!” Thư Lê nghiêng răng nhấn mạnh.

“Cô có!”

“Tôi không!”

Hai người trừng mắt nhìn nhau.

Hắn bỗng buông cô ra, cười nhạt “Hay là cô ghen tỵ?”

“Lý do vì sao tôi phải ghen tỵ? Và ghen tỵ với cái gì?”

“Ghen tỵ với phó giám đốc Diễm...bởi vì...cô thích tôi...”

“Ặc!” Thư Lê tròn mắt nhìn hắn, người đàn ông này...người đàn ông này...có phải tinh thần tự sướng hơi bị cao hay không. Cô phá lên cười, vỗ vai Trần Dũng “Giám đốc Trần Dũng, tôi cảm thấy anh nên uống vài viên an thần...”

Nhìn bóng lưng của Thư Lê, Trần Dũng tức tối. Không phải vì thích hắn cô ta mới ghen tỵ với Diễm sao? Không phải vì thấy hắn thân thiết với Diễm, cô ta mới tức giận, thái độ với hắn sao? Hay chỉ vì Diễm chính là đối thủ mà Thư Lê vô cùng căm hận?

Thích hắn? Cái tên ngạo mạn, dở hơi, độc đoán, thần kinh này...cô thích hắn?

Haha, haha...Thư Lê cười gượng. Không hiểu sao cô thấy trong lòng có chút khó chịu.

Cuối tuần, xe buýt trường mẫu giáo quốc tế mà Bảo theo học tới đón gia đình thẳng nhóc. Nó hào hứng định chạy tốt lên xe thì bỗng nó kéo ngược lại “Chúng ta đi xe nhà, tới nơi rồi nhập vào hội trường con, được không?” Hắn nhìn thẳng nhóc đầy nhẩn nại.

“Con không muốn...con muốn đi xe với các bạn, với Nhi Nhi...” Bảo kiên quyết nói.

“Đi xe buýt của nhà trường...không an toàn!” Trần Dũng nói, không thèm để ý tới khuôn mặt đang xuất hiện mấy vạch đen của cô giáo thẳng nhóc và bác tài xế.

“Con vẫn muốn đi!”

“Đi xe buýt của nhà trường...có mùi!” Mặt cô giáo lại xuất hiện thêm một vạch đen, xem đi, xem đi, dấu sao cũng là trường mẫu giáo quốc tế, xe buýt cũng là nhãn hiệu Mercedes chạy êm ru và vô cùng vệ sinh, như thế nào lại là có mùi?

“Con vẫn muốn đi!”

“Đi xe buýt của nhà trường...ồn lắm!” Trần Dũng không kiên nhẫn nói.

“Con vẫn muốn đi!”

“Kìa, Bảo ...con phải nghe lời bố chứ. Đi xe nhà sẽ tốt hơn, còn nhanh hơn nữa. Có cô chơi cùng con mà...” Diễm xuất hiện sau lưng Trần Dũng, uyển chuyển lấy lòng thẳng nhóc.

“Bảo đang nói chuyện với bố đại ca, cô không được xen vào!” Bảo lạnh lùng nói với Diễm “Vả lại ai nói rằng Bảo thích chơi với cô?” Thẳng nhóc vênh mặt lên.

Diễm xấu hổ ngượng ngừng cười rồi quay đi.

“Cô Lê...cô nói bố đại ca đi, con muốn đi xe cùng Nhi Nhi...con muốn đi xe cùng Nhi Nhi...” Bảo bắt đầu giãy dụa làm nũng.

“Theo ý kiến của tôi, anh và cô đây cứ ngồi xe nhà đi trước, tôi và Bảo sẽ lên xe buýt của nhà trường. Đã là hoạt động tập thể thì phải cho thằng nhóc đi cùng tập thể, tập cho nó thói quen tách mình ra khỏi bạn bè chỉ vì bố nó có xe hơi riêng không phải là thói quen tốt!” Thư Lê vừa xách hành lý, vừa hờ hững nói.

“Cô...” Trần Dũng tức giận.

“Thôi, anh Dũng...cô ấy nói vậy cũng đúng, chúng ta đi trước!” Diễm vờ giảng hòa, nhưng thực ra trong bụng cô mừng hóm. Vậy là cô có cả thời gian riêng tư hai người mà không có thằng nhóc khó chịu kia.

“Hừ!” Trần Dũng bực bội leo lên chiếc Ranger Rover, phóng vút đi.

Thư Lê cười cười với cô giáo, cô giáo nhìn cô với vẻ thông cảm, rồi hai người bọn họ leo lên xe buýt của trường mẫu giáo. Chiếc xe cũng chậm chậm chuyển bánh.

Không ai để ý có một chiếc Audi TT màu đỏ chậm rãi theo sát đằng sau...

11. Chương Xi

CHAP 11

“Cô Lê...đây là Nhi Nhi, bạn gái của Bảo !” Bảo Nam dắt một nhóc con có hai bím tóc thắt nơ hai bên, khuôn mặt tròn trịa xinh xắn như búp bê tới trước mặt Thư Lê “giới thiệu”

“Chào cháu...” Thư Lê mỉm cười với bé gái xinh xắn.

“Chào cô!” Đứa nhỏ hết sức lễ phép, nó quay sang vặc thằng nhóc “Ai nói Nhi Nhi là bạn gái của Bảo Nam? Nhi Nhi đang suy nghĩ thôi nhé...” nó đảo mắt từ trên xuống dưới thằng nhóc, bĩu môi “Đã bảo phải mặc quần màu hồng cho giống Nhi Nhi rồi mà không chịu...đừng hòng...” nói rồi quay ngoắt trở về chỗ ngồi của nó.

Thư Lê bấm bụng cười. Chuyện là sang nay thằng nhóc Bảo giã đành ạch bắt Thư Lê phải tìm cho bằng được một-chiếc-quần-ngố-màu-hồng cho nó, nhưng gấp như vậy kiếm đâu ra...ai ngờ đúng lúc bố thằng nhóc nghe được, liền xông vào phòng gần giọng “Đàn ông con trai ai lại thích màu hồng, ủy mị quá đi mất. Có nín hay không thì bảo? Bố cho Bảo ở nhà bây giờ...” nghe nói vậy thằng nhóc im bặt, mếu máo đưa cặp mắt ngân ngấn nước tới nhìn Thư Lê, lẩm bẩm “Bố đại ca là người xấu...”

Cô ngẩn ngơ...không biết từ bao giờ cô bỗng chú ý tới sự xuất hiện của “người đó”, hẳn làm cho cô tức giận, làm cho vui vẻ, làm cho cô nghi ngờ, làm cho cô xốn xang...không biết bây giờ hẳn và Diễm đang vui vẻ với nhau như thế nào? Liệu hẳn và cô ta là mối quan hệ gì...cô lắc đầu, nghĩ nhiều thật mệt mỏi!

Trái với tưởng tượng của Thư Lê, phía bên kia không hề “vui vẻ”.

Trần Dũng hậm hực vì con trai ngang bướng, lại thêm một cô bảo mẫu càng ngang bướng hơn. Từ bao giờ hẳn – người đàn ông trụ cột trong gia đình, ngay cả con trai và bảo mẫu cũng không điều khiển được.

Không khí trong xe vô cùng ngọt ngào...

“A...anh đi có phải hơi nhanh không...xe buýt của nhà trường đi không nhanh như vậy đâu...” Diễm dang hắng mấy cái, nở nụ cười dịu ngọt.

“Chúng ta tới trước rồi đợi họ!” Trần Dũng lạnh nhạt đáp. Hẳn đã để Vũ ở nhà để tự lái xe đưa con trai đi chơi, vốn muốn tạo cho nó kỷ niệm đi xa đầu tiên với bố...vậy mà...hai người kia, được lắm, dám phản hấn!

Diễm chán nản nghiêng đầu vào cửa kính, nhìn ra ngoài. Vốn định tạo không khí lãng mạn riêng cho hai người, cái người này lại bực tức vì mấy chuyện không đâu, tiếc thật.

Kể ra, so với Hoàng, Trần Dũng hơi “cứng” tuổi, hẳn cũng đã 40 rồi...nhưng với Diễm, cái tuổi ấy của hẳn lại khiến cô càng cảm thấy có sức hút hơn so với đám đàn ông trẻ. Tuổi ấy là độ tuổi chín muồi của một người đàn ông thành đạt, bình ổn, thâm trầm, mạnh mẽ...đặc biệt là Trần Dũng không giống như đám người “sắp

trung niên” khác, với chiếc bụng phệ, mái đầu hói lưa thưa...hắn vẫn là một người đàn ông lịch lãm, quyến rũ, nhìn vòm ngực rắn chắc lộ ra sau cổ áo sơ mi nửa kín nửa hở quyến rũ... Aizzzz, làm tình với một người đàn ông như vậy sẽ rất tuyệt!

Diễm nhớ tới Hoàng Ân...hắn đã hơn 50 tuổi rồi!

Hoàng Ân là người đàn ông đầu tiên của cuộc đời Diễm, người đàn ông đã – đang và sẽ mang đến cho cô rất nhiều thứ. Hắn mang đến cho cô cái nhìn về cuộc đời, mang đến cho cô sự nghiệp, quyền lực... hắn không đòi hỏi nhiều, chỉ yêu cầu cô ở bên hắn mỗi khi hắn cảm thấy cần cô. Hắn từng là người đàn ông cô yêu, nhưng khi biết hắn sẽ không thể bỏ đi tất cả, sự nghiệp, gia đình, con cái...để công khai ở bên cạnh cô, cô đã buông tha thứ tình yêu non nớt ấy. Con người nếu dùng tình cảm điều khiển mọi việc sẽ phá hỏng tất cả, chỉ có lí trí mới đem lại thành công, chỉ có giảm đập lên kẻ yếu mới trở thành kẻ bất khả chiến bại.

Đối với Diễm, điều cô cần không phải là Hoàng Ân, người không thể từ bỏ tất cả vì mình, không phải là Hoàng, gã đàn ông không có bản lĩnh, để mặc cô xoay vần trong lòng bàn tay, mà là Trần Dũng, người đàn ông xuất sắc, phong độ, tài giỏi. Cô đã muốn là sẽ được, sau khi có hắn, cô sẽ loại bỏ Thư Lê – một cách triệt để!

“Tối rồi, xuống thôi!” Thư Lê kéo Bảo đang say ngủ, giục nó dậy. Thằng nhóc vươn vai, uể oải bước xuống xe theo cô.

“A, Bảo tối rồi...cô và bố cháu đợi cháu này giờ!” Diễm đơn đả đón thằng nhóc, định nắm tay nó, nhưng thằng nhóc lùi lại, ánh mắt đe dọa “Khi Bảo chưa cho phép, không có người phụ nữ nào khác ngoài mẹ được động vào bố đại ca và Bảo !”

Nụ cười trên miệng Diễm trở nên ngưng ngừng.

Thư Lê lặng im không nói gì, trong lòng thầm thỏa mãn. Hay lắm Bảo , tiến lên!

Trần Dũng nghe vậy thì hồ hững “Bảo , không được nói lung tung...”

Thằng nhóc bĩu môi.

Diễm nịnh nọt “Đừng trách con anh ạ, thằng nhóc chỉ là hơi lấu lỉnh thôi!”

Câu nói này có vẻ hơi ái muội, “đừng trách con anh ạ”, nghe như vợ nói với chồng vậy. Thư Lê khịt mũi, cô dắt tay Bảo , nói “Đi, chúng ta qua bên kia với cô giáo và Nhi Nhi!”

Nghe tới Nhi Nhi, Bảo hớn hở ra mặt, nó bỏ quên ngay bố đại ca của nó và bà cô nhìn-khó-ưa, đi thẳng.

Lại một lần nữa, Trần Dũng cảm thấy bị hai người nọ bỏ rơi. Hắn mím môi.

Đoàn tham quan trường mẫu giáo của Bảo dừng tại Rừng Quốc Gia Ba Vì, trường các bé đã đặt phòng cho gia đình các bé và các bé, mỗi gia đình một phòng.

Thư Lê nhận chìa khóa phòng, ngần ngại. “Gia đình” họ ở chung một phòng? Cả Diễm, Thư Lê và Trần Dũng?

“Còn phòng ko? Tôi muốn lấy thêm một phòng...” Trần Dũng liếc nhìn con trai “Cho tôi và con trai, còn hai quý cô kia thì ở một phòng!”

Thư Lê và Diễm nhìn nhau. Aizzz, thật oan trái!

“Thưa quý khách, trường mẫu giáo đã đặt toàn bộ phòng của resort chúng tôi!” Cô tiếp tân trẻ mỉm cười “Hiện tại chúng tôi đã hết phòng ạ!”

Thư Lê nhú mồm nhìn hắn. Vậy là bọn họ phải-ở-chung-một-phòng...

“Gần đây có khách sạn nào khác không?” Trần Dũng nhặt nhèo hỏi.

“Có đấy ạ, nhưng chỉ còn khách sạn bình dân hoặc phòng trọ nhà dân thôi!”

Trần Dũng quay sang nhìn Thư Lê và Diễm, hắn định nói hai người hãy tìm một căn phòng nào đó ở tạm, để bố con hắn ở khách sạn này, thì Bảo Nam lên tiếng “Bố đi mà ở với cô ta, con ở cùng phòng với cô Lê!”

Nó lầm bầm “Bố có biết thay bỉm cho con đâu, có biết đút cháo cho con đâu...” Thằng nhóc vênh mặt.

Thôi được rồi, hẳn là một người bố không biết thay bỉm cho con. Hẳn tròng mắt “Gần 5 tuổi rồi mà vẫn phải đóng bỉm sao?”

“Buổi đêm con sẽ tè dầm...” Thằng nhóc nói nhỏ, khuôn mặt không một chút xấu hổ “Các bạn lớp con đều như vậy!”

Trần Dũng đen mặt. Thôi được rồi, không nên tranh luận chuyện bỉm sữa với một thằng nhóc, thật mất hết phong độ của hẳn.

Hẳn nhận chìa khóa phòng, lạnh lùng bước đi.

Chiều hôm đó, nhà trường dắt các bé đi thăm rừng quốc gia Ba Vì, theo kế hoạch tối sẽ đốt lửa trại và chơi trò chơi.

Thư Lê đã có kinh nghiệm đưa con đi dã ngoại, vì vậy cô mặc quần áo thoải mái và đi giày thể thao, đầu đội mũ lưỡi chai khá trẻ trung.

Còn Diễm chỉ nghĩ đây là một buổi nghỉ dưỡng chứ ko biết là sẽ phải đi-bộ-dưới-trời-nóng, cô mặc một chiếc mini zip ngắn lộ ra cặp chân thon thả, đôi guốc cao 5p thật không phù hợp với hoàn cảnh này.

“Nắng ghê...” Diễm chán nản nói, đi đến đây rồi chẳng lẽ lại nói với Trần Dũng là “Ồi nắng quá, em trở về phòng nghỉ một chút có được không?”

“Cô Lê, kia là con gì...” Bảo hào hứng dắt tay Lê đi nhìn mấy con khỉ đang leo thoăn thoắt trên cây, chỉ trở với vẻ phấn khích.

“Đó là con khỉ...Bảo cho nó ăn đi!” Thư Lê đưa cho thằng nhóc một ít trái cây để cho khỉ ăn. Trước đây trường bé Lương cũng từng đi du lịch ở đây, vì vậy cô rất có kinh nghiệm chiều lòng đám nhóc. Ví dụ như chuẩn bị một ít trái cây để Bảo có thể cho khỉ ăn, hay mang theo khăn ướt lau mặt, tay chân cho nó, mang theo sữa và nước hoa quả để thằng nhóc có một thì uống...

Trần Dũng nghiêm túc nhìn Thư Lê, xét về góc độ chăm sóc trẻ con, cô ta thật có năng khiếu!

Thấy ánh mắt lộ vẻ tán thưởng của Trần Dũng với Thư Lê, Diễm tức tối, cô đành hắng lấy giọng ngọt ngào “Bảo xem kia, bên kia có con công đang múa đẹp chưa...”

Bảo quay sang nhìn Diễm khó hiểu, nó chột nhỏ giọng “Công là con gì?”

“Là con mà lông vũ sặc sỡ nhiều màu đó...đang múa kia...” Diễm được thể kéo tay Bảo Nam, chỉ trỏ.

Thằng nhóc nhìn theo hướng tay Diễm, nó chột nói “Con gà đó...giống cô thật đấy!”

Khuôn mặt Diễm biến sắc.

Cả đoàn người lớn cùng trẻ con lít nhút rờn rần kéo nhau về khách sạn, bỗng xuất hiện một bóng người cao ráo nổi bật, khuôn mặt rạng rỡ yêu kiều bên chiếc Audi TT đỏ giữa cửa khách sạn. Kiều My khoanh tay đứng đó, đôi môi gợi cảm nở ra một nụ cười “Trùng hợp thật, ngày mai em có lịch chụp ảnh ở gần đây nên tối sớm một hôm xả stress, anh cũng tới sao?”

Trần Dũng nhú mày. Thư Lê và Bảo Nam tròn mắt nhìn. Còn Diễm đứng một bên cười khẩy.

“Cô...cô...là cô hôm nọ uống rượu bằng đầu phải không?” Bảo Nam rút ra kết luận một cách nghiền ngẫm.

Uống rượu bằng đầu? Kiều My xấu hổ, cái thằng nhóc này...

“Em không đặt được phòng...tiếc quá!” Kiều My nói giọng mềm mại “Quanh đây cũng hết phòng mất rồi...”

“Vậy cô tới phòng chúng tôi đi!” Thư Lê chột lên tiếng “Dù sao cũng là bạn của giám đốc!” Cô nhận ra ánh mắt thù địch của Kiều My với Diễm. Được rồi, để cho hai cô nàng ấy đụng độ nhau đi, cô sẽ đỡ phải chịu ánh nhìn không mấy thiện cảm của Diễm. Hahaha! Thư Lê mừng thầm trong bụng.

Trần Dũng sững sờ nhìn cô, trong ánh mắt hẳn là sự đe dọa.

“Tốt quá...” Kiều My thốt lên vui vẻ, cô không ngờ Thư Lê sẽ nói đỡ ình “Quyết định vậy đi...” Nói đoạn kéo vali hành lí lẳng xẵng đi vào trong sảnh.

Diễm tức giận tới nghiêng rặng treò treò, đã có hai chiếc bóng đèn ngăn cách giữa cô và Trần Dũng, nay lại thêm một chiếc bóng-đèn-khó-ưa nữa sao?

Tối hôm đó, trường Bảo Nam tổ chức đốt lửa trại và chơi trò đồ vui. Thư Lê đang nướng thịt gà trên lửa thì Diễm lại gần.

“Cậu được lắm, lại để cho cô người mẫu đó vào phòng chúng ta. Cậu có ý gì?”

“Ý gì? Cô ta là bạn gái giám đốc...ở chung phòng là lẽ đương nhiên!” Thư Lê thản nhiên nói “Tôi mới hỏi cậu có ý gì, cậu không ở bên cạnh Hoàng làm tình nhân bé nhỏ của anh ta, lại chạy tới đây xun xoe bên cạnh ông chủ của tôi là có ý gì?”

“Đó là việc của tôi!” Diễm lạnh lùng quay lưng đi.

“Dùng...anh ăn đi...”

“Dùng...gà em nướng còn nóng lắm nè...”

Diễm và Kiều My đồng loạt gơ hai xiên nướng tới trước mặt Trần Dũng, hấn nhú mảy.

Thư Lê nướng xong gà, thấy cảnh đó thì vẩy Bảo Nam tới, cười cười “Ăn đi, cô làm xong cho cháu rồi. Mang tới cho Nhi Nhi nữa, con bé sẽ rất vui!”

Diễm và Kiều My nhìn nhau ngại ngần.

Trong khi cố lấy lòng Trần Dũng thì bọn họ quên mất, người cần lấy lòng nhất là bảo bối của hấn, Bảo Nam.

“Được rồi, hai người ăn đi!” Trần Dũng bình thản “Thư Lê, nhìn gà cô nướng khá ngon...cô nướng cho tôi đi, cô là bảo mẫu của gia đình tôi, phải có trách nhiệm phục vụ đồ ăn nước uống cho ông chủ!”

Thư Lê đang hí hửng xiên que vào con gà tre mới thì nghe Trần Dũng tuyên bố. Thôi rồi, mất bao nhiêu công mới nướng xong thì đã nhường cho Bảo Nam, bây giờ cái gã mắc dịch này lại còn bắt cô phải nướng cho hấn, vậy thì đến bao giờ cô mới được ăn?

“Hai người này không phải đã nướng cho anh rồi sao? Còn bắt tôi nướng?” Thư Lê cự nự khó chịu.

“Họ là bạn tôi...cô là người làm. Họ không có nghĩa vụ phục vụ tôi, cô thì có!” Trần Dũng ngang nhiên nói.

Thôi được rồi, anh có tiền, anh đúng!

Thư Lê lằm bằm.

Kiều My thì vênh váo vì hai chữ “người làm”, cái con ả chết tiệt dám trả treo với cô lần trước, rốt cuộc cũng chỉ là “người làm” thôi.

Diễm thì hơi nhú mảy, lại nở nụ cười như có như không, chậm rãi ăn...

Trở về phòng chuẩn bị ngủ. Tình hình có vẻ vô cùng...phức tạp!

Trong phòng có hai giường đôi, nhưng có tận bốn người lớn và một trẻ em, biết phân chia giường ngủ như thế nào?

Nếu nhét ba cô gái cùng một chiếc giường, Trần Dũng và Bảo Nam cùng một chiếc giường thì có vẻ có lí, nhưng 3 cô gái này cự nự rằng giường quá chật, không đủ cho 3 người...

Nếu mỗi giường hai người lớn, một giường kèm theo Bảo Nam thì có vẻ có lí hơn, nhưng ai sẽ là người “đồng giường” với Trần Dũng.

Kiều My muốn mở miệng nói rằng cô chính là bạn gái của hấn, cô nên cùng giường với hấn và con trai thì đúng hơn, Thư Lê đã nói “Giám đốc và cô Kiều My có quan hệ thân thiết hơn, hai người nằm cùng Bảo Nam nhé...tôi và phó giám đốc Diễm...miễn cưỡng nằm chung cũng được!” Dù sao hai người bọn họ từng là

bạn thân, đã ngủ cùng không biết bao nhiêu lần, dù bây giờ rất ghét nhau nhưng nằm ngủ chung chắc cô ta cũng không bóp cổ Thư Lê đâu.

Mặt Diễm tái đi, còn mặt Kiều My mừng rơn sung sướng. Aizzz, mình đã trách lầm Thư Lê, cô ta cũng...tốt đấy chứ!

Trần Dũng khó chịu im lặng, thôi đi, ngủ cùng ai cũng được, dù sao Bảo Nam cũng nằm ở giữa...

“Con không muốn chung giường với cô ấy!” Bảo Nam chợt đồng ý tuyên bố “Con không thể ngủ nếu có người lạ nằm cạnh!”

“Thế bây giờ con muốn thế nào?” Trần Dũng nghiêm túc hỏi thẳng nhóc.

“Thế này đi, con và cô Lê một giường...bố sang ngủ chung với hai cô ấy!”

Phụt. Thư Lê ko nhịn được bật cười, tưởng tượng cảnh Trần Dũng nằm giữa hai người đẹp, bị hai nàng xâu xé...Aizzzz, làm trai đẹp cũng thật khổ.

Trần Dũng đưa ánh mắt đe dọa sang nhìn cô.

“Không được, bố là đàn ông, sao có thể nằm chung với hai người phụ nữ!” Trần Dũng bực mình nói.

“Tùy bố...” Thăng nhóc vội kéo tay Thư Lê lên giường, chỉ chỉ “Cô nằm đây...lát nữa cô phải hát ru Bảo Nam ngủ...”

Cuối cùng, Bảo Nam say sưa rúc trong lòng Thư Lê ngủ, bên cạnh là Trần Dũng quay lưng lại, Kiều My và Diễm mỗi người trấn một góc giường bên cạnh, trong bụng hai người tức tối vô cùng. Miếng ngon như vậy mà để mất, lại để Thư Lê có cơ hội “đồng giường” với Trần Dũng.

Nửa đêm, Thư Lê bật dậy, hoảng hốt “Bảo Nam...Bảo Nam đâu rồi...” Trần Dũng nghe tiếng hốt hoảng của cô thì vội tay bật đèn. Hai người kia cũng ngơ ngác tỉnh dậy.

Thư Lê nhìn trong lòng cô trống không...Bảo Nam đâu rồi?

“Thăng nhóc đâu rồi...Thư Lê, cậu ngủ với nó mà, vì sao lại để nó đi đâu mất vậy

12. Chương Xii

CHAP 12

“Anh Dũng...chờ em...” Kiều My tất tả chạy theo Trần Dũng.

Diễm chờ hai người bọn họ chạy ra ngoài rồi rút trong vali ra một chai nước, khoé miệng hơi nhếch lên!

“Thư Lê...” Trần Dũng chạy theo cô, bỗng lưng cô biến mất vào trong khu vực rừng núi đen thẫm.

Hắn định đi theo cô thì nghe tiếng cô giáo Bảo Nam “Bố Bảo Nam, anh đi đâu đấy?”

Trần Dũng quay lại thấy cô giáo đang dắt tay thăng nhóc Bảo Nam. Hắn thở phào “Bảo Nam đây rồi, con đi đâu đấy, để bố phải tìm...”

“Con đang ngủ thì thấy bạn khi ở cửa sổ, con nghĩ bạn khi đói nên mang quả chuối cho bạn ấy...” Thăng nhóc vô tội nói.

“Tôi đang đi dạo thì gặp bé Bảo Nam nên đưa nó về...” Cô giáo cười “Bảo Nam nhớ lần sau không được ra ngoài một mình nghe chưa?”

Trần Dũng bế bổng thăng nhóc lên, mắng “Con hư quá, ai cho phép ra ngoài một mình? Về bố sẽ phạt con...”

“Con xin lỗi bố đại ca...” Thăng nhóc dụi đầu vào cổ bố nó nịnh nọt, như chợt nhớ ra, nó hỏi “Bố...cô Lê đâu?”

Thư Lê? Trần Dũng sững người...cô ta vừa chạy vào trong rừng tìm Bảo Nam...

Hắn thả lỏng nhúc xương, nói với cô giáo và Kiều My “Đưa Bảo Nam về phòng, tôi đi tìm Thư Lê!”

Hắn bước thoăn thoắt vào rừng.

“Cô giáo đưa Bảo Nam về phòng nhé...” Kiều My vừa nói vừa chạy theo “Anh Dũng...chờ em...”

Thư Lê, cái cô gái ngốc này. Trần Dũng bực tức nghĩ, chưa tìm hiểu rõ sự việc đã chạy đi...có biết trong rừng buổi đêm nguy hiểm như thế nào không...

Kiều My đang chạy theo Trần Dũng thì bị Diễm kéo áo giật lại.

“Đứng lại đã..”

Diễm khoanh tay nhìn cô ta “Đừng đuổi theo nữa, cô về đi!”

“Cô lấy tư cách gì sai khiến tôi? Tôi mới là bạn gái anh ấy...” Kiều My cười nhạt, định xoay người bỏ đi.

“Cô nghĩ cô còn là bạn gái sao? Đã bao lâu Dũng chưa chủ động hẹn gặp cô, chủ động chạm vào người cô...” Diễm nở nụ cười châm chọc “Đàn bà ấy mà, nên biết lúc nào cần tiến lúc nào cần lùi, thế nên mới nói phụ nữ không chỉ cần khuôn mặt, còn phải cần cái đầu nữa cơ!”

“Cô...” Kiều My tức tối “Cô nhắm nhe người đàn ông của tôi, đừng tưởng tôi không biết!”

“Người như Trần Dũng, cô xứng sao?” Diễm liếc Kiều My từ trên xuống dưới.

“Vậy cô thì xứng sao?” Kiều My hậm hực hỏi lại.

“Xứng hay ko xứng, anh Dũng tự có đáp án trong lòng!” Diễm thản nhiên nói “Cô về đi...”

Kiều My trừng trừng ngó Diễm không nhúc nhích.

“Cô trở về...rút lui đi, vai chính trong Báo Ứng tôi sẽ giúp cô nhận được! Còn nếu không...” Diễm nở nụ cười nhàn nhạt “Cô biết Hoàng Ân là người thế nào mà...”

“Cô là đàn bà của Hoàng Ân?” Kiều My sợ hãi thốt lên. Cô biết hắn ta là người có thể một tay che cả bầu trời, một người mẫu nhỏ nhoi như cô lấy gì đấu lại hắn.

“Hỏi thừa, đó không phải việc cô cần quan tâm!” Diễm lạnh nhạt nói.

Kiều My giận dữ nhưng không dám phản kháng, xoay người rời đi.

“Anh Dũng...đã tìm thấy Lê chưa?” Diễm đuổi theo Trần Dũng, lúc này cô tỏ ra vô cùng lo lắng.

Trần Dũng nhìn khuôn mặt lo lắng của Diễm, hơi nhúu mày rồi nói “Chưa...không biết cô ta chạy đi đâu nữa...”

Hai người tìm kiếm một hồi vẫn không thấy bóng dáng của Thư Lê, Diễm mới đưa chai nước khoáng trên tay cho Trần Dũng “Anh mệt không...uống đi! Khổ thật, không biết cô ấy chạy đâu nữa...”

Trần Dũng không nghĩ ngờ, xé vỏ bọc mở nắp tu một hơi hết nửa chai, lạnh nhạt “Chúng ta tìm tiếp...đêm trong rừng rất nguy hiểm!”

Hắn bước đi trước, không để ý Diễm ở đằng sau đang nở nụ cười nửa miệng thỏa mãn...

Thư Lê không phải không muốn trở về, chỉ là...cô bị lạc!

Cô vốn mù hướng bẩm sinh, haizzzz! Lúc này do vội vã bỏ đi mà không để ý tới trên tay mình không có lấy một cái đèn pin hay điện thoại để liên lạc...bây giờ nhận ra mình đã mất phương hướng trong rừng sâu thì hối hận cũng đã muộn, thật là số khổ mà!

“Có ai không...”

“Có ai nghe thấy tôi không...huhu...tôi sợ quá...”

Thư Lê mếu máo hét lên.

Chết tiệt, rừng quốc gia phải có biển chỉ dẫn hay bảo vệ mới phải chứ...nghe tiếng chim rừng, cú rừng kêu xào xạc, cộng với âm thanh âm

u của đôi núi vọng lại, Thư Lê thấy da gà da vịt nổi lên tung toé.

Không biết có ai nhận ra cô đã đi rất lâu không...không biết có ai đi tìm cô không...cô run rẩy!

Không biết Bảo Nam có lạc trong rừng không...cô là người lớn còn thấy sợ, hoảng chi...

“Cứu tôi với...” Thư Lê khào khào hét lên.

Bên kia, Diễm đang đắc ý với một kế hoạch đen tối sắp thành công thì bị ngã treo chân.

“Đau quá...” Diễm rơm rớm nước mắt nhìn Trần Dũng. Hắn xem xét bàn chân của cô rồi kết luận “Diễm bị bong gân rồi...” Hắn nhìn đôi giày 5p của cô, đi giày thể này nếu không ngã, trật khớp hay bong gân mới là lạ đó.

“Vậy tìm Thư Lê phải làm sao bây giờ...” Diễm nín mình vào cánh tay rắn chắc của Trần Dũng, rụt rè như một con mèo nhỏ.

“Vậy...Diễm ở đây chờ, tôi đi tìm tiếp!” Trần Dũng đứng lên tuyên bố.

“Không được...em sợ ở một mình lắm...” Diễm ngó xung quanh tối om om, hoảng hốt “Anh ở đây với em...”

Trần Dũng nhìn cô, kiên nhẫn nói “Diễm sợ chắc Thư Lê cũng sợ...cô ấy là vì đi tìm con tôi nên bị lạc, tôi ko thể để cô ấy một mình được! Để tôi gọi cho người khách sạn tới đưa Diễm về...”

“Nhưng...” Diễm áp úng một cách bất lực nhìn theo bóng dáng dần mất hút của Trần Dũng.

Kế hoạch của cô...cố gắng của cô... Diễm như một con đàn bà điên, điên cuồng đắm xuống đất...

“Có ai không...” Thư Lê yếu ớt gọi. Cô hoảng sợ thực sự.

“Thư Lê?” Giọng nam khàn khàn trầm ấm vang lên.

Là Trần Dũng, Thư Lê mừng tới rơi nước mắt.

“Tôi ở đây...”

Khi hắn xuất hiện từ bóng tối, Thư Lê cảm thấy không một người đàn ông nào trên thế gian có thể có được vẻ đẹp bình thần mà hiên ngang như vậy, hắn - đã tới cứu cô!

Thư Lê chạy tới níu cánh tay hắn trong vô thức, mắt cô nhoè lệ “Giám đốc...may quá anh tới rồi...”

“Cô có thấy ai ngốc như cô không? Chưa tìm hiểu tình hình đã vội lao vào rừng sâu một mình...” Trần Dũng thô lỗ nắm cánh tay cô, mắng nhiếc. Cái đồ ngốc này!

“Này...tôi đi tìm con anh mà...” Thư Lê bực bội “À...Bảo Nam...nó...nó...”

“Nó ở cùng cô giáo!” Trần Dũng lạnh nhạt nói “Đi, chúng ta trở về khách sạn!”

Hắn xoay người đi, Thư Lê vừa lon ton chạy theo vừa hỏi “Anh...anh biết đường không đấy? Tôi bị lạc...”

“Cô nghĩ IQ của tôi giống như cô à?”

Thư Lê bĩu môi, được rồi, anh giỏi!

Nhưng cuối cùng...họ đi mãi mà không thấy khách sạn đâu.

“Này, hình như chúng ta đi lòng vòng ở đây là lần thứ 3 rồi đấy...” Thư Lê gõ vào vai Trần Dũng.

“Ừm!”

“Ừm là có ý gì?”

“Là ý đó!”

“Ý đó là ý gì?”

“Thư Lê!” Trần Dũng nghiêm giọng “Chúng ta đang lạc đường!”

Vậy mà cũng chịu thừa nhận mình “có chỉ số IQ thấp rồi đấy”. Thư Lê cười thầm.

Trần Dũng cảm thấy lưng mình lạnh toát, hần...như thế nào có thể lạc đường. Nhớ lại nào...nhớ lại nào...kỹ năng tìm phương hướng trong rừng sâu...

“Anh có điện thoại mà, hãy gọi cho người của khách sạn tới chỗ chúng ta!” Thư Lê chợt nêu ý kiến.

Trần Dũng nhìn cô, nở nụ cười hiếm hoi “À, khó khăn lắm mới cảm thấy cô thông minh một chút nhỉ?”

Xem kìa, cứ như bình thường cô rất ngốc vậy. Bây giờ ai là người “bị lạc” đây?

“Máy hết pin rồi!” Trần Dũng lạnh nhạt nói.

Không phải...đen đũi vậy chứ? Thư Lê rên lên.

“Dừng lại...” Trần Dũng chợt trầm giọng “Chúng...chúng ta tìm chỗ nghỉ...”

Thư Lê cảm thấy hần không bình thường, người hần nóng bừng, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Vì sao hần nóng như vậy?

“Giám đốc, anh bị sao vậy?” Cô áp tay lên cánh tay hần, nóng quá, nóng rẫy lên.

“Cô...lui xa tôi một chút...” Trần Dũng khàn khàn nói. Không xong, hần bị chuốc thuốc rồi, Diễm...ngoài cô ta ra thì ko ai có thể, chai nước đó có vấn đề...

Hần cảm thấy cơ thể nóng bừng, yết hầu khô nóng, phần dưới cứng cáp dần cương lên!

“Anh ốm à? Người anh nóng quá..” Thư Lê không hiểu chuyện, càng tiến gần định giơ tay lên trán hần.

Trần Dũng bắt lấy tay cô, giọng nói đầy nguy hiểm “Tôi cảnh cáo cô, tránh xa tôi ra...”

Hần xoay người đi.

Thư Lê cảm thấy bức tức. Hần đi tìm cô, vì cô mà hần bị lạc, bây giờ còn sốt nữa, nếu tránh xa hần như lời hần nói có phải cô quá vô tình hay không? Hay là tên này không thích bị người ta nhìn thấy khi mình yếu ớt...

“Tôi...chỉ muốn giúp anh thôi...” Thư Lê hờn dỗi lui lại mấy bước.

“Tôi...bị...chuốc...thuốc...” Trần Dũng cố kìm nén “Cô có muốn hay không bị tôi ăn sạch sành sanh?”

Á, ăn sạch sành sanh!

Thư Lê đỏ mặt! Chuốc thuốc, ai chuốc thuốc hần? Là Diễm hay Kiều My... Cô tò mò nhưng không dám hỏi!

“Tôi...tôi đi tìm ít nước lạnh...có lẽ sẽ giúp được anh...” Thư Lê ấp úng, gần đây cô nghe có tiếng suối chảy róc rách.

“Đừng đi xa...kẻo lạc!”

Trần Dũng cảm thấy bên dưới của hần như muốn nổ tung, chết tiệt, thuốc này hình như mạnh quá rồi thì phải. Hần đâm vào thân cây, ngón tay bật máu “Diễm...cô được lắm! Đời này chưa có ai dám ”chơi” với Trần Dũng tôi như vậy đâu!”

Rất lâu...chắc phải nửa tiếng, Trần Dũng cảm thấy cơ thể không giảm bớt nhiệt mà càng ngày càng nóng hơn. Hần cảm thấy mất hơi mồ đi...

Thư Lê đi lấy nước sao lâu vậy? Hay cô ta trốn rồi? Hay cô ta gặp nạn?

“Thư Lê...” Trần Dũng vịn thân cây bước đi, gần về phía bờ suối.

“Thư Lê...cô ở đâu...”

“Tôi ở đây...tôi ngã xuống suối rồi...” Giọng Thư Lê nhỏ xíu “Tôi bị kẹt chân vào tảng đá, không lên được...anh giúp tôi với...hừ hừ...” Cô run lấy bầy! Đêm trong rừng vốn đã lạnh, khi dầm nước nửa tiếng còn lạnh hơn.

Trần Dũng tìm được đường, trượt xuống dòng suối.

Hần giúp cô gỡ tảng đá đang đè lên chân cô, hỏi “Đau không?”

“Không...chỉ...hừ hừ...lạnh quá...”

“Lại đây...” Hấn kéo tay cô, chợt nhìn xuống bộ quần áo ngủ mỏng manh bị nước thấm ướt, lộ ra áo ngực màu hồng...yết hầu hấn lại khô nóng. Chết tiệt, cô ta lại câu dẫn mình!

Hấn lấy nước vốc lên mặt nhưng không giảm đi cái kích thích kia mà càng ở cạnh Thư Lê, hấn càng rạo rức.

“Lên bờ!” Hấn kéo cô xềnh xệch lên bờ, bế cô đặt xuống một chỗ khô ráo.

“Cởi quần áo ra...”

“Anh...anh...ti tiện...”

“Muốn chết hay muốn sống? Nếu muốn cảm lạnh chết thì cứ việc mặc áo ướt, tôi sẽ bỏ tiền làm ma cho cô..”

“Anh...quay mặt đi...”

“Không phải là tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ...”

“Vô sỉ!”

Thư Lê vừa cởi áo, vừa dè chừng ánh mắt như hổ vồ của Trần Dũng. Hấn...hấn đang bị chuốc thuốc, nhưng cứ lạnh như thể này cô không thể chịu nổi.

Thư Lê len lén cởi quần áo ướt trên người, dù nhận ra rằng ánh mắt của Trần Dũng chưa từng một giây rời khỏi mình.

Trần Dũng cởi phăng áo, ném xuống đất, tuyên bố “Tôi quyết định rồi, tôi sẽ giúp cô sưởi ấm...”

Hấn lao tới đặt đôi môi lạnh lẽo lên môi Thư Lê, mút lấy. Cô yếu ớt đẩy hấn ra “Này...không cần...tôi không phải là thuốc giải...”

Trần Dũng khàn khàn “Cô lạnh phải không, chúng ta vận động cho nóng lên nhé!”

Sáng hôm sau, Trần Dũng bế Thư Lê đang sốt bồng bồng trở về khách sạn. Nhìn hai người lấm lem bùn đất, mặt mũi phờ phạc... Thư Lê thì sốt tới bất tỉnh nhân sự.

“Bảo Nam, lên xe. Chúng ta đưa cô Lê tới bệnh viện trước...” Trần Dũng lạnh lùng ra lệnh.

“Bố đại ca...cô Lê ốm sao?”

“Phải!”

“Dũng...cô ấy bị ốm sao?” Diễm mềm mại hỏi, giọng nói đầy lo lắng.

“Sáng nay anh tìm thấy cô ấy bất tỉnh ở gần suối...” Trần Dũng nói dối “Chân em sao rồi?” Hấn ân cần hỏi.

“À...bị bong gân phải bó thuốc...” Diễm gơ cái chân băng bó của mình lên.

“Anh giúp em lên xe!” Trần Dũng tiến tới...

Trong cơn mơ màng, Thư Lê nhìn thấy bóng người cao lớn của Trần Dũng đang bồng thân thể mềm mại của Diễm lên xe. Cô đang tỉnh hay đang mơ? Nụ cười kia của Diễm...ngạo nghễ đến chói mắt!

13. Chương Xiii

CHAP 13

“Tôi...đang...ở...đâu...”

“Cậu đang ở bệnh viện, cậu bị sốt!”

Diễm thản nhiên bóc quýt cạnh giường, ánh mắt hờ hững nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Thư Lê.

Thư Lê im lặng nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm trước, cô vừa xấu hổ vừa vụng trộm ngại ngùng, cái gã Trần Dũng khốn kiếp...

“Vi...vì sao cậu lại ở đây?” Thư Lê đặng háng hỏi.

“Anh Dũng nói tôi trông cậu...anh ấy đang làm thủ tục nhập viện...”

“Thư Lê tỉnh rồi à...” Trần Dũng xuất hiện ở cửa bệnh viện, hấn đã thay một bộ quần áo chn chu lịch sự, khuôn mặt toát ra vẻ lạnh lùng cao quý.

“Dũng...bảo mẫu nhà anh tỉnh rồi...em giúp cô ấy bóc hoa quả...” Diễm mềm mại nói, một tay nắm lấy cánh tay kia của Trần Dũng. Hấn hờ hững không gặt tay cô ra, lại quay sang Thư Lê “Cô thế nào?”

“Ừm...vẫn hơi mệt!” Thư Lê nhàn nhạt đáp, ánh mắt vợi vĩa nhìn qua cánh tay đang níu lấy Trần Dũng của Diễm, cô mơ hồ nhớ lại nụ cười ngạo nghễ của cô ta khi được Trần Dũng bế lên ô tô...trái tim bất giác nhói đau...

Họ...là quan hệ gì?

“VẬY anh về đi...em ở lại chăm cô ấy...” Diễm nũng nịu.

“Không cần...cô ấy là người làm nhà anh, em đang bị thương, anh không muốn em mệt!” Trần Dũng mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên tay Diễm...hành động, cử chỉ thân mật của họ khiến Thư Lê chói mắt, cô quay đi...

Người đàn ông đem qua còn ân ân ái ái với cô tới mức cô ngất đi...vẬY mà lúc này lại thân mật với người khác...đúng vẬY, một con đàn bà như cô, một con đàn bà thất bại, rốt cuộc cũng chỉ là “thuốc giải” cho ai đó thôi...

Tình cảm, rung động, vốn là thứ cô không nên mộng tưởng!

“Em về đi...chị Hà sắp tới, anh đưa em ra taxi...”

“Em ở lại với anh...”

“Thôi, em mệt về đi...nghỉ ngơi cho khỏe, anh về sau!” Trần Dũng liếc Thư Lê một cái, thấy cô đang vờ nhìn ra cửa sổ, liền đứng dậy đỡ Diễm ra ngoài “Anh đỡ em...”

“VẬY cô Lê, tôi về nhé, chúc cô mau khỏe!” Diễm cười dịu dàng với vẻ mặt xa lạ chân thành.

Được thôi, coi như không quen đi, đã diễn phải diễn cho trót “CẢM ƠN cô, cô về nhé!” Thư Lê khịt khịt mũi, cười nhạt.

Trần Dũng đỡ Diễm ra ngoài, tay cô ta níu chặt lấy hấn...Thư Lê nhàn nhạt quay đi...

“Ăn cháo bèo ngư đi...”

“Không ăn!”

“Cô lại giận hờn cái gì?”

“Tôi là người làm...nào dám hờn giận ông chủ...”

“Cô...”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thư Lê, hấn chợt nhớ tới chuyện đem qua...là hấn bị thuốc điều khiển, hay chính hấn muốn cô như vẬY...cẢM GIÁC khó chịu bùng lên trong lòng.

“Chuyện đem qua...” Trần Dũng ập ửng.

“Đem qua có chuyện gì sao? Tôi sốt cao quá nên quên rồi...” Diễm thản nhiên.

“Xin lỗi...” Trần Dũng khàn khàn.

Thư Lê im lặng nhìn hấn, khuôn mặt ko bộc lộ cảm xúc.

“Chúc mừng anh, hình như anh đã đổi bạn gái...”

“Cô quan tâm chuyện này?” Trần Dũng nhếch mép cười. Cô ta...là ghen sao?

“Người làm nên biết ai là bà chủ tương lai để còn lấy lòng, không phải sao?”

“Sẽ chẳng ai là bà chủ hết!” Hấn chợt trầm giọng “Ăn đi, đừng giận dỗi nữa...”

“Tôi chẳng giận dỗi ai cả...nhưng tôi không muốn ăn...” Thư Lê mím môi, tránh ánh mắt hấn.

Trần Dũng lạnh lùng “Giờ cô muốn ăn hay muốn tôi dùng miệng mớm cho cô?”

Thư Lê rùng mình, đỏ mặt...cái tên quái đản này. Cô trừng mắt nhìn hấn, sao có thể nói ra những lời...

Sau đó cô phụng phịu há miệng, từng muỗng, từng muỗng cháo được đích thân ông chủ Dũng bón cho Lê. Không khí vừa ngọt ngào vừa tức cười...aizzzz, một tên đáng ghét!

Sau khi bà Loan, chị Hà, Bảo Nam vào thăm Thư Lê, hôm sau cô cũng rời bệnh viện Việt Pháp về nhà...

“Dùng...em làm món gỏi cá hồi cho anh nhé?” Diễm nũng nịu, cô mềm mại không xương trong bộ váy màu cánh sen, đôi mắt hết sức quyến rũ nhìn Trần Dũng.

“Được...” Hấn liếc qua, nhàn nhạt đáp.

Phía bên kia Thư Lê đang cùng Bảo Nam chơi ô tô, nghe họ ân ái thân mật, cô chỉ hờ hững nhìn rồi quay đi... Diễm, đàn ông dính tới Thư Lê, cô ta đều muốn dây dưa thì phải!

“Cô cháu mình lên gác...cháu nhỏ không ăn được gỏi cá hồi đâu...” Thư Lê nói với Bảo Nam.

“Tôi có nấu cháo cá hồi cho Bảo Nam đây...” Diễm nở nụ cười thân mật.

“Cháu ko ăn...” Bảo Nam phụng phịu “Cháu ko thích ăn đồ ăn của người lạ...”

Nó liếc bỏ nó một cái rồi túm tay Thư Lê kéo đi “Đi, cô cháu mình chơi đồ hàng nhé...”

Hôm đó, lần đầu tiên Trần Dũng cảm thấy thì ra gỏi cá hồi có thể khó nuốt như vậy...dù người làm có làm ngon như thế nào!

“Cô đi đâu?” Trần Dũng lạnh lùng nhìn Thư Lê kéo túi vali hành lý ra ngoài, cô ta...định bỏ đi?

“Tôi đã xin từ chức với mẹ anh, mẹ anh cũng đã đồng ý...” Thư Lê hờ hững nói, tiếp tục kéo vali.

Cạch!

Trần Dũng kéo vali của cô ngược trở lại, giận dữ “Tôi mới là ông chủ của cô...người cô cần xin phép là tôi...”

“Tôi cảm thấy anh rất bạn cùng bạn gái xinh đẹp ân ái...tôi ko thể không biết ngại làm phiền...”

“Cô...”

Mấy ngày hôm nay Diễm thường xuyên xuất hiện trong nhà, cô ta như muốn trêu ngươi Thư Lê nên thường xuyên bày tỏ tình cảm thân mật với Trần Dũng trước mặt cô...cô không thể sống mà phải thường xuyên chung đụng với kẻ thù, lại phải diễn vở kịch bình thản...bởi cô không hề bình thản...đáy lòng cô dậy sóng...

Dù là thứ tình cảm mơ hồ, ảo mộng, không có lối thoát...nhưng cô đã rung động...với hấn! Cô không thể nhìn hấn và người đàn bà khác, người đàn bà cô hận nhất trên đời ngày ngày thân mật...

Không!

“Tôi không cho phép cô bỏ việc!”

“Tôi không muốn làm nữa...không muốn làm...” Thư Lê hét lên “Anh chẳng có quyền gì giữ tôi lại cả...tôi bỏ việc...”

Hấn kéo mạnh tay cô...bóp thật chặt!

Đau...tối thấu xương!

Nhưng không đau bằng nỗi đau trong lòng Thư Lê!

Cô đã thích hấn...thật đúng là một kẻ thất bại!

“Tôi không cho phép cô bỏ việc!” Trần Dũng gằn từng tiếng “Cô rời khỏi đây xem...đi khắp Hà Nội này, có chỗ nào cô có thể dung thân thì tôi không còn là Trần Dũng!”

Hắn đe dọa cô?

“Vì sao phải làm khó kẻ khốn cùng như tôi...”

“Bảo Nam cần cô!” Trần Dũng lạnh lùng, sau đó xách vali của cô quay trở vào trong.

“Bảo Nam cần tôi?” Thư Lê tự lẩm bẩm. Phải, cũng chỉ là vì con hắn...

“Người đàn bà đó...mẹ không thích!” Bà Loan lạnh nhạt nói với con trai.

“Ai cơ mẹ?” Trần Dũng bình thản hỏi bà.

“Diễm...cái cô gái con thường đưa về đây gần đây...” Bà Loan hậm hực “Cái thứ phụ nữ lẳng lơ tranh chồng cướp vợ...bắt cá mấy tay đó...”

“Mẹ...” Trần Dũng ngắt lời “Con trai của mẹ là hạng người dễ dàng chấp nhận một con đàn bà sao?”

“Ý con là...”

“Con có những tính toán riêng của con!” Trần Dũng lạnh lùng “Chuyện của Diễm mẹ cứ kệ con, loại đàn bà như cô ta nghĩ qua mặt Trần Dũng dễ như vậy, cũng phải biết con là ai...mẹ yên tâm!”

Bà Loan nhìn khuôn mặt cương nghị của con trai. Phải, bà quá ghét thứ đàn bà đó nên bà đã quên, con trai bà - hận đám đàn bà đó hơn cả. Nó cũng không phải dạng đàn ông ngu ngốc, háo sắc tầm thường!

Bà nhìn hắn nghiêm túc “Mẹ luôn tin tưởng con...”

“Vâng!” Trần Dũng mỉm cười “Việc của mẹ là thoải mái, vui vẻ hưởng thụ cuộc sống, con không muốn mẹ nghĩ nhiều... Còn Thư Lê, mẹ cũng đừng nói gì với cô ta!” Cái cô gái ngang bướng đó, cô ta đang hờn dỗi thì phải, mấy hôm nay không thèm liếc hắn lấy một cái, coi hắn như không khí.

“Ừ, mẹ biết! Mẹ ra ngoài...” Bà Loan thở dài, Thư Lê là cô gái cả nghĩ, bà có thể nhận ra trong ánh mắt con trai bà và cô ấy...cái gì đó! Nhưng tuổi trẻ, đó là chuyện vui, hai tâm hồn bị tổn thương có thể bù đắp cho nhau...nó cũng là cô gái tốt! Chỉ mong nó không quá bận tâm tới Diễm, ả đàn bà đó quá mưu mô...

Nhìn mẹ rời đi, Trần Dũng rút điện thoại “Chứng cứ nhận hối lộ của phó giám đốc công an Phạm Hoàng Ân tiến hành tới đâu rồi?”

”Tốt...làm theo kế hoạch, lo cho nhanh vụ trốn thuế của công ty rượu

Hoa Minh...nhớ, mọi trách nhiệm đổ lên đầu phó giám đốc kế hoạch Lưu Ánh Diễm!”

“Tốt!”

Trần Dũng nở nụ cười nhàn nhạt, lật ngược chiếc đồng hồ cát trên bàn... Hoàng Ân, chúng ta còn một món nợ chưa tính!

Thư Lê quyết tâm thay đổi bản thân...cô dành thời gian khi Bảo Nam đi mẫu giáo để đi tập gym và mua sắm. Trước đây cô không có thời gian, cũng nghĩ rằng mình không cần thiết...nhưng bây giờ cô có thời gian rảnh, lại có động lực để thay đổi bản thân.

Nhìn lại, Thư Lê còn trẻ, cô mới 28 tuổi, còn cả tương lai phía trước...không thể vì một Minh Hoàng vô tình bạc nghĩa mà buông thả bản thân được!

Diễm thành công, một phần vì cô ta có sắc đẹp...có sự tự tin. Còn Thư Lê, kể từ khi cô bỏ chồng, cô đã không còn ý chí phấn đấu nữa!

Con người không thể mãi mãi bị động, có lẽ phải chủ động mới thành công được...cô không thể một lần nữa thất bại dưới tay Diễm!

Diễm đã cướp người đàn ông của cô, cô cũng sẽ cướp đi người đàn ông cô ta yêu thích...

Thư Lê nắm chặt bàn tay!

Trần Dũng, cô thích hắn, nhưng hơn hết, cô cần hắn giúp đỡ để trả thù!

Cô - sẽ thay đổi, sẽ không để người đàn bà đó tiếp tục đắc ý!

“Em đi đâu?” Hoàng giật tay Diễm kéo lại, ngang ngược hỏi.

“Rời khỏi đây...” Diễm bình thản “Tôi chán anh rồi!” Cô ko thể để Dũng biết cô đang chung sống với chồng cũ của bạn thân, hiện giờ là bảo mẫu của nhà anh được. Bỏ miếng mồi nhỏ, thu cái lợi lớn...đó là phương châm làm việc của người thành đạt!

“Em...chúng ta ở bên nhau 5 năm, em lại nói chán là sao?”

“5 năm?” Diễm bật cười khanh khách “9 năm, anh và Thư Lê ở bên nhau 9 năm, anh còn có thể đạp cô ta xuống vũng bùn...huống chi...”

Diễm liếc hắt “Anh - không còn giá trị lợi dụng với tôi!”

Hắn nhìn bóng lưng uyển chuyển của Diễm...lòng ngực đau thắt, tựa như có ai đó vừa tát mạnh vào mặt hắn...lại hung hăng giẫm vào tim hắn...

“9 năm, anh và Thư Lê ở bên nhau 9 năm, anh còn có thể đạp cô ta xuống vũng bùn...huống chi...”

“Anh - ko còn giá trị lợi dụng với tôi!”

Giọng nói của Diễm văng vẳng bên tai Hoàng...

Diễm nhìn Hoàng đang thất thần nhìn theo mình, vận máy chiếc Mercedes E250 chính hắn đã sang tên tặng cô, cười nhạt...phóng vút đi!

14. Chương Xiv

CHAP 14

Diễm bước lên chiếc Ranger Rover của Trần Dũng, môi nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ. Đạo này hắn rất chăm sóc cô, thường xuyên lui tới đưa đón cô đi làm, đi ăn trưa...

Chỉ là...về chuyện kia, dù cô đã gợi ý mấy lần nhưng hắn chưa hề chạm vào cô, chỉ hôn phớt lên má hoặc thỉnh thoảng ôm vai cô mà thôi. Diễm tự nhủ, hay là hắn đã đến tuổi “có vấn đề” về sinh lý... Cô tặc lưỡi, không thể nào, nhìn vòm ngực săn chắc, cơ thể rắn rỏi màu đồng tuyệt đẹp kia, không thể có chuyện hắn “có vấn đề” được...cô liếc mắt nhìn hắn, nở nụ cười mê hoặc.

“Giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Tối Sawadee ăn đồ Thái, em thấy được chứ?”

“Vâng...với em miễn là cùng anh thì ăn gì cũng ngon!”

Hai người bước vào nhà hàng, ko chú ý tới một chiếc Camry màu đen đã chậm chậm theo sát từ lúc ở căn hộ chung cư của Diễm...

Dùng bữa xong, Trần Dũng khoác tay Diễm ra xe thì có tiếng ngăn lại “Thì ra đây là lí do cô chán tôi phải không?”

Diễm giật mình, nhìn thấy khuôn mặt đang cười nhạt của Hoàng.

Trần Dũng thì lẳng lặng nhìn hắn, trên khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Anh...” Diễm ấp úng, không nghĩ sẽ gặp Hoàng tại đây, lại không nghĩ hắn dám tìm đến cô gây sự. Chết tiệt, còn Trần Dũng đang ở đây, cô không thể bại lộ...phải nghĩ ra kế hoạch...

“Đây là bồ mới của cô à? Cũng ngon đấy...” Hoàng liếc Trần Dũng định đả kích hắn vài câu, nhưng nhận ra trên người hắn toả ra luồng khí nguy hiểm liền co người lại, quay sang dùng ánh nhìn giễu cợt chiếu tướng Diễm.

“Đây là ai vậy em?” Trần Dũng bình thản, hắn 8 phần đã đoán ra người đàn ông này là ai...

“Một người lạ...anh ta...quấy rối em...” Diễm hoảng hốt núp vào người Trần Dũng, đôi mắt rơm rớm.

“Quấy rối cô?” Hoàng nở nụ cười quái dị “Xin lỗi vì đã quấy rối cô, người đàn bà đã cướp chồng của bạn thân mười mấy năm trời...nhận hàng tỷ và một chiếc xe hơi từ tôi... Mà nay tôi lại thành kẻ quấy rối cô?”

Hắn nhìn Trần Dũng châm biếm “Anh có gì cho cô ta? Chiếc Ranger Rover này...” Hắn chỉ lên xe của Trần Dũng, nhếch mép cười “Chắc nên chuyển sở hữu cho cô ta thì hơn... Hahaha!”

Trần Dũng nhàn nhạt nở nụ cười, đúng như hắn đoán, đây hẳn là chồng cũ của Thư Lê, con trai cổ đông lớn của tập đoàn Hoa Bắc, tập đoàn chuyên kinh doanh về mảng xây dựng, nội thất khá có tiếng.

“Anh nói bậy...” Diễm hoảng sợ lùi lại “Tôi không quen anh...anh là theo đuổi tôi không được...đừng xúc phạm tôi...”

Diễm quá đạt!

Hai người đàn ông cùng chung một suy nghĩ, nhưng người phụ nữ kia vẫn tiếp tục nhập vai kẻ đáng thương.

Trần Dũng hồ hững “Nếu em đã nói vậy, mặc kệ anh ta...chúng ta đi...”

Diễm níu chặt cánh tay của hắn, dậm bước đi.

“Diễm...tôi sẽ không để yên cho cô đâu...” Hoàng điên cuồng cười lớn rồi xoay người lên ô tô phóng vút đi.

“Em sợ quá...” Diễm nhỏ nhẹ nói, cô quay đôi mắt đắm lệ sang nhìn Trần Dũng “Hắn ta luôn theo đuôi em mấy hôm nay...biết em có bạn trai liên vu khống...” Cô chỉ sợ hắn nghi ngờ.

“Anh tin em ko phải người bỉ ổi như hắn nói...” Trần Dũng thản nhiên “Đúng không? Em ko thể là thứ đàn bà ti tiện, bắn thiu đi cướp chồng của bạn thân hay lừa tiền của hắn...”

Hắn hơi nhếch mép cười.

“Em...dĩ nhiên!” Môi Diễm hơi cứng lại.

Phải rồi, ti tiện, bắn thiu...nếu Trần Dũng biết... Diễm lo sợ. Hoàng, phải bịt miệng hắn lại thôi!

“Đến rồi, em lên đi!”

“Dùng...anh đưa em lên nhà được không?” Diễm vờ yếu đuối “Em sợ người đàn ông kia sẽ theo em...” Vai cô run rẩy, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt yếu đuối.

“Được!”

Đưa Diễm lên cửa phòng, Trần Dũng định rời đi thì Diễm nói.

“Anh vào trong đi...” Diễm nở nụ cười quyến rũ “Em mời anh một tách cafe!”

“Ừm...” Trần Dũng bước vào căn hộ chung cư của Diễm. Hắn cũng muốn xem người đàn bà này tính giở thủ đoạn gì với hắn.

Sau khi pha cafe cho Trần Dũng, Diễm vờ mệt mỏi nên đi tắm, sau đó xuất hiện trong chiếc áo choàng tắm nửa kín nửa hở, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng đặt lên vai Trần Dũng, khẽ thốt “Đêm nay ở lại với em...Dùng...” Cô tự tin sức quyến rũ của mình, cùng với khung cảnh hữu tình, giọng nói ngọt ngào, thừa sức khiến hắn động tình.

Trần Dũng đứng lên, nhàn nhạt “Anh phải về...Bảo Nam nói tối nay muốn anh cùng nó chơi điện tử...”

“Vì sao? Vì sao ko gần gũi với em...” Diễm chột nức nở “Chúng ta ở bên nhau 2 tháng...anh thậm chí không hôn em...không ôm em...”

Trần Dũng chán ghét nhìn biểu tình đáng thương của Diễm, trong lòng khó chịu nhưng bên ngoài vẫn phải bình thản. Thứ đàn bà lăng loàn, ti bỉ như vậy còn hy vọng sẽ quyến rũ hắn, leo lên giường của hắn?

“Anh...thực ra...anh đang chữa bệnh, phải uống thuốc...bác sĩ nói anh nên kiêng gần gũi...vì vậy...” Hắn áp úng. Để cô ta tin, hắn đành phải dậm đạp lên tôn nghiêm đàn ông của mình.

“Vậy sao...” Diễm hơi thất vọng “Xin lỗi...em làm anh khó xử...em tưởng...tưởng anh không thích em!”

“Người xinh đẹp, lương thiện như em sao có thể ko yêu thích?” Trần Dũng dỗi lòng. Cảm giác khen ngợi cô ta khiến anh lợm giọng.

Vừa lái xe trở về nhà, Trần Dũng vừa bực bội.

Vì kế hoạch của mình, hắn đã phải thường xuyên ở bên cạnh người đàn bà đê tiện, nham hiểm đó...hôm nay hắn lại phải tự dẫm đạp lên tôn nghiêm và sĩ diện đàn ông của mình để tránh không phải tiếp xúc thân mật với cô ta... Cái thứ đàn bà... Hắn tức giận vỗ vào vô lăng. Thật đáng ghét!

Muốn lên giường của hắn, được! Đã thèm khát đàn ông đến vậy...hắn sẽ cho cô ta đàn ông...

Trần Dũng đang rẽ về gần tới nhà thì thấy bóng lưng Thư Lê cùng một người đàn ông đang sánh bước chạy bộ bên hồ, hai người cười nói rất vui vẻ.

Nhìn khuôn mặt hớn hở của Thư Lê cùng người đàn ông kia, Trần Dũng thấy bực bội trong lòng. Cả tháng nay cô ta ngó lơ hắn, coi hắn như người vô hình, vậy mà giờ cười cười nói nói vô cùng vui vẻ với người khác?

Bíp bip!

Trần Dũng bấm còi, ngó đầu ra ngoài “Cô bảo mẫu...lên xe!”

Thư Lê ngơ ngác nhìn hắn, người đang ông đứng bên cạnh cô có vẻ rất trẻ, chỉ khoảng 25 tuổi, dáng người cao lớn sáng sủa, khuôn mặt vô cùng bắt mắt.

“Có chuyện gì?” Thư Lê nhận ra là Trần Dũng thì lạnh nhạt.

“Tôi nói cô lên xe là cô phải lên xe...” Trần Dũng hừ lạnh “Tôi là chủ, phải trình bày với cô tôi gọi cô vì việc gì sao?”

Thư Lê bĩu môi, thật ra đáng quá!

“Tạm biệt Albert, mai gặp nhé!” Cô vẫy tay với chàng trai trẻ nọ.

“Chào chị Lê!” Albert mỉm cười rồi chạy đi.

Tuổi trẻ...đó là thứ hắn đã từng có, rồi từng đánh mất, ko bao giờ tìm lại được. Trần Dũng lạnh nhạt nhìn theo bóng người của Albert, trong lòng nổi lên sự ghen tị.

“Có chuyện gì?” Thư Lê lạnh nhạt.

“Có chuyện gì mới được gọi cô à? Hay tôi đang phá vỡ khoảnh khắc vui vẻ của cô và anh chàng kia?” Trần Dũng giễu cợt.

Giọng nói này...nghe như ghen tị vậy. Thư Lê bĩu môi.

“Chúng ta không về nhà sao?”

“Tối siêu thị...” Trần Dũng lạnh lùng.

Tối siêu thị, hắn chất một đồng đồ lên xe đẩy, từ đồ ăn đến vật dụng linh tinh, thậm chí ko thèm nhìn đó là vật gì, bao nhiêu tiền, hắn cứ chất lên xe rồi bắt Thư Lê đẩy...

“Này...này...” Thư Lê hoảng hốt “Anh mua cái này làm gì...”

“Này, đây là tạp dề, nhà anh đã có tạp dề rồi...”

“Vứt cái cũ đi...”

“Nước mắm này nhà chúng ta ko ăn...”

Trần Dũng hơi khựng lại, “nhà chúng ta”? Từ lâu hắn đã ko nghe được 3 từ này...

“Ăn thử cái mới...”

“Sữa tắm này ở nhà ko ai dùng cả...”

“Dem tặng...”

Cứ thế hần chắt một đồng đồ lên xe đẩy, đến lúc tính tiền.

Thư Lê đổ lụng tới tận mang tai...cái tính cách lấy đồ ko thèm nhìn là-cái-gì hay bao-nhiều-tiền của hần dẫn tới hệ quả, trên mặt bàn tính tiền là 5 hộp bao cao su loại 12 chiếc và 3 lọ gel bôi trơn, không biết hần đã cho vào xe đẩy lúc nào.

Nhân viên tròn mắt nhìn Trần Dũng và Thư Lê...5 hộp bao cao su các màu các mùi, cũng...cũng...nhiều quá đi! Định để dành cả năm sao?

Khụ khụ!

Thư Lê dang hăng rồi quay sang trừng mắt nhìn Trần Dũng. Hần bày ra biểu tình tôi-không-có-tình, thản nhiên đặt chiếc thẻ tín dụng bạch kim lên mặt bàn...

Thư Lê khệ nệ xách một đồng túi lớn túi nhỏ ra ô tô, còn Trần Dũng khoanh tay, thong thả bước đằng sau.

“Mở...mở cửa...”

Cô leo lên xe, thở phào nhẹ nhõm.

Rột rột...

Trần Dũng vừa leo lên xe thì nghe tiếng kỳ quái, hần nhìn cô “Bụng cô kêu à? Ăn gì chưa?”

“Tôi...tôi...” Thư Lê ngại ngùng, thật mất mặt, thế mà lại đói tới mức bụng kêu thành tiếng, cũng tại lúc nãy chỉ ăn một bát ngũ cốc rồi đi chạy, bây giờ lại bị hành hạ mang vác một núi đồ.

“Tôi đưa cô đi ăn...” Trần Dũng lạnh lùng “Thưởng công bê đồ cho tôi...”

Thư Lê lườm hần, cô không phải là cửu vạn nhé!

“Ăn gì?”

“Tôi muốn ăn bún ốc...”

Hần lẳng lẳng lái xe đến một quán bún ốc trên phố cổ, sau đó dặn “Ăn xong thì gọi tôi, chỗ này không đỗ được xe!”

Ăn xong, Thư Lê tính tiền rồi gọi cho Trần Dũng quay lại đón. Cô đang ngẩn người suy nghĩ thì có tiếng đàn ông cười hềnh hếch “Tưởng ai...thì ra là em Lê của quán mụ Hồng!”

Lê giật mình lui lại mấy bước thì đụng phải một người đàn ông.

Đó là Huỳnh “trọc”, cơn ác mộng của đời cô.

“Tôi tìm cô em khắp nơi...cô em trốn kỹ quá...” Hần nắm lấy tay cô, vuốt ve.

“Buông ra...” Thư Lê hoảng hốt, nhận ra hần không đi một mình mà có những mấy tên, chúng đang áp sát vào, ép cô ở giữa, người dân đi đường thì xì xầm nhưng họ không dám lại gần, chẳng ai dại mà dấy vào rắc rối cả.

“Tôi không biết các người...các người đi đi...” Thư Lê cố bình tĩnh nói.

“Chúng ta không quen nhau sao?” Huỳnh “trọc” cười nhạt “Không phải chúng ta từng thân mật ư, vậy mà em nỡ nói chúng ta không quen biết...”

Thư Lê run lên, đó là quãng thời gian tăm tối, bẩn thỉu nhất của cuộc đời cô, cô không muốn nhớ lại...

“Lui ra...không tôi sẽ báo cảnh sát...”

Bụp!

Huỳnh “trọc” giật phăng điện thoại trên tay Thư Lê ném xuống đất, cười ha hả “Báo đi...báo đi tôi xem nào...”

“Cứu tôi...” Thư Lê hét lên “Cướp...cứu tôi...”

“Đây là cô vợ trốn nhà theo trai của tôi, mọi người đừng để ý...” Huỳnh “trọc” quay ra, phân trần với mọi người “Hôm nay tôi mới bắt được cô ta, cái con đi này...” Hấn gần giọng, kéo tay Thư Lê chuẩn bị đưa cô lên chiếc SH đang dừng ở đường...

Đám đông bán tín bán nghi nhưng vẫn không dám gọi cảnh sát, nhờ mà họ là vợ chồng thật thì...

“Cứu...Trần Dũng...cứu tôi...” Trong cơn tuyệt vọng, Thư Lê giãy dụa cầu cứu mọi người, nhưng những ánh mắt lảng tránh, vô cảm của mọi người nhìn cô khiến cô hoảng hốt. Lòng người...nhân tâm vậy sao? Cô chợt nhớ tới hấn, Trần Dũng. Hấn sẽ cứu cô...hấn sẽ cứu cô...

“Huỳnh ”trọc“, nếu mày ko thả cô ấy ra...mày có tin là tao sẽ cho chúng mày nằm im dưới đất ko?” Trần Dũng rời khỏi chiếc Ranger Rover của hấn, bình tĩnh nhìn Huỳnh “trọc”.

Huỳnh buông cánh tay của Thư Lê ra, cười mỉa “Với một mình mày sao?”

Nửa tiếng sau, Thư Lê, Trần Dũng cùng đám Huỳnh “trọc” đều ngồi trong công an phường làm bản tường trình về hành vi gây rối trật tự công cộng.

Có khác là Huỳnh “trọc” và đàn em mồm miệng, mặt mũi tím bầm, còn Trần Dũng thản nhiên ngồi khoanh tay, ko mất đi phong độ, Thư Lê thì run rẩy như người mới ốm dậy...

Cô không nghĩ một mình Trần Dũng có thể hạ được 4 người Huỳnh “trọc”, mà hạ đo ván là đằng khác...trong khi hấn chẳng may mất một cọng tóc! Thật...ngẫu!

“Anh uống nước...” Mấy vị cảnh sát khách sáo với Trần Dũng và Thư Lê, dĩ nhiên là sau khi nhận được cuộc điện thoại từ bên trên nói qua về thân phận đặc biệt của Trần Dũng.

“Cảm ơn các anh...” Trần Dũng mỉm cười “Thật vất vả cho các anh, vì cái chuyện cón con này mà...”

“Không có gì...”

“Tôi nói chuyện với bọn chúng vài câu được không?”

“Mời anh...”

“Cô - chờ tôi!” Trần Dũng ngoảnh sang nói với Thư Lê, cô ngơ ngác, không hiểu hấn muốn nói gì với Huỳnh “trọc”.

Trần Dũng cùng một vị cảnh sát tiến vào phòng tạm giam, bốn tên Huỳnh “trọc” đang co cụm trong góc.

“Ai sai chúng mày bám theo Thư Lê?”

“Hừ...” Huỳnh “trọc” hừ lạnh, tưởng hấn là ai, hấn cũng lặn lội giang hồ bao nhiêu năm nay, cạy miệng hấn không dễ.

“Không nói phải không?” Trần Dũng cười nhạt “Chúng mày mở mồm, chúng mày có tiền tiêu rủng rỉnh...tao có thể trả cao hơn nhiều cái người thuê chúng mày...còn nếu không... Huỳnh ”trọc“, vụ làm ăn của mày với băng Dương ”đăng“, tao sợ là có người phải bóc lịch suốt quãng đời còn lại...”

Dương “đăng”? Sao hấn biết...sao hấn... Huỳnh “trọc” run rẩy, hấn lắp bắp “Mày...mày...”

“Tao là Trần Dũng, nhớ đấy... Bây giờ thì nói đi!”

“Là cô gái xinh đẹp đi chiếc Mercedes E250, cô ta cho tao tiền để bắt cóc và...hãm hại con bé Lê kia...”

“Trước đây chính nó đã sai tao cưỡng hiếp con bé Lê, rồi định lừa cô ta về làm vợ bé...khiến cuộc đời cô ta...lâm vào ngõ cụt!”

“Mày nói Mercedes E250?”

“Đúng...”

Trần Dũng nắm chặt bàn tay! Diễm, cô ta đã sai Huỳnh “trọc” cưỡng hiếp Thư Lê! Thật kinh tởm...

“Anh đã nói gì với hấn ta?” Ngồi trên xe trở về nhà, Thư Lê hỏi Trần Dũng.

Hắn liếc cô, thì ra một con người nhìn yếu đuối lại có thể trải qua những cú shock tinh thần lớn như vậy...vậy mà cô ấy không gục ngã, cô ấy không yếu đuối như vẻ bề ngoài.

Bị bạn thân cướp chồng...bị chồng phản bội, gán mác thân kinh, cướp đi con trai...bị đẩy vào đường cùng, bị cưỡng hiếp... Cô ấy...đã phải chịu tất cả một mình sao?

Hắn bỗng cảm thấy giá như...giá như hắn có thể giúp cô sớm hơn!

Hắn cũng ko biết vì sao mình lại mãnh liệt muốn bảo vệ, che chở người đàn bà đáng thương này!

Vì hắn thích cô sao?

Vì hắn từng ngủ với cô sao?

Hắn hoang mang ko đáp lại câu hỏi của Thư Lê, khựng xe lại giữa đường.

“Anh sao vậy?”

“Hắn - tên chó má đó, đã...làm nhục cô sao?”

Thư Lê im lặng.

Nước mắt không cản được lại rơi.

Cô nhớ lại, hắn đặt đôi môi kinh tởm của hắn lên người cô như thế nào, đi vào người cô đau đớn ra sao.

Cô nhắm mắt, lắc đầu “Quên đi...chuyện qua rồi, tôi không muốn nhắc lại!” Cô cười nhạt “Vả lại cũng ko phải điều hắn muốn...là người khác sai khiến hắn!”

Cô ấy biết sao?

Cô ấy biết là Diễm sao?

“Cô có muốn trả cho những người đã hãm hại cô - tất cả - hay không?”

Thư Lê sững sốt “Trả lại?”

“Tôi sẽ giúp cô, Trần Dũng tôi, muốn là được...”

“Anh cần gì ở tôi?”

“Cô!”

Thư Lê hoang mang nhìn hắn, trong mắt hắn không phải sự giấu cợt, không phải đùa bỡn, mà là nghiêm túc.

“Anh thích tôi sao?”

“Tôi không biết...nhưng tôi muốn cô ở cạnh tôi và chăm sóc con trai tôi!”

Thư Lê buồn bã nhìn ra ngoài cửa kính ô tô...cô có thể dựa vào người đàn ông này để trả lại cho họ, tất cả những người đã dày xéo cuộc đời cô, mọi thứ!

15. Chương Xv

CHAP 15

Có những việc bạn đã quyết định là sẽ không quay đầu, ví dụ như việc Thư Lê quyết định trở thành người đàn bà của Trần Dũng, cô sẽ không hối hận!

Bởi vì sâu trong trái tim, cô đã rung động, đã yêu hắn!

Thư Lê nhìn mình trong gương, nỗ lực 2 tháng nay ăn uống theo chế độ và tập tành giảm cân đã có chút kết quả, cô cảm nhận mình “có chút” giống như trước đây, của thời phổ thông trung học. Chỉ là, trong đây mắt người con gái có khuôn mặt tròn tròn thanh tú, không còn nét ngây thơ hồn nhiên mà là những vầng

vất của một quãng đời chần động, những nhuộm màu của thời gian và những đau khổ mà không một người phụ nữ bình thường nào có thể dễ dàng trải qua...

Thư Lê mỉm cười, người đàn bà đẹp luôn tự tin!

“Tối nay, lên phòng tôi!” Thư Lê mở điện thoại thì nhận được tin nhắn của Trần Dũng, cô vụng trộm đỏ mặt, không phải nhanh như thế chứ? Bọn họ không phải mới bắt đầu sao? Tuy rằng...kỳ thực họ đã 2 lần ân ái một-cách-không-cổ-tình rồi, phải không?

Thư Lê ôm mặt, mặt cô rất nóng, cô có cảm giác như cô dâu sắp về nhà chồng...tự giễu chính bản thân mình, cô dâu còn ngây thơ!

“Vào đi!” Giọng Trần Dũng lạnh lạnh, khàn khàn. Hắn vẫn thế, vẫn là người khiến cô cảm thấy áp lực mỗi khi ở gần...một người hoàn hảo như thế lại có hứng thú với một người bình thường, một con đàn bà bị chồng bỏ như cô sao?

“Tôi...” Thư Lê ấp úng bước vào.

Trần Dũng nửa trần nằm trên giường, làn da hắc màu đồng, tẹt vào ga giường màu xám...Thư Lê cảm thấy tim đập mạnh, người đàn ông này đẹp tựa như một bức tượng điêu khắc, trên người hắn tản mát vẻ đẹp cao quý mà sang trọng, một cảm giác...không chân thật!

“Đóng cửa vào, cô định để mẹ tôi nhìn thấy sao?” Trần Dũng nhếch mép cười.

Mặt Thư Lê đỏ ửng, người đàn ông này...mồm miệng vẫn độc địa như vậy.

Trần Dũng bước tới mở két sắt, lôi ra một tập hồ sơ, đặt lên giường “Ngồi lên đây, đọc đi... Đây là hồ sơ người của tôi tìm được về bạn thân của cô và người bảo hộ của cô ta, phó giám đốc công an Phạm Hoàng Ân!”

Thư Lê cầm lấy hồ sơ, ngồi xuống mép giường. Thì ra muốn lật đổ một con người không chỉ nhờ vào quyết tâm, mà nó còn phụ thuộc vào tài trí.

“Trước tiên cô phải tìm hiểu mọi thứ của đối thủ, tính cách, sở thích, mối quan hệ...cô sẽ tìm được điểm để “nắm thóp” hắn! Làm việc muốn thành công không chỉ dựa vào thù hận...mà quan trọng phải dựa vào tài trí!” Trần Dũng bình thản nói, như đang giảng bài.

Thư Lê chậm rãi nghe hắn nói, cô hiểu lý do vì sao mình thất bại...bởi vì trước đây, cô là người phụ nữ không có đầu óc, yếu đuối, nhẹ dạ, ngu ngốc...

Thư Lê say sưa đọc hồ sơ của Diễm và Hoàng Ân, nhân vật “bảo hộ” cho Diễm bấy lâu nay. Diễm thì cô quá biết, chỉ có quãng thời gian sau khi Thư Lê lấy chồng, cô ta thay đổi như thế nào thì cô không biết...

6 năm trước, Diễm trở thành nhân tình của Hoàng Ân, 1 năm sau, cô ta cặp với Hoàng, chồng của bạn thân mình. Hoàng Ân là người đứng ra lo cho Diễm vào công ty rượu, sau đó dần dần đưa cô ta lên vị trí phó giám đốc. Ngoài ra căn hộ chung cư cũng như chiếc Hyundai trước đây của cô ta là do Hoàng Ân mua cho, còn sau này Hoàng, chồng cũ của Lê đã sang nhượng tên chiếc E250 của gia đình Lê trước kia cho Diễm...

Thư Lê thở dài, người đàn bà này, không nghĩ thân thiết với nhau mười mấy năm, cô ta lại là dạng người tham danh lợi và thực dụng như vậy. Hoàng Ân, hắn thậm chí gần bằng tuổi bố Diễm ấy chứ...

Cô ngán người, không để ý tới bên cạnh mình, Trần Dũng đã ngủ từ bao giờ.

Thư Lê nhìn hắn, khuôn mặt khi ngủ của hắn nhìn thật bình thản, lại có vẻ hiền lành, không độc địa hay lạnh lùng như lúc bình thường.

Nhìn hắn lúc này, cô thật muốn sờ thử lên mặt hắn...lên chiếc mũi cao, đôi môi cương nghị kia...

Vô thức, Thư Lê đưa tay lên mặt hắn, mái tóc dài của cô xoa ra, mùi oải hương từ dầu gội đầu của cô lan trong không khí...

Da hắn...thật mát, thật mềm, cô thấy bàn tay run rẩy như có một dòng điện chạy qua cơ thể. Thì ra chạm vào một người lại có thể mang lại nhiều cảm xúc như vậy, trước đây ở bên Hoàng, Thư Lê cũng chưa từng có cảm giác này.

“Cô đang sàm sỡ tôi?” Trần Dũng đột nhiên mở mắt nhìn Thư Lê, khoé miệng hơi nhếch lên cười.

“Tôi...” Thư Lê ấp úng muốn rút tay lại nhưng hấn nắm tay cô quá chặt, đôi mắt sâu thâm trầm của Trần Dũng chiếu thẳng vào cô, khuôn mặt cô bắt đầu đỏ bừng.

“Tốt thôi...” Trần Dũng thản nhiên “Nếu cô đã sàm sỡ tôi, tôi cũng phải có động thái đáp trả chứ...”

Hấn đè Thư Lê xuống giường, cô yếu ớt giãy dụa, lắp bắp “Này...tôi không có ý đó...”

“Nếu không có ý đó...vì sao lại mặc váy đến phòng riêng của tôi? Vốn chỉ định cho cô xem hồ sơ một chút...nhưng bây giờ thì không được rồi!”

Thôi được rồi, là cô có ý đó, nhưng là hiểu lầm, hiểu lầm...

Trần Dũng đặt môi lên môi cô, bàn tay không ngừng xoa nắn nơi nào đó mềm mại trước ngực. Thư Lê rên lên, cơ thể khẽ cong, vô lực đẩy hấn ra....cơ thể hấn càng bị đẩy ra thì càng cứng đờ, vòm ngực rắn chắc mạnh mẽ áp sát Thư Lê. Hấn luồn tay kéo tuột chiếc váy xuống mà cô mặc trên người, hơi thở của họ dần trở nên ái muội, hỗn hển!

“Vì sao lại là tôi? Anh có thể có nhiều sự lựa chọn... Diễm hay Kiều My, họ đều đẹp hơn tôi!” Nằm trong lòng Trần Dũng, Thư Lê nhàn nhạt hỏi hấn.

“Ăn thịt nhiều rồi, thử ăn đậu phụ cũng tốt!”

“Này...anh ví tôi với đậu phụ sao?”

“Đậu phụ có cái ngon của đậu phụ...” Trần Dũng nở nụ cười, hôn lên tóc cô.

Tóc Thư Lê rất mềm, thoang thoảng mùi oải hương. Cơ thể cô lại càng mềm mại, trắng mịn, dù hơi mũm mĩm, bụng cô hơi có vết rạn, gò má có vài đốm tàn nhang, nhưng Trần Dũng chưa từng thấy một người con gái nào có mùi hương trong lành, tinh khiết như vậy. Phải, hấn động lòng với cô, dù không biết đó có phải là yêu hay thích, nhưng hấn muốn cô, muốn bảo vệ cô, đó là sự thật!

Hấn không biết từ bao giờ đã để ý đến cô bảo mẫu ngang bướng hay lười trộm và trộm giờ nắm đấm sau lưng ông chủ, lại đặc ý tưởng hấn không biết.

Hấn không biết từ bao giờ đã để ý đến cô, người phụ nữ luôn chăm lo cho con của hấn như con ruột của mình...hấn tự hỏi lí do vì sao cô ta lại có thể chân tình với thằng bé đến vậy...có lẽ, vì cô ta phải xa con trai nên dồn hết tình cảm cho Bảo Nam của hấn...

Hấn không biết từ bao giờ đã động lòng với cô, có thể vì đêm hôm đó cô giẫm đạp tôn nghiêm của hấn khi lên giường cùng hấn lại gọi tên chồng cũ, cô khiến hấn tò mò về cô, về nỗi đau mà cô phải chịu...

Có lẽ...vì hấn thương hại cô? Hay hấn thích cô? Yêu cô? Trần Dũng nhạt nhòa suy nghĩ...dù là gì, họ cũng đã ở bên nhau, giống như là tình nhân!

“Vậy anh cũng ôm Diễm như thế này? Sau đó lập kế hoạch sau lưng cô ta sao? Anh...đáng sợ thật!” Thư Lê rụt rè nói.

“Ôm cô ta?” Trần Dũng cười cười, nghe giọng nói này của Thư Lê giống như là đang ăn dấm chua. Cô ấy ghen sao?

“Tôi chưa bao giờ thân mật quá mức với người đàn bà đó...”

Thư Lê bĩu môi, tin được sao?

“Loại đàn bà đề tiện như vậy, Trần Dũng tôi không thèm!”

“Vì sao anh phải đối phó với cô ta? Vì...vì tôi sao?” Thư Lê ấp úng. Vì sao phải trả thù giùm cô?

“Ban đầu tôi chỉ tò mò cô ta tiếp cận tôi có ý gì, sau đó cô ta tính kế tôi...hôm trong rừng...chính là mưu kế của cô ta...” Trần Dũng đằng hắng giải thích.

Thư Lê mông lung suy nghĩ, thì ra...

“Vả lại tôi và Hoàng Ân có một món nợ...tôi muốn trả cho hần! Đàn bà của hần lại muốn tính kế tôi...” Trần Dũng cười nhạt “Người tính kế được Trần Dũng này sợ là chưa ra đời...”

“Tóm lại, chúng ta chung một mục đích!”

“Anh ăn đi...” Diễm mỉm cười gấp tôm vào bát Trần Dũng, hần cười hờ hững, ánh mắt không tập trung nhìn sang phía con trai và Thư Lê.

Hai người bọn họ đang tranh nhau một con tôm nướng, bà Loan thì cười tủm tỉm giăng hoà. Hôm nay là sinh nhật bà Loan, dĩ nhiên “bạn gái” Diễm cũng được mời tới rồi.

“Dùng...” Diễm mềm mại gọi nhưng trong lòng hơi khó chịu, hần đang nhìn ai? Thư Lê hay con trai hần?

“Anh đây...em ăn đi!”

Trần Dũng vội nhìn cô ta, khuôn mặt cô ta vẫn mềm mại nụ cười giả tạo, nhưng trong ánh mắt là sự nghi kỵ.

“Anh không ăn em cũng không ăn...” Diễm nũng nịu “Anh ăn ngon là em thấy ngon đó...”

Hôm nay Diễm hào phóng chi một khoản lớn tặng cho bà Loan một chiếc vòng phi thủy nạm vàng rất đẹp, chỉ là bà chỉ liếc chiếc vòng một cái, nhìn con trai rồi lặng lặng nhận lấy, khách sáo nói cảm ơn. Dễ dàng có thể nhận ra nụ cười của Diễm hơi cứng lại, bà không thích cô.

Cuối bữa ăn, Trần Dũng quay sang nói với Thư Lê và bà Loan “Con đưa Diễm về, cô đưa mẹ về giùm tôi nhé!” Hần hơi nhếch mép cười cười, ánh mắt ý nhị nhìn Thư Lê.

“Diễm...hôm nay anh ở lại chỗ em nhé?” Trần Dũng quay sang nhìn Diễm, cô ta hơi sững sốt, khuôn mặt lộ ra vẻ không-thể-tin-được rồi nhu thuận nói “Vâng...nếu anh không cảm thấy bất tiện...”

Trần Dũng khẽ cười, cô ta khao khát lên giường sao? Được, hần sẽ thỏa mãn cô!

“Em đi tắm đi, anh sẽ tắm sau...” Trần Dũng vừa nói vừa lột chiếc áo phong để lộ ra nửa ngực trần rần rần. Diễm hơi đỏ mặt cúi đầu, vội vã bước vào vệ sinh.

Người đàn ông đó...hần sắp là của cô!

Diễm tắm thật nhanh, cô tìm một chiếc áo ngủ ren mỏng tang, cả cơ thể đắm trong mùi hương thơm ngào ngạt quyến rũ. Cô biết mình đẹp, cô còn là người đàn bà biết chiều lòng các quý ông...chỉ cần họ lên giường với cô, sẽ không thể quên được cô, không thể thoát khỏi tay cô!

Hoàng Ân cũng vậy, Hoàng cũng vậy...và Trần Dũng, cũng sắp vậy...

Trần Dũng mở điện thoại nhắn tin cho Thư Lê “Tối nay tôi không về, em tự ngủ một mình đi”

Ting!

“Anh cứ làm như không có anh tôi không ngủ được ấy, chúc vui về bên bạn gái xinh đẹp!”

“Ồng ngốc!”

Hần cười vu vơ, cô ấy có phải đang ăn dấm chua không? Cho dù biết hần sẽ không bao giờ yêu thích người đàn bà như Diễm!

Diễm mềm mại bước ra ngoài, khuôn mặt hơi ửng hồng.

Trên bàn là hai ly rượu vang, một ngọn nến...không biết hần đã chuẩn bị từ lúc nào? Diễm cảm thấy hơi hộp, lồng ngực đập rộn ràng.

“Anh đi tắm...”

“Chúc mừng tình yêu của chúng ta...”

“Chúc mừng...”

Trần Dũng liếc Diễm qua đôi mắt dài, khoé miệng cong lên.

Sau khi uống vài ly rượu, Diễm cảm thấy mơ hồ, hình như có người ôm cô vào lòng. Hôm nay cô say nhanh thế sao?

Là Trần Dũng, người đàn ông của cô đang ôm cô?

“Vào đi!”

Huỳnh “trọc” cùng ba tên đàn em nghênh ngang bước vào, thấy Trần Dũng thì cúi người “Anh Dũng...”

“Bé cô ta vào trong phòng! Làm gì thì làm...thoả mãn cô ta...” Trần Dũng lạnh lùng ra lệnh.

“Anh yên tâm...khoản này em không bao giờ khiến anh thất vọng...” Huỳnh “trọc” cười hèn hếch, hẳn đúng là số hưởng may. Người ta phải trả tiền để đi chơi gái, hẳn thì được người ta cho tiền, lại còn được hưởng mỹ nhân..

Trần Dũng nửa trần ngồi bên bàn rượu cười nhếch mép, trên miệng nhàn nhạt khói thuốc, nghe tiếng rên rỉ đầy kích thích trong kia mà không một tia cảm xúc!

Diễm...bao nhiêu nghiệp chướng của cô, hẳn sẽ thay Thư Lê trả lại cho cô ta...từng chút...

16. Chương XVI

CHAP 16

Dù biết Trần Dũng không có ý gì đó với Diễm, nhưng Thư Lê vẫn không ngủ được.

Cô cứ trần trọc...họ đang làm gì? Đang ân ái sao? Đang tình cảm sao... Diễm xinh đẹp, gợi tình, giỏi lấy lòng đàn ông. Không phải chồng cũ của cô đã mê cô ta như điều đó suốt bao nhiêu năm sao?

Còn Thư Lê, cô có gì để níu giữ Trần Dũng? Hay chỉ là chút tình cảm thoáng qua của hắn vì cảm thấy cô mới lạ, cô là “đậu phụ” trong mâm cỗ đầy ắp thịt thơm ngon mà thôi?

Thư Lê thở dài. Cô đang ăn dấm chua mất rồi!

Diễm mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân đau nhức, đặc biệt là vùng hông, tựa như vừa tập một bài thể dục nặng nề vậy.

Cô thấy Trần Dũng đang ngồi trên ghế tựa, chậm rãi hút thuốc, khói thuốc mờ ảo làm tôn lên khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính, quyến rũ mê người của hắn.

“Em dậy rồi hả?” Trần Dũng hờ hững “Đêm qua em rất say...”

“Em...bình thường tửu lượng của em không kém như vậy...” Diễm ngượng ngùng “Có lẽ vì em đã quá hồi hộp!”

Trần Dũng mỉm cười “Vất vả cho em rồi!”

Hắn khoác áo sơ mi “Nghỉ ngơi nhé, anh tới công ty! Tối anh đón em đi ăn...” Hắn đưa mắt nhìn cổ, trước ngực cô ta, toàn những dấu vết xanh xanh tím tím chứng tỏ một trận hoan ái cuồng nhiệt vừa diễn ra. Thật đáng buồn, nam nhân vật chính không phải là hắn.

Diễm chạy tới trước gương, nhìn những dấu vết cuồng nhiệt khắp cơ thể... Cô mỉm cười hạnh phúc, rốt cuộc người đàn ông tốt nhất cũng thuộc về mình!

“Tôi về rồi!” Trần Dũng vào bếp, thấy Thư Lê đang nấu cháo hạt sen cho Bảo Nam.

Thư Lê liếc hắn rồi quay đi. Vui chơi cả đêm rồi trở về, trên người toàn những mùi nước hoa của phụ nữ và mùi rượu vang nồng nặc. Hắn tưởng cô sẽ thích hắn như vậy sao?

“Tôi làm gì mà mặt mũi em sưng vù như vậy?” Trần Dũng giằng lấy cái thìa trên tay Thư Lê, đưa một muỗng cháo lên miệng.

“Cháo ngon đấy...”

“Hừm!” Thư Lê giằng lại, tiếp tục dùng thìa khuấy cháo “Tôi có nói gì đâu?”

“Nhìn mắt em kìa...có phải đêm qua không ngủ không?”

“Tôi ngủ rất ngon!”

“Người ngủ ngon sẽ không có quầng thâm đen xỉ ở mắt như vậy!”

“Tôi trang điểm đó!”

“Trang điểm là đánh mắt ở trên, không phải ở dưới...”

“Tôi thích như vậy, có làm sao không?”

Thư Lê lườm hắn.

“Được rồi...em không cần giận dỗi. Chỉ là có chút việc thôi, tôi đâu có lên giường với cô ta, em biết mà!”
Trần Dũng giải thích. Hắn tự cười nhạo mình, vì sao lại phải giải thích nhỉ...trước đây hắn không phải người dài dòng như vậy.

“Tôi có nói tôi giận dỗi đâu...” Thư Lê nghiêm túc nói “Chỉ là...tôi cảm thấy lo lắng!”

“Lo lắng chuyện gì?”

“Lo lắng...anh sẽ thích cô ấy!” Thư Lê trầm giọng “Cô ấy rất có tài chinh phục đàn ông!”

“Tôi không phải thứ đàn ông tầm thường đó! Em phải tin tôi...” Trần Dũng mỉm cười, nụ cười của hắn toả sáng như mặt trời khiến trái tim cô ấm áp.

Hắn chưa từng hứa sẽ ở bên cô suốt đời.

Hắn chưa từng hứa sẽ mang đến cho cô một tương lai vững bền.

Thậm chí chưa từng nói thích cô, yêu cô...

Dù chỉ là tình nhân, nhưng chỉ cần hắn còn cần cô, cô sẽ ở bên cạnh hắn, không hối hận. Cô sẽ rúc sâu vào lòng hắn, để hắn che chở cô, bảo vệ cô.

Đàn bà nếu yếu đuối quá thì đừng nên tỏ ra mạnh mẽ, nếu không đủ thông minh thì đừng làm ra vẻ, nếu không có chỗ dựa thì hãy tìm một người đàn ông thật mạnh mẽ mà dựa vào...

Thư Lê biết cô chẳng thông minh, chẳng có tài, chẳng có trí...cô chỉ có nỗi thù hận sâu sắc với những người làm hại cuộc đời mình, nhưng chỉ có thù hận, quyết tâm thôi còn chưa đủ.

Quan trọng nhất là cái đầu thật lạnh, thật tỉnh! Trần Dũng có tất cả, cô chỉ nên góp sức, còn việc hành động như thế nào, hãy để hắn lo!

“Ừm...tôi tin anh!” Thư Lê ngại ngùng nói.

“Tốt...tôi đi nghỉ đây. Nhớ để dành một bát cháo hạt sen cho tôi!”

Trần Dũng sải chân bước đi.

Người đàn ông ấy, đến những bước chân cũng mạnh mẽ!

“Dùng...em phải mặc áo cao cổ đấy...thật ngại khi người ta cứ nhìn chằm chằm những vết tím trên cổ em!”
Diễm nũng nịu “Anh thật xấu...”

Trần Dũng vừa lái xe vừa liếc Diễm, lại nở nụ cười nhàn nhạt.

Sau khi ghé trung tâm thương mại mua vài bộ quần áo, Trần Dũng lái xe đưa Diễm về chung cư thì gặp Hoàng.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, khuôn mặt điềm tĩnh, nét điển trai kiểu thư sinh còn vầng vất, phải nói nếu Trần Dũng là tuýp đàn ông mạnh mẽ, nam tính thì Hoàng mang nét đẹp hài hoà, công tử. Chỉ tiếc bản thân hắn không có chút gì tử tế như vẻ bề ngoài, bên trong là mục ruỗng, thối nát!

“Chào giám đốc Trần Dũng!” Hoàng mỉm cười “Tôi đến gặp anh!”

“Chào anh!”

“Anh...anh đến đây làm gì? Tôi không quen anh...anh đừng làm phiền tôi!” Diễm hoảng sợ. Cô đang sống trong mơ hồ hạnh phúc, lại quên mất người đàn ông mình đã đá bay khỏi cuộc đời cách đây không lâu.

“Không quen tôi?” Hoàng cười nhạo.

Hắn rút trong người một tập hồ sơ “Giấy tờ chuyển nhượng sở hữu chiếc Mercedes E250 của tôi cho cô, giấy tờ ngân hàng chứng nhận tôi đã chuyển cho cô tổng cộng 1 tỉ 720 triệu đồng, chưa kể những chiếc túi hàng trăm triệu tôi nhờ người xách tay từ nước ngoài về làm quà tặng cô...cô nghĩ tôi và cô không liên quan sao?” Hắn đưa cho Trần Dũng, cười nhạt “Anh bạn, tôi chỉ muốn cảnh báo cho anh. Cô ta là một con đàn bà đáng kinh tởm, cẩn thận anh sẽ mất tất cả vì cô ta!”

Trần Dũng liếc qua đám hồ sơ trên tay rồi buông thông cho chúng rơi xuống đất “Tôi không quan tâm. Có thể anh và cô ấy trước đây từng yêu nhau..từng có quá khứ tươi đẹp. Nhưng anh chỉ là quá khứ, là vết nhơ của cuộc đời cô ấy. Còn tôi, tôi sẽ là người bảo vệ và tin tưởng cô ấy, cho đến khi tôi không thể!”

Hoàng và Diễm ngơ ngác nghe lời tuyên ngôn mạnh mẽ đầy cảm động của Trần Dũng.

Diễm ngơ ngẩn đến rơi lệ. Hắn đã yêu cô, nếu không yêu cô, hắn sẽ không bao giờ có thể nói những lời chân tình như vậy. Trong lòng cô ngập tràn hoa nở.

Còn Hoàng ghen tức tới khó chịu trong lòng.

Nhưng bọn họ không biết rằng, những lời này không phải là dành cho Diễm, cô ta không xứng.

Là dành cho Thư Lê, người phụ nữ khiến Trần Dũng hấn động lòng.

“Được thôi, tôi sẽ chống mắt lên xem các người hạnh phúc được bao lâu!” Hoàng căm tức nói rồi bỏ đi.

Diễm tựa vào Trần Dũng, thổn thức “Cảm ơn anh...”

“Để anh đưa em lên nhà!”

“Những lời anh nói khi nãy là thật chứ?” Diễm mang một cốc nước lạnh tới cho Trần Dũng.

Trần Dũng xoay xoay cốc nước trên bàn, lại nhìn sang Diễm.

“Những lời anh nói với hắn là thật lòng!” Vì Thư Lê, Trần Dũng nghĩ trong lòng.

Diễm mỉm cười sung sướng. Cô cứ mơ hồ nghĩ không biết với Trần Dũng, cô có giá trị hơn cô bồ là người mẫu trước kia của hắn hay không? Nhưng giờ cô tin rằng, hắn si mê cô, bất chấp người ta nói gì về cô, hắn sẽ vẫn tin và bảo vệ cô. Diễm quả thực tự hào về bản thân mình!

“Em...em có một điều giấu anh!” Diễm ấp úng.

“Em nói đi!”

“Em và Thư Lê, bảo mẫu nhà anh thực ra là bạn từ thời phổ thông!”

“Còn người đàn ông khi nãy là chồng cũ của cô ấy...”

“Trước đây cô ấy luôn leo đèo theo em, thần tượng em. Khi ấy Hoàng, người khi nãy, rất thích em...nhưng Thư Lê đã dùng mọi cách phá đám, leo lên giường của anh ta, khiến mình có bầu rồi ép anh ta cưới mình!”

“Hoàng vì trách nhiệm nên phải lấy cô ấy...sau đó thì anh ta gặp lại em, theo đuổi em!”

“Vì lí do đó, họ li hôn. Lê luôn đổ lỗi cho em là phá hoại hạnh phúc gia đình cô ấy, nhưng thậm chí em còn không trách cô ấy đã cướp đi người bạn trai thuở đó, em cũng không muốn dây dưa tình cảm với Hoàng để gia đình họ tan vỡ...”

“Nhưng cô ấy luôn oán trách em!”

“Dùng... Thư Lê luôn mong muốn được như em, nay cô ấy ở bên anh, em sợ cô ấy sẽ tìm cách cướp anh khỏi em... Em sợ lắm...”

Diễm tự bịa ra một câu chuyện lâm li bi đát rồi òa khóc.

Trần Dũng muốn cười lớn vào mặt cô ta, hét lên “Cô diễn đạt như vậy sao không đi đóng phim?” Nhưng hắn chỉ thản nhiên nói trái với lòng “Em tin anh, anh sẽ không để cô ấy tiếp cận!”

“Anh...không thể cho cô ấy nghỉ việc sao? Ý em là, em có thể giới thiệu cho cô ấy làm bảo mẫu chỗ khác...em không muốn cô ấy ở gần anh!” Diễm yếu đuối nói.

“Mẹ anh rất thích cô ấy, bà sẽ không đồng ý. Anh không muốn làm mẹ anh mất vui!”

“VẬY...VẬY THÔI...”

“Yên tâm, em hãy tin anh!”

Diễm tức tối nghiêng rằng.

Loại bỏ một Thư Lê nhỏ nhoi không ngờ khó như vậy.

Nhưng không sao, đàn ông một khi đã si mê Lưu Ánh Diễm này sẽ phải nghe theo sự sắp đặt của cô.

Không sớm thì muộn!

Trần Dũng trở về nhà, lại thấy Thư Lê đang chạy bộ cùng gã hàng xóm trẻ măng hôm nọ.

Hắn nắm chặt vô lăng, khuôn mặt vốn bình thản xuất hiện vài nét giận dữ.

Trong khi hắn gồng mình đóng cảnh yêu đương với hồ ly tinh thì Thư Lê lại vui vui vẻ vẻ bên trai trẻ bóng sáng kia.

Hắn không sợ mình không bằng thằng oắt đó...chỉ là...

Được rồi, đêm nay phải cho cô ấy biết sức mạnh của Trần Dũng mới được!

“Lên đây!” Thư Lê vừa tắm xong thì nhận được tin nhắn của “hắn”. Tim cô đập mạnh, khuôn mặt đỏ bừng.

Cô lén lút nhìn trước ngó sau, sợ bắt gặp bà Loan hay chị Hà, hoặc thằng nhóc tinh quái Bảo Nam thì sẽ không biết giải thích thế nào khi đêm hôm cô bảo mẫu lại lên vào phòng ông chủ.

Thư Lê vừa đóng cửa thì bị một bàn tay rắn chắc kéo ngã vào lòng.

“Này...buông ra...”

“Tôi không phải là ”này“...”

“Giám đốc...ông chủ...boss...buông ra...”

“Gọi Dũng!”

“Giám đốc...”

“Gọi Dũng!”

“Dũng...buông ra...”

“Nói, người đàn ông hay tập chạy cùng em là ai?”

“Albert á?”

Thì ra thằng nhãi đó tên là Albert!

“Phải, thằng nhãi đó là ai?”

“Cậu ta là du học sinh mới về nước, nhà ở gần đây!”

“Không được phép đi cùng hắn!”

“Chúng tôi là bạn chạy!”

“Mai tôi chạy với em...”

“Cậu ta kể chuyện về nước Ý rất hay!”

“Mai tôi đưa em đi Ý!”

“Anh...anh ghen với thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch sao? Cậu ta kém tuổi tôi đó...”

“Em không biết bây giờ có một phi công trẻ lái máy bay bà già sao? Cho dù em...có là chiếc máy bay đậu phụ, thì em vẫn là đậu phụ của tôi!” Trần Dũng ngang ngạnh nói. Thư Lê tức giận tới phồng miệng, tên này thật quá bá đạo.

“Không được...tôi phải trừng phạt em!”

“Trừng phạt thế nào?”

“Để ngày mai em không còn sức mà chạy nữa...”

Hắn đè cô xuống giường, bắt đầu công cuộc trừng phạt vô cùng tốn sức nhưng không kém phần hân hoan...

Đúng là hôm sau Thư Lê không còn sức mà chạy thật. Hông cô đau nhức, cổ thì không sao, nhưng chỉ cần vạch dưới ngực là bao nhiêu vết tím bầm của gã chết tiệt nào đó cố tình để lại.

Bảo Nam không biết còn bắt cô bế nó lên, cô mệt mỗi thở dài.

“Bảo Nam, ra chơi với bố, để cô Lê đi ngủ đi!”

“Vì sao ban ngày cô Lê lại đi ngủ hà bố đại ca...”

“Vì cô ấy mệt...cô ấy ốm...” Nhìn đôi mắt thâm quầng vì cả đêm bị hành hạ của Thư Lê, Trần Dũng mỉm cười với con trai.

Buổi tối, Thư Lê tỉnh giấc thì nhận được điện thoại của Trần Dũng.

“Lên sân thượng đi!”

“Có chuyện gì?”

“Chuẩn bị đồ đi...à không, vứt đồ của em ở nhà, toàn ba cái thứ lằng nhằng, ngày mai tôi dắt em đi mua một ít quần áo!”

“Để làm gì?” Thư Lê ngơ ngác hỏi.

“3 ngày nữa chúng ta sẽ đi Ý... Tôi mua vé rồi!”

Hắn gơ hai chiếc vé máy bay ra trước mặt Thư Lê.

Cô chợt cảm thấy bầu trời tuyệt đẹp, dù đêm nay không có trăng, cũng chẳng có sao...bởi khoảnh khắc hạnh phúc này, dù có là bong bóng xà phòng, hay ảo ảnh, miễn là nó từng tồn tại, có chết...cũng cam lòng!

17. Chương Xvii

CHAP 17

“Chiếc váy này được không?”

“Hở hang quá!”

“Còn chiếc này?”

“Quá sắc sỡ...”

“Đây thì sao?”

“Quá béo..”

“VẬY...vẬY anh muốn tôi mặc cái gì?” Thư Lê hậm hực. Từ nẬY tới giờ cô đã thử đến 20 bộ đồ mà Trần Dũng đều chê bai không ưng. Cái tên nẬY vừa quái đản vừa khó tính, thật hết biết!

“Gói hết lại cho tôi!” Trần Dũng bình tĩnh rút thẻ bạch kim trong ví ra.

“NẬY...anh chê không đẹp cơ mà!”

“Không đẹp còn hơn không mặc gì...” HẮN áI muội thì thẦM vào tai cô “Hay là em thực sự không muốn mặc gì?”

Thư Lê đỏ mặt.

Quá đáng thật đấy!

Cô hậm hực xách túi to túi nhỏ rời khỏi store quần áo, trong khi Trần Dũng thoải mái đi tay không đằng trước.

“NẬY, con trai là phải xách đồ cho con gái chứ?”

“Tôi không phải con trai...tôi là đàn ông!” Trần Dũng mỉm cười “Trên danh nghĩa tôi vẫn là ông chủ của em đấy...”

“Cái nẬY...” Lại có thứ lí do vô sỉ như thế sao?

Được rồi, cô là kẻ thấp cổ bé họng, hãy đợi đấy...

Theo kế hoạch thì Thư Lê sẽ nói với bà Loan rằng mình tới miền nam thăm họ hàng một tuần, hôm sau Trần Dũng sẽ đột ngột báo ẹ hẮN biết hẮN sẽ đi công tác ở Ý vài ngày! Bảo Nam sẽ được giao cho bà nội và chị Hà chăm sóc mấy hôm.

Trần Dũng cũng báo cho Diễm hẮN sẽ đi công tác nước ngoài, sau đó nhận được lời nỉ non của cô ta “Anh đi đâu...em sẽ rất nhớ anh! Hay là..em đi cùng anh được không?”

Italia? Đó là một đất nước tuyệt vời, nếu đi cùng người đàn ông tuyệt vời thì lại càng tuyệt vời hơn! Diễm thẦM mơ mộng...

“Không được rồi, anh đi ký hợp đồng...không phải đi chơi!” Trần Dũng lạnh lùng “Em ở nhà giữ gìn sức khoẻ, về sẽ có quà!”

“Vâng, đành vậy...” Giọng Diễm không giấu nổi sự thất vọng. Cơ hội tốt như vậy lại không thể đi cùng hẮN...

Thôi được, trong mấy ngày nẬY giải quyết cái khúc mắc lớn nhất là Hoàng vậy. Kẻ muốn phá đám Diễm, cô sẽ không để hẮN được yên!

Thư Lê ngồi bên Trần Dũng trong khoang thương gia, ánh mắt cô lướt ra ngoài cửa sổ. Trước đây cô từng ngồi bên cạnh Hoàng trong chuyến bay sang Los Angeles, khi máy bay bắt đầu lên cao, cô đã sợ hãi nắm lấy tay hẮN...nhưng bây giờ người ở cạnh cô đã thay đổi rồi!

Cô sợ cảm giác hỤT hẫng khi thay đổi độ cao, vai cô hơi so lại, run rẩy, bỗng một bàn tay to lớn, ẦM ẮP nắm lấy tay cô...

Bàn tay của hẮN siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, khoẻ môi hẮN cong cong nỤ cười.

“Có tôi ở đây!”

Có tôi ở đây.

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng khiến tim cô ẦM ẮP, cảm giác an toàn khiến người cô run rẩy.

“Vẫn sợ à, dựa vào đây!” HẮN kéo sát đầu cô vào vai hẮN, cô có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt đầy nam tính của hẮN, cảm nhận nhịp tim bình thẦN của người đàn ông ẤY.

Cảm giác hạnh phúc nẬY thật mơ hồ, tựa như không có thật...nhưng không sao, cô tình nguyện sống trong giấc mơ hoa mộng, còn hơn tỉnh lại với nỗi đau nhức nhối của quá khứ.

Italia nổi tiếng là một đất nước xinh đẹp với những toà kiến trúc nổi tiếng khắp thế giới. Nơi Trần Dũng và Thư Lê đặt chân là Roma thủ đô của nước Ý, một thành phố tọa lạc tại hợp lưu của sông Aniene vào sông Tiber và thuộc vùng Lazio của nước này. Nơi có Đấu trường La Mã, tượng đài Vittorio Emanuele II, Piazza della Repubblica, Lâu đài Thiên Thần, giếng phun Trevi, Vương cung thánh đường Thánh Phedro...với hàng ngàn năm lịch sử và những kỳ quan kiến trúc thời kỳ phục hưng cực kỳ hùng vĩ và tráng lệ.

“Đẹp quá...” Thư Lê cảm khái reo lên. Cô ngẩn ngơ đứng trước đấu trường La Mã, trong lòng ngổn ngang niềm xúc động. Nếu không có hân, không biết đời này kiếp này cô có thể đặt chân tới vùng đất tuyệt vời này hay không.

Trước đây Thư Lê từng tới Los Angeles cùng Hoàng và gia đình nhà chồng thăm bà con họ hàng tiện thể đi du lịch luôn. Nhưng đó là khi cô và Hoàng còn có những phút giây nồng nàn yêu thương, sau này hân thường lấy cớ bé Lương còn nhỏ nên những chuyến công tác dài ngày thường xuyên xuất hiện, lúc ấy Thư Lê còn ngây thơ tin tưởng hân mà không biết, người đồng hành trong những chuyến công tác xa xứ đó không ai khác chính là bạn thân của cô.

Nhớ lại, Thư Lê nhàn nhạt cười. Con người nếu như luôn sống trong an nhàn, hưởng thụ sẽ giống như con búp bê đặt trong lồng kính, ngây ngô với sự đời. Còn khi đã vấp ngã, một lần rồi hai lần...người đó sẽ biết đứng dậy và tiếp tục đứng dậy, mạnh mẽ và trưởng thành hơn.

“Nắm chặt tay tôi nhé...nhìn em ngốc như vậy, lạc ở nơi đất khách xứ người, khéo không còn nguyên vẹn mà trở về ấy!” Trần Dũng nắm chặt tay Thư Lê, thì thào.

Cô hồn dỗi bĩu môi. Sao hân đánh giá cô thấp như vậy chứ?

Hai người bọn họ dành thời gian dạo quanh Milan, nơi những thắng cảnh đẹp nổi tiếng và những kỳ quan kiến trúc đậm chất Châu Âu, ăn những món ăn Italia nổi tiếng. Dĩ nhiên ko thể thiếu pizza và pasta của người bản địa. Phải nói rằng ăn xong sẽ không bao giờ có thể vừa miệng đồ ăn Ý tại Việt Nam, Thư Lê nhận xét với Trần Dũng.

“Em chẳng có cái gì tốt, chỉ có ăn tốt mà thôi. Bảo sao thừa cân tới mức phải đi tập chạy...” Trần Dũng liếc xéo Thư Lê.

Hình như tên này vẫn còn ăn giấm chua với nhóc Albert thì phải, Thư Lê cười trộm. Không nghĩ Trần Dũng lạnh lùng lại có mặt ghen tuông đáng yêu như vậy...hahaha!

“Ừ anh đang đi ăn với đối tác...em nghỉ ngơi đi, ngủ ngon!”

Thư Lê bĩu môi, lại đang đóng vai người bạn trai chu đáo với Diễm thì phải.

Cô từng hỏi vì sao hân không chơi bài ngựa với Diễm mà nhất thiết phải đóng vai người bạn trai hoàn hảo với cô ta?

Trần Dũng liếc cô một cái với ánh mắt khinh thường rồi nói “Muốn ột người ăn trái đắng, trước hết phải cho cô ta ăn quả ngọt. Nhưng quả ngọt ấy phải được tẩm độc từ từ, đến khi phát hiện mình đã trúng độc thì cô ta sẽ không trở mình được nữa. Sợ hãi lớn nhất của con người ko phải là địa ngục mà là những tưởng mình đang ở thiên đường nhưng thực ra là đã cho chân vào vạc dầu của tầng 18 địa ngục, em hiểu chứ...”

Thư Lê há hốc mồm với mớ lí luận “không thể hiểu” của Trần Dũng. Thì ra làm người “thành công” khó như vậy! Cô thở dài, mình còn phải học nhiều...

“Bạn gái gọi điện hả?”

“Em ghen à?” Trần Dũng nhếch mép cười.

“Thương hại thì đúng hơn. Nếu một ngày Diễm biết anh đang tính kế mình, có lẽ cô ta sẽ phát điên mất! Cô ta thích nhất là đi tính kế người khác, không ngờ một ngày bị chính kế hoạch của mình dội ngược lại!” Thư Lê tự hỏi liệu đây có phải quả báo hay không?

“Là cô ta tự lao đầu vào, tiếp cận tôi trước! Tự gieo gió, ắt gặt bão...”

Chỉ tiếc Diễm đã va nhầm đối thủ mất rồi.

Tối, hai người bọn họ nắm tay nhau trở về khách sạn. Thư Lê vừa ngẩn ngơ cười vừa mơ mộng.

“Nhìn mặt em gian lắm!” Trần Dũng nói với Thư Lê khi họ đang ở trong thang máy.

“Gian?” Thư Lê nghi hoặc nhìn hắn. Cô giơ tay sờ lên mặt. Sao mặt cô lại “gian” được nhỉ?

“Em rất nóng lòng trở về phòng thì phải?”

Thư Lê lại ngạc nhiên nhìn hắn. Đi cả ngày rất mệt, dĩ nhiên cô muốn trở về phòng nghỉ rồi.

“Tôi biết em muốn gì rồi, yên tâm, đêm nay tôi sẽ chiều lòng em!”

Kết quả của việc “chiều lòng” cô, theo ý nghĩ của Trần Dũng là sáng hôm sau tỉnh dậy, Thư Lê đau nhức khắp người, cầu nhàu “Tôi mệt lắm, anh đi chơi một mình đi...”

Không biết người đàn ông này có biết thế nào là mệt hay không mà một đêm hành hạ cô những ba lần. Hắn không biết mệt, còn cô...rất mệt!

“Dậy đi đồ lười!” Trần Dũng trẻ trung trong chiếc áo thun cổ tim khoét sâu để lộ vòm ngực rắn chắc, quần jeans màu sáng khiến cả con người toát ra vẻ tự tin, năng động đầy quyến rũ.

“Anh đi một mình đi...”

“Thôi được...” Trần Dũng hờ hững “Nếu như em muốn ngủ như vậy, tôi ngủ cùng em...” Hắn ngồi xuống, luồn tay vào trong chăn sờ mó “chỗ nào đó” mẫn cảm của Thư Lê.

“Tôi dậy...tôi dậy...” Thư Lê bật dậy hét lên.

Hắn nhìn bóng lưng chạy trốn của cô lao vào phòng tắm, khoe miệng nhếch lên cười.

Hoàng quệt tay lên miệng, từ khoe miệng hắn rỉ ra vài giọt máu tươi. Hắn đưa đôi mắt tím bầm liếc nhìn đám giang hồ hung tợn đang dồn mình vào góc tường.

“Ai sai chúng mày làm vậy? Chúng nó trả chúng mày bao nhiêu tiền, tao trả chúng mày gấp đôi...” Hoàng lạnh lùng “Chúng mày nghĩ chúng mày đang động vào ai? Dương Minh Hoàng tao cái gì có thể thiếu, nhưng tiền không thiếu...chúng mày làm việc vì tiền phải không? Tao cho chúng mày tiền...”

Đám giang hồ nhìn nhau có vẻ suy nghĩ...phải, chúng là hành động vì tiền!

“Anh vẫn vậy, vẫn mang tiền ra để giải quyết mọi vấn đề!” Giọng phụ nữ dịu dàng vang lên. Diễm uyển chuyển bước tới, tháo cặp kính râm trên mắt, khoe môi mọng đỏ nở nụ cười.

“Là cô?” Hoàng cười lạnh.

“Là em...người anh đã yêu suốt 5 năm!” Diễm rút một điều thuốc, châm lửa.

“Con đi!” Hoàng cười gằn.

Diễm cười lớn, nụ cười xinh đẹp nhưng quái dị khiến Hoàng sởn tóc gáy.

“Con đi...phải, nếu nói tôi là một con đi thì anh đã bỏ vợ để theo một con đi - là tôi!”

Mặt Hoàng sầm lại.

“Anh tưởng rằng tôi yêu anh sao? Anh tưởng rằng anh có giá trị lắm sao? Chỉ vì tôi muốn tranh với Lê, tôi mới ở bên cạnh anh... Haha!” Diễm nhàn nhạt nói “Loại đàn ông bỏ vợ theo bạn thân của vợ, anh nghĩ anh có đủ tư cách để gọi tôi là con đi sao?”

“Cô...”

“Sao? Tôi nói ko đúng à?”

“Vậy bây giờ cô muốn gì?”

“Tránh xa tôi ra. Với tôi, anh hết giá trị lợi dụng rồi...” Diễm mỉm cười “Đừng phá hoại tôi và người đàn ông của tôi. Nếu không...” Diễm nhìn hắn, gằn giọng “Tôi sẽ cho anh, con trai anh...sống không yên đâu!”

“Cô...không được động vào bé Lương!” Hoàng rít lên.

“VẬY phải chờ thái độ của anh!”

Hoàng nắm chặt tay.

Diễm ngoắc tay, cùng đám giang hồ rời đi, bỏ lại Hoàng xộc xệch ngồi khựng trong góc tường.

Hắn tưởng rằng cô ta yêu hắn...

Hắn tưởng rằng cô ta thực lòng với hắn...

Hắn đã sai sao? Giẫm nát gia đình mình chỉ vì một con đàn bà không ra gì.

Bỏ người vợ hết lòng vì hắn, yêu thương hắn, chưa từng hai lòng với hắn...

Chỉ vì cô ta, con đàn bà ti tiện!

Hắn bỗng nhớ Thư Lê. Cô ấy sẽ không làm hắn đau lòng như thế này...không bao giờ...

Hắn nghiêng răng, bàn tay nắm chặt!

Diễm, tôi sẽ không để cô sống yên!

“DỪNG...”

“DỪNG...anh ở đâu...”

Trần Dũng và Thư Lê đang dạo phố, trong lúc Thư Lê ngăn người ngắm ông nghệ sĩ đường phố già đang thổi armonica một cách say sưa thì tay cô đã tuột khỏi tay hắn từ bao giờ!

“DỪNG...” Vai cô run rẩy. Cô rất sợ cảm giác một mình, cô rất sợ cảm giác cô đơn, lạc lõng giữa bể người mênh mông. Thì ra cô đã dựa dẫm vào hắn nhiều như vậy, cô đã tin tưởng vào sự bảo vệ của hắn nhiều như vậy.

Lạc khỏi hắn, cô cảm giác như một chú cừu non lênh đênh giữa bầy sói. Thế giới này, người cô tin tưởng chỉ có hắn, người cô cảm thấy an toàn mỗi khi ở cạnh chỉ có hắn.

Cô từng tự nhủ “Thích thôi, đừng yêu, yêu sẽ đau khổ...” Vì cô biết cô và hắn vốn chưa bao giờ có cái gì gọi là “hứa hẹn tương lai”!

Cô chỉ là người phụ nữ bị ruồng bỏ.

Còn hắn - là người đàn ông có tất cả mọi thứ, địa vị, tiền bạc, quyền lực...hắn sẽ không bao giờ dừng chân ở bến đỗ là cô...

Chỉ là, cô đã yêu một cách thiếu kiểm soát, yêu một cách ngây ngô dù biết rằng tình yêu ấy vốn chỉ từ một phía là mình, còn người kia, có lẽ với hắn chỉ là chút điểm tâm lạ ột ngày mới.

Cô biết!

Nhưng dù biết hay không, tình yêu vẫn là tình yêu, mà con người vẫn cứ mù quáng sống theo cảm tình hơn là lí trí...và lại đứng trước người đàn ông tuyệt vời như vậy, mấy ai có thể không động lòng?

“Sao lại khóc? Tôi mua kem cho em này?”

Thư Lê lao vào lòng hắn, chùi nước mắt vào ngực hắn, nỉ non “Nếu rời đi, hãy nói trước để tôi chuẩn bị được không... Đừng đột ngột như vậy, tôi sợ lắm!”

Hắn vuốt tóc cô dịu dàng, ánh mắt mông lung.

“Nếu rời đi, hãy nói trước...”

18. Chương Xviii

CHAP 18

“Anh...” Diễm đứng ở cửa chờ của sân bay, thấy Dũng đang kéo vali bước ra thì nhào tới định ôm hân, nhưng Trần Dũng bỗng cúi xuống buộc dây giày khiến hành động của cô ta khựng lại giữa không trung. Nụ cười của cô hơi cứng lại nhưng rất nhanh liền biến mất “Đi nào...em giúp anh xách đồ, em nhớ anh lắm đó!”

Trần Dũng hồ hởi mỉm cười rồi liếc ra đằng sau một cái, rất nhanh, rồi nhanh chóng bước đi cùng Diễm.

Chờ cho bóng người cao lớn kia rời đi, Thư Lê mới lén lút bước ra. Cô nhìn theo bóng lưng của hai người họ, trong trái tim loé lên sự khó chịu. Biết là hân chỉ đóng kịch nhưng Thư Lê vẫn cảm thấy không thoải mái...không biết là vì tình cảm nảy sinh với hân, hay là sự thù hận của cô với Diễm?

Dù là gì, cảm giác này cũng không dễ chịu chút nào.

“Quà của em đây!” Trần Dũng rút một chiếc ví Dolce & Gabbana trong bộ sưu tập mới nhất của hãng này đưa cho Diễm “Em thích màu đỏ phải ko?”

“Anh biết sao?” Diễm nở nụ cười hạnh phúc, không ngần ngại nhận lấy món quà tuyệt đẹp. Cô không biết rằng thực ra hân chẳng biết gì cả, người nói cho hân biết cô thích màu đỏ chính là Thư Lê, chọn chiếc ví này cho cô cũng chính là Thư Lê.

“Anh tâm lý thật, em vui lắm...” Diễm định ngồi vào lòng Trần Dũng làm nũng nhưng hân chỉ khoác vai cô vỗ nhẹ.

“Oẹ...oẹ...” Diễm bỗng ôm cổ họng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Trần Dũng hơi nhíu mày, một dự cảm khác lạ nổi lên trong lòng hân.

“Dùng...em chậm một tuần rồi. Có lẽ em đã có thai!” Diễm ngượng ngùng cúi đầu.

Trần Dũng nhếch mép cười, câu chuyện bắt đầu trở nên khá hay ho rồi đây.

“Thật sao? Mai anh đưa em đi khám nhé?”

“Diễm có bầu rồi!” Trần Dũng trở về nhà thì thấy Thư Lê đang lúi húi trong bếp nấu cháo cho Bảo Nam. Thằng nhóc vừa thấy cô về liền khóc giãy giụa bắt cô nấu cháo hạt sen cho nó.

“Có bầu? Với ai? Anh ư?” Thư Lê hơi khựng lại, tròn mắt nhìn hân.

Cốc!

Trần Dũng lấy tay cốc đầu cô, gầm gừ “Đừng nói chuyện không tưởng như vậy. Dù không tưởng nhưng nghĩ thôi đã thấy kinh khủng!”

Hân khinh thường người đàn bà đó, làm sao có chuyện để cô ta có bầu với hân, mang dòng máu của hân?

“Vậy với ai? Sao anh biết...”

“Với ai thì tôi không chắc...hôm đó có bốn người, cô ta có qua lại với chồng cũ của em hay Hoàng Ân thì tôi cũng không nắm chắc...” Hân hồ hững.

“Anh chắc không phải của anh chứ?” Thư Lê nghi ngờ nhìn hân “Mà 4 người là sao? Tôi không hiểu...”

Trần Dũng liếc cô rồi kể lại chuyện “đêm hôm đó”. Thư Lê rùng mình nhìn hân như nhìn quái vật, tới há hốc cả miệng.

“Làm...làm...làm vậy có phải quá tàn ác hay không, Dũng?”

“Ác? Em không nhớ cô ta đã làm gì với em à?”

Thư Lê khép hờ đôi mắt.

Tuy Diễm đối xử rất tệ với cô, cướp đi mọi thứ của cuộc đời cô, đẩy cô vào con đường cùng, nhưng...quả thực cô không nhẫn tâm như vậy...

Có lẽ cô sẽ không thành công trở thành “vai ác”, bởi vì bản thân cô quá mềm lòng.

“Đừng suy nghĩ, cô ta đáng bị như vậy!” Trần Dũng vuốt đôi mắt đang khép lại của Thư Lê.

“Anh định làm thế nào? Nói cho cô ta biết sự thật sao?”

“Chuẩn bị đám cưới...” Hấn nhếch mép cười, ánh mắt mơ hồ nghĩ tới trò vui.

Thư Lê nổi da gà, va phải người như hấn đúng là Diễm tới số rồi!

“Chúc mừng anh chị, chị đây đã có thai 4 tuần!”

Diễm nở nụ cười sung sướng, còn Trần Dũng băng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thực là ngày hôm đó...

“Em...mừng lắm! Anh có mừng không?” Diễm ngả vào vai Trần Dũng âu yếm nói.

“Ừm, anh cũng rất vui!” Trần Dũng mỉm cười “Quan trọng là em phải giữ sức khỏe... Còn mọi việc cứ để anh lo!”

Diễm nũng nịu nở nụ cười. Cô đã thành công trói chân hấn! Còn Thư Lê, khi đã bước chân vào nhà Trần Dũng, loại bỏ cô ta không hề khó khăn...

Thư Lê đang cùng Bảo Nam xem tivi thì có tiếng bấm chuông, cô vội chạy ra ngoài mở cửa, tự hỏi không biết ai đến giờ này. Trần Dũng đi làm, bà Loan thì đi sinh hoạt câu lạc bộ người cao tuổi.

Diễm đứng đó, ánh mắt sắc bén nhìn Thư Lê.

“Giám đốc không có nhà đâu!” Thư Lê nhìn qua chấn song cửa.

“Tôi tới gặp cậu!” Diễm thản nhiên nói.

Sau khi dỗ Bảo Nam ngủ, Thư Lê trở xuống phòng khách nói chuyện với Diễm.

“Có chuyện gì, cậu nói đi!” Thư Lê nói luôn.

“Tôi có thai rồi, Lê ạ!” Diễm nở nụ cười hạnh phúc “Bốn tuần rồi, Dũng nói sẽ làm đám cưới...”

Thư Lê hồ hững nhìn vào bụng dưới còn đang bằng phẳng của Diễm thầm tự hỏi, nếu một ngày cô ta nhận ra cái thai trong bụng mình không phải của hấn, liệu cô ta có còn kiêu ngạo như bây giờ hay không?

“Vây chúc mừng cậu!” Thư Lê cười nhạt “Nhưng nghe nói ông chủ của tôi chưa chính thức ly hôn với vợ...”

Diễm hơi khựng lại. Chưa chính thức ly hôn? Cô còn chưa biết chuyện này.

“Chuyện đó sao...” Diễm cười gượng “Dẫu sao dù cách này hay cách khác, tôi và Dũng cũng sẽ làm đám cưới, tôi cũng đã mang bầu rồi mà!”

“Chuyện đó liên quan gì tới tôi?”

“Cậu rời khỏi nhà này đi...” Diễm lôi trong túi một phong bì, đặt lên bàn “Đây là 20.000\$, coi như tôi bù đắp cho cậu. Tôi không muốn cậu sống trong ngôi nhà mà tôi và người đàn ông của tôi cùng chung sống. Dẫu sao giữa tôi và cậu cũng có những điều không thể nào...coi như không có!”

“Những việc đó...là lỗi của tôi hay sao?” Thư Lê nói “Hay chính cậu đã cướp đi mọi thứ của tôi...đẩy tôi vào con đường cùng...hahaha!”

Cô cầm phong bì tiền trên bàn, ném xuống đất “20.000\$, cậu nghĩ số tiền này bù đắp nổi tất cả những gì cậu đã gây ra cho tôi sao?”

“Không giữ được chồng, đó là lỗi của cậu!” Diễm cười rộ lên “Là một con đàn bà thất bại, đến chồng mình còn chán chường, cậu lại đổ lỗi cho tôi sao? Có trách là trách cậu không có mắt nhìn người, lại trách bản thân cậu quá tầm thường đi...”

Thư Lê cay đắng cười, phải, cô là con đàn bà thất bại!

Thất bại là khi 19 tuổi, cô đã yêu Hoàng...cô đã tưởng hấn là tất cả của cuộc đời cô!

Thất bại là khi cô quen Diễm, tin tưởng Diễm ngần ấy năm, để bây giờ cô ta quay ra cướp chồng cô, lại mắng vào mặt cô “con đàn bà thất bại”...

Nhưng thất bại một lần, hai lần, không có nghĩa là suốt đời thất bại.

“Cậu về đi, chuyện giữa cậu và ông chủ của tôi chẳng liên quan gì đến tôi!” Thư Lê lạnh lùng nói “Chỉ khi nào ông chủ của tôi nói tôi nghỉ việc, tự khắc tôi sẽ rời đi!”

Chỉ khi hắn nói không cần cô, cô mới rời đi khỏi hắn...

Chỉ khi hắn nói không muốn cô, cô mới rời xa nơi này...

Chỉ khi hắn tuyệt tình với cô, cô sẽ bất chấp nỗi đau mà cắt đứt mối duyên giữa cô và hắn.

Tình đầu có thể đẹp, nhưng tình yêu khắc cốt ghi tâm là tình yêu khiến ta vừa đau đớn, vừa hạnh phúc, vừa sợ hãi mất đi, vừa thần nhiên đón nhận... Thư Lê à, mày đã yêu hắn quá nhiều. Giống như con thiêu thân, biết là lao vào lửa sẽ chết, nhưng cô tình nguyện chết, chỉ cần còn một giây một phút ở bên hắn!

“Tôi nói ngọt cậu không nghe, cậu lại muốn tay trắng rời đi như trước kia sao?” Diễm tức giận hất đổ cốc nước trên bàn xuống đất, những mảnh thủy tinh văng tung tóe...

“Cậu thử xem!” Thư Lê kiên định mỉm cười.

Trước đây cô không nắm chắc, không có nghĩa là bây giờ cô cũng vậy!

“Có chuyện gì?” Trần Dũng vừa bước vào phòng khách vừa hỏi.

Diễm hơi run lên, nhưng nhìn thấy Trần Dũng thì mỉm cười “Không có gì...Thư Lê hơi nóng một chút...” Cô tội nghiệp nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, chợt phát hiện một mảnh thủy tinh đã cứa vào chân mình khiến bắp chân rướm máu. Cô kêu lên “A...Dũng...em đau quá...” Cô ngược đôi mắt ướt át dẫm nước lên nhìn Trần Dũng.

“Em bị thương rồi!” Trần Dũng cúi người xuống xem xét vết thương ở chân cô ta, sau đó quay sang Thư Lê “Cô ấy đang có thai, cô lại làm gì vậy?”

“Tôi chẳng làm gì...”

“Lỗi ở em...em nói muốn tìm chỗ làm mới cho Thư Lê nhưng cô ấy không đồng ý...cô ấy hơi nóng một chút...” Diễm lại liếc những mảnh vỡ lấp lánh trên đất, ý nói Thư Lê đã đập vỡ chiếc cốc.

Thư Lê lén lút bịt môi, hành động của cô không khỏi lọt vào mắt Trần Dũng, hắn cười nhạt.

“Để anh đưa em lên gác băng bó!” Trần Dũng dịu dàng, rồi quay sang nạt Thư Lê “Còn cô...cô vào phòng kiểm điểm cho tôi!” Hắn trừng mắt. Thư Lê liền trừng lại.

Diễn kịch thôi, có cần phải đóng đật như vậy không.

Được rồi Trần Dũng, anh sẽ biết tay tôi!

“Anh biết giữa em và Lê không mấy vui vẻ rồi đấy...” Diễm nũng nịu nhìn Trần Dũng đang tra thuốc và băng bó ỉnh “Em không muốn sau này về đây phải chung đụng với cô ấy hàng ngày...” Cô thở dài, ánh mắt rớm lệ.

“Mẹ anh và Bảo Nam thích cô ấy!” Trần Dũng thần nhiên nói “Thực ra anh cũng không biết phải làm thế nào!”

“Vậy còn em...” Diễm thỏ thẻ “Em sẽ không vui khi hàng ngày nhìn thấy cô ấy...”

“Anh sẽ tính!” Trần Dũng cắt đứt.

Chuyện này phải sớm chấm dứt, cứ tiếp tục đóng kịch như thế này, hắn sẽ phát điên mất. Nhìn vẻ mặt giả tạo của Diễm thật muốn phát bệnh.

Cốc cốc!

“Vào đi!”

Thư Lê đẩy cửa bước vào, trên tay là một khay đồ ăn điểm tâm đêm.

Cô mặc một chiếc váy ngủ ren màu đen, mái tóc được xõa tung bồng bềnh nửa kín nửa hở ôm trọn bầu ngực trắng nõn đầy đặn...khuôn mặt thanh tú phơn phớt một lớp hồng, đôi môi đỏ mọng thoáng nở nụ cười.

Trần Dũng nghi hoặc nhìn cô.

Ánh mắt câu dẫn này, bộ quần áo kích thích này...là sao?

Hắn có thể hồ hững kể cả với một siêu mẫu số đo 3 vòng cực chuẩn thoát y trước mặt hắn, nhưng với người đàn bà hắn động lòng, dù là mặc bộ quần áo lao động, hướng chi là quyến rũ như vậy...hắn sao có thể không động tâm.

“Thưởng cho anh...” Thư Lê nũng nịu ngồi xuống giường.

Hắn bắt lấy tay cô, giọng hơi khàn “Như vậy là ý gì?”

“Ý gì là sao?” Thư Lê cười tủm tỉm.

“Bộ quần áo này...lúc ở Ý tôi ép em mặc em không mặc, hôm nay lại mặc đến phòng tôi...là sao?” Trần Dũng gầm gừ trong cổ họng.

“Em thích thì em mặc, không được sao?”

Lần đầu tiên cô xưng em với hắn.

Hắn cảm thấy cơ thể mình bắt đầu có sự thay đổi, hơi thở trở nên gấp gáp. Trên người Thư Lê luôn tỏa ra một hương thơm tinh khiết dịu dàng.

Đó không phải là mùi Channel no.5 mà Phượng, vợ hắn hay dùng...

Đó không phải là mùi Marc Jacob của Diễm...

Đó là mùi hương cơ thể tự nhiên hòa vào mùi của mái tóc, mùi của sữa tắm...đơn giản, trong lành và tinh khiết, khiến hắn có cảm giác thư thái!

Hắn đẩy khay đồ ăn sang một bên, kéo Thư Lê lên ngực hắn.

“Là em câu dẫn tôi!”

“Phải...em câu dẫn anh!” Thư Lê mỉm cười, đặt một nụ hôn phớt nhẹ như vờn môi Trần Dũng.

Chụt!

Chụt!

Chụt!

Cô hôn phớt qua đôi môi lạnh lẽo của hắn, hắn vươn lưỡi muốn hôn cô sâu hơn nhưng cô lại ngoảnh đi...

“Em có ý gì?”

“Em muốn chơi đùa anh...”

“Em có biết đùa với Trần Dũng sẽ gặp hậu quả gì không?”

“Em rất muốn biết!”

Cô luồn tay vào trong áo ngủ của hắn, mân mê vòm ngực rắn chắc của hắn, cơ bụng tuyệt đẹp của hắn, thỏa mãn cảm nhận cơ thể dần căng cứng của người nọ.

Cô đặt môi lên cổ, lên ngực, lên bụng hắn vừa hôn vừa mơn trớn...cảm nhận tiếng rên rỉ khe khẽ của hắn, hồ hững nở nụ cười.

Đến đây thôi!

Cô chợt đứng bật dậy, tay cầm khay thức ăn, bước đi như chạy khiến Trần Dũng sững sờ.

“Chúc anh ngủ ngon!” Đứng trước cửa, Thư Lê làm điệu bộ hôn gió hắn một cái rồi sập cửa biến mất.

Thư Lê, em dám bùng lên ngọn lửa của tôi rồi không giúp tôi dập tắt nó?

Em dám đùa với Trần Dũng? Được, chờ đấy!

Hắn bực bội lao vào phòng tắm xả nước lạnh...

Hôm sau, 9h sang vẫn chưa thấy Trần Dũng xuống đi làm, Vũ liền giục Thư Lê “Cô Lê, cô lên xem giám đốc thế nào đi!”

“Anh chưa gọi điện cho giám đốc sao?”

“Tôi gọi rất nhiều lần, nhưng giám đốc không nghe máy!” Vũ vô tội.

“Vậy sao anh không tự lên phòng của giám đốc để xem có chuyện gì?”

“Giám đốc không thích người lạ vào phòng của mình!”

Phải, hắn có tính cách rất lập dị, phòng của mình hắn cũng tự dọn, tuyệt đối không cho chị Hà giúp việc vào dọn dẹp.

“Vậy sao anh nghĩ tôi có thể vào được?” Thư Lê trừng mắt.

“Cô chỉ cần lên gõ cửa vài cái...” Vũ xúi giục “Cô ở trong nhà này, có lẽ nếu bước vào trong phòng của giám đốc sẽ không sao đâu!”

Thôi được rồi, Thư Lê cũng có chút lo lắng!

Cốc cốc!

Cô gõ cửa.

Không có tiếng ai trả lời.

Cốc cốc!

“Trần Dũng, anh có trong phòng không?” Thư Lê lên tiếng.

Không có tiếng đáp lại.

“Trần Dũng, đã đến giờ đi làm, anh có ổn không?”

Cô đánh bạo đẩy cửa bước vào. Trần Dũng vẫn đang nằm trên giường đắp chăn một đồng kìa, vậy mà người ta gọi không trả lời, Thư Lê bĩu môi.

“Này, đến giờ đi làm...” Thư Lê vừa lật chăn vừa nói.

Hắn vẫn ngủ sao?

Sao ngủ say như vậy?

Cô sờ lên người hắn. Hắn vẫn mê man như vậy.

Người hắn...rất nóng, nóng đến phát sợ.

“Thư Lê...” Bỗng Trần Dũng rên rỉ khàn khàn “Em hại tôi rồi!” Hắn kéo cô lên ngực hắn, đáng sợ thật, cả người hắn nóng rực như một lò than.

“Vũ...Vũ...lên đây...gọi cấp cứu...giám đốc bị sốt cao quá!” Thư Lê vừa chạy ra khỏi phòng của Trần Dũng vừa hét lên.

Không xong rồi, hắn ốm rồi!

19. Chương Xix

CHAP 19

“Ăn cháo gà đi, tôi vừa nấu xong đây!”

“Không ăn!”

“Anh làm sao vậy, đã sốt cao tới 39 độ mà còn không chịu ăn uống gì? Hay anh có cảm thấy khó chịu ở đâu không, tôi gọi bác sĩ nhé...”

Thư Lê định quay lưng đi thì Trần Dũng nắm tay cô kéo lại, hừ lạnh “Là ai khiến tôi bị ốm...em còn nói những lời vô trách nhiệm thế sao?”

Thư Lê gãi đầu.

Cô đâu có làm gì để hấn bị ốm nhỉ?

“Đêm qua tôi tắm nước lạnh!”

“Vì ai mà tôi phải tắm nước lạnh?”

Thư Lê đỏ mặt. A, là do cô!

Cô cố tình khiêu khích hấn, quyến rũ hấn, rồi...bỏ mặc hấn. Cũng bởi cô muốn dạy cho hấn một bài học, cái tội “diễn kịch quá đạt” khiến cô khó chịu.

Cô nở nụ cười bên lên “A...ai bắt anh đi tắm nước lạnh chứ!”

Mặt Trần Dũng đen lại. Ai bắt hấn đi tắm nước lạnh? Nếu không vì cô vào phòng “quấy rối” hấn khiến giữa đêm hấn khó chịu, bức bối thì hấn có phải chạy vào nhà tắm ngâm nước lạnh cho “hạ hỏa” không?

“Tôi không cần biết...là em khiến tôi thành thế này, em phải có trách nhiệm!” Trần Dũng hờn dỗi nói.

“Trách nhiệm gì chứ? Tôi đã nấu cháo gà cho anh rồi. Tôi còn phải về chăm sóc Bảo, “bạn gái” anh đến đây bây giờ đây...” Thư Lê bĩu môi đứng dậy.

“Ai cho em đi?”

Hấn đang định nắm lấy tay cô kéo lại thì Diễm đẩy cửa bước vào, khuôn mặt xinh đẹp đầy lo lắng “Dũng...anh có sao không...”

Thấy Thư Lê đang cầm bát cháo định bón cho Dũng, sắc mặt Diễm hơi đen lại.

“Anh không sao, chỉ là cảm mạo thôi. Em đang trong thời kỳ không nên đi lại nhiều!” Trần Dũng dịu dàng nói với Diễm, lại liếc Thư Lê một cái, thấy khóe môi cô đang cong lên khinh bỉ hấn. Nay, hấn đóng kịch với cô ta là vì ai? Không phải là vì Thư Lê hay sao?

“Em lo cho anh...” Diễm đặt cặp lồng cháo mà mình mang tới lên bàn, “vô tình” làm đổ bát cháo gà mà Thư Lê vừa đặt lên bàn ở đầu giường.

“Ôi, xin lỗi...tôi vô ý quá...” Giọng nói mềm nhũn nhưng khuôn mặt cô ta lạnh lùng nhìn Thư Lê. Đàn ông của cô, không cho phép Thư Lê được ở bên chăm sóc, Diễm thâm nghĩ.

“Không sao...dẫu sao giám đốc cũng chê cháo tôi nấu!” Thư Lê cười nhạt “Tôi về đây!” Cô liếc Trần Dũng, thấy hấn đang tức giận đằng sau lưng Diễm. Không biết tức giận vì sự “vô ý” của Diễm, hay là câu nói hờn dỗi của cô?

Diễm lạnh nhạt nhìn theo bóng lưng Thư Lê, sau đó quay sang uyển chuyển “Anh yêu, em bón cháo cho anh ăn nhé!”

Đó là món cháo khó ăn nhất trên đời mà hấn từng ăn!

“Anh muốn gặp em!” Thư Lê mệt mỏi trở về, gần về đến nhà thì nhận được tin nhắn. Là Hoàng!

Hấn muốn gặp cô?

Hấn muốn gì ở cô?

“Anh muốn gì?”

“Anh muốn gặp em, muốn nói chuyện với em về bé Lương được không?”

“Được. Anh đưa con tới cùng, tôi sẽ gặp anh!”

Trái tim Thư Lê đập thốn thức.

Bé Lương, con trai yêu dấu của cô!

Cô sống chuỗi ngày đằng đẳng trong đau khổ, trong nhớ nhung...dần lòng mình không được tới trường gặp bé, không được để bé nhìn thấy cảnh mẹ nó bị gọi là “điên”, bị người ta sỉ nhục. Cô thất bại cũng được, nhưng trong mắt con trai cô, cô không được thất bại.

Bé có khỏe không? Có còn nhớ cô không? Hoàng có đối xử tốt với bé hay không?

Dù Hoàng từng tệ bạc với cô, phũ phàng với cô, nhưng trong thâm tâm cô hiểu rằng hẳn rất yêu con trai, đó là điểm mà Thư Lê không thể chê trách được hẳn. Hẳn thậm chí sẽ dành tất cả mọi thứ của hẳn, của gia đình hẳn...miễn rằng con trai hẳn mọi thứ đều tốt đẹp.

Cô cũng vậy, bởi vì biết bản thân mình chưa có điều kiện tốt nhất để nuôi dạy con, cô chỉ là một nhân tình – có thời hạn, một bảo mẫu trông trẻ. Cô không thể dành những gì tốt nhất cho con, không thể mua cho con những món đồ chơi đắt tiền, cho con học trường tốt nhất, những điều kiện vật chất tốt nhất...bởi vậy cô mới để cho Hoàng tiếp tục nuôi nấng con trai mình, mặc dù trái tim đau đớn vạn lần, những đêm nằm khóc nhớ con, những đêm dằn vặt vì mặc cảm không thể cho con trai có cuộc sống đầy đủ cả bố lẫn mẹ.

Nhiều khi yêu một người không phải là chiếm đoạt người ấy, không phải là tìm mọi cách giành người ấy về phía mình...mà là trao cho người ấy điều kiện tốt nhất để phát triển, để trưởng thành!

Cô yêu bé Lương bằng tâm hồn của một người mẹ, nhưng chỉ khi cô dám chắc mình đủ điều kiện về mọi mặt nuôi nấng bé trưởng thành, cô nhất định sẽ giành bé về phía mình!

“Quay xe, bác tài!”

Bác tài nhìn qua gương chiếu hậu, thấy cô gái ấy đang lấy tay lau nước mắt, ánh mắt băng quơ nhìn ra cửa sổ!

“Đã lâu không gặp!”

“Ừ!” Thư Lê bình tĩnh nhìn Hoàng.

Hắn vẫn vậy. Vẫn là người đàn ông đầy nét thư sinh, phong thái lịch lãm, chỉ là trong ánh mắt cô, hẳn không là người đàn ông duy nhất cô yêu bằng cả tấm lòng, mà chỉ là kẻ phụ bạc đã đẩy cuộc đời cô vào bóng tối.

“Bé Lương đâu?” Thư Lê nhìn quanh vắng vát, bàn tay cô hơi run lên. Đã bao lâu rồi cô không gặp con? 1 tháng? 2 tháng? 4 tháng...

“Nó đang ở trường!” Hoàng nói “Lát tan học anh sẽ đón con tới gặp em được không?”

Giọng nói của hẳn có vẻ dịu dàng, nhưng sự dịu dàng của hẳn không còn khiến Thư Lê rung động.

“Ừ!” Thư Lê hờ hững. Cô không dám tỏ ra mình đang kích động như thế nào. Trần Dũng nói, bên trong nóng thì bên ngoài phải lạnh. Dù có bao nhiêu phần khích hay bao nhiêu tức giận, khi đối mặt với kẻ thù, lúc nào cũng phải mang vẻ mặt thản nhiên như có như không.

Hoàng nhìn Thư Lê.

Cô gầy đi rất nhiều, khiến thân hình trở nên thon thả, khuôn mặt trở nên thanh tú hơn. Cô vẫn giản dị, không phấn son màu mè, vẫn mái tóc dài xõa tung không kiểu cách, nhưng từ con người cô toát lên vẻ đẹp của người phụ nữ mặn mà, đầm thắm. Nhìn cô lúc này, hẳn nhận ra người con gái hẳn đã từng rung động 9 năm trước.

“Em khỏe không?” Hoàng cất lời.

“Khỏe!”

“Em...sống tốt chứ?”

Thư Lê cầm ly nước cam đưa lên miệng, cười nhạt “Anh nghĩ một người bị chồng phản bội, cặp bồ với bạn thân của vợ 5 năm. Gán mác một con đàn bà điên, cướp đi quyền nuôi con và thăm con...liệu có thể hay không sống tốt?”

“Anh...”

“Thôi!” Thư Lê ngắt lời “Những chuyện đó không quan trọng. Tốt hay không tốt, đó không phải là điều lúc này anh nên hỏi tôi. Con trai tôi có vấn đề gì mà anh gọi tôi tới đây?”

“Bé Lương...bị trầm cảm!”

“Trầm cảm? Cái gì? Anh nuôi dạy thằng bé thế nào lại để nó bị trầm cảm?” Thư Lê kích động run run hỏi hấn.

“Nó rất nhớ em, nó không thể chịu được cuộc sống không có mẹ!”

Thư Lê im lặng, cô không thể kiềm chế nổi xúc động, như Trần Dũng dạy cô. Cô là mẹ của bé Lương, cuộc đời này cô có thể chẳng cần thứ gì, kể cả tình yêu, nhưng cô không thể không cần bé Lương, không thể ngừng yêu thương nó, không thể không lo lắng cho nó...

“Em có thể thỉnh thoảng tới thăm con được không? Anh nghĩ nó sẽ khá hơn nếu thường xuyên gặp mẹ...” Hoàng ngập ngừng.

Thư Lê vội nói “Được...” Được thường xuyên gặp con trai, còn điều gì hạnh phúc hơn?

Hoàng nhìn bóng lưng Thư Lê rời khỏi quán café, hấn biết cô không còn hy vọng với hấn, trái tim cô, với hấn, đã chết rồi.

Hấn muốn cô trở lại bên hấn như xưa, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, như chưa từng tồn tại người đàn bà tên Diễm nào đó.

Hấn muốn mỗi khi trở về nhà có người nấu cơm cho hấn, pha nước nóng sẵn sàng cho hấn tắm, chuẩn bị quần áo cho hấn mỗi khi hấn ra đường hay đi làm, thậm chí lo cho hấn từ giấc ngủ những điều mà Diễm, người đàn bà hấn đã từng rung động suốt 5 năm, điên cuồng trở thành con rối trong tay cô ta – chưa bao giờ đem đến cho hấn. Hấn muốn Thư Lê lại một lần nữa, trở thành người vợ hiền thực, đảm đang. Chỉ cần hấn muốn, hấn sẽ khơi dậy tình yêu trong cô! Bởi hấn là tình yêu đầu đời của cô...hấn còn có bé Lương làm sợi dây kết nối không bao giờ có thể đứt.

Nhưng Hoàng hiểu Thư Lê bây giờ sẽ không chấp nhận dễ dàng trở về bên hấn như vậy. Có lẽ chỉ còn có thể trông cậy vào bé Lương!

Thư Lê trở về rất muộn, sau khi tới nhà Hoàng buổi tối để gặp bé Lương. Nó đã khóc một cách thảm thiết khi nhìn thấy mẹ, lao vào lòng mẹ mà nức nở nói “Mẹ...con nhớ mẹ...con nhớ mẹ...”

Thư Lê chỉ im lặng đặt tay lên mặt con, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con, hôn lên những giọt nước mắt của nó.

Con trai cô, người duy nhất cô không bao giờ từ bỏ!

“Mẹ sẽ trở về chứ? Bố nói bố cũng nhớ mẹ...”

“Mẹ sẽ trở về chứ?”

Thư Lê hoảng hồn nghĩ lại câu nói của bé Lương.

Hoàng nhớ cô sao? Hấn còn nhớ đến người vợ “điên” hấn đã ruồng rẫy để bỏ theo người bạn xinh đẹp của cô sao? Thư Lê muốn cười thật to, nói cho con trai rằng “Con à, bố con là một người đàn ông tồi, một người đàn ông rất tồi...” nhưng cô chỉ vuốt ve bé thì thầm “Mẹ sẽ tới thường xuyên!”

Hoàng đề nghị đưa Thư Lê trở về nhưng cô không muốn hấn biết nơi mình đang ở liền từ chối. Hấn đứng gần ngơ một chỗ nhìn chiếc taxi phóng vút đi!

“Em đi đâu giờ này mới về?” Trần Dũng bơ phờ trong bộ quần áo ngủ màu tím kẻ sọc, đôi môi lạnh hơi nhợt nhạt.

“Anh đã ra viện sớm thế sao?” Thư Lê giật mình khi thấy hấn ngồi trong bóng tối phòng bếp.

“Em chưa trả lời câu hỏi của tôi!”

“Em...đi gặp bé Lương!”

“Em lên đi gặp nó sao?”

“Hoàng gọi điện cho em...”

Thư Lê chậm rãi kể lại mọi chuyện diễn ra ban chiều.

“Hừ, loại đàn ông khốn nạn!” Trần Dũng gầm gừ trong cổ họng. Hấn là đàn ông, hấn thừa hiểu Hoàng muốn gì. Muốn Thư Lê quay trở về bên hấn, vì hấn đã nhận ra “trái đắng” mà Diễm mang lại ình, nhận ra “gia đình” mới là bến bờ vĩnh cửu. Nhưng Trần Dũng lấy tư cách gì để cấm Thư Lê đến gặp con trai mình? Dù thừa biết người đàn ông kia có ý xấu như thế nào...

“Được rồi, nghỉ sớm đi!” Trần Dũng lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

Lại giận sao? Cô đã làm gì sai sao? Thư Lê nhìn theo hấn, bĩu môi.

“Tôi vào nhé!”

“Ừm!”

Thư Lê mang cháo tiến vào. Trần Dũng đang nằm trên giường xem tivi, hấn liếc cô hờ hững “Để cháo đấy rồi về nghỉ đi!”

Thư Lê đặt cháo xuống mặt bàn, nhìn khuôn mặt đang tức giận của Trần Dũng.

Hấn giận thật rồi. Nhưng vì sao giận cô?

“Giận tôi à?”

Không nói gì.

“Giận tôi à?”

Trần Dũng vẫn im lặng.

Thư Lê thở dài, mệt mỏi định quay đi.

Bỗng một cánh tay rắn chắc kéo cô lại.

“Cứ như vậy mà trở về, không có trách nhiệm vì đã gây ra bệnh tật cho tôi à?” Trần Dũng tức giận.

“Anh không thèm nói chuyện với tôi mà!” Thư Lê hờn dỗi nói.

“Tôi đang tức giận!” Trần Dũng bực tức “Em phải biết chứ!”

“Vì sao? Vì chuyện...đêm qua à?” Thư Lê hơi xấu hổ hỏi. Đêm qua là cô chọc hấn phát hỏa, khiến hấn ngâm nước lạnh cả đêm mới sốt cao như vậy. Có lẽ vì thế hấn giận cô sao?

“Đồ ngốc!” Trần Dũng kéo Thư Lê lại phía mình, ôm cô vào lòng. Người hấn rất nóng, nhưng lại mang theo cảm giác an toàn mà Thư Lê không nỡ xa rời.

“Tôi cho phép em thăm con trai, nhưng không cho phép em ở gần thằng đàn ông đồn mạt ấy!”

“Hấn là thằng đàn ông khốn nạn, em hãy tránh xa hấn, hứa với tôi đi!”

Thư Lê nằm trong lòng hấn, rúc đầu vào ngực hấn, mỉm cười. Thì ra hấn không muốn cô tới thăm bé Lương lại ở cạnh Hoàng, nhưng hấn không hiểu, lòng cô với Hoàng – đã chết, từ ngày ở tòa án rồi.

“Tôi hứa!”

“Tốt, giờ tới phiên chịu trách nhiệm...”

“Anh muốn gì...này, buông ra đi, anh đang sốt...”

“Em không biết cách giải sốt hữu hiệu nhất là xả ra ngoài sao?” Trần Dũng kéo Thư Lê xuống, đề lên người cô.

Nhiệt độ trong phòng trở nên ngày càng nóng...

“Diễm...em có trốn cùng anh không?”

“Anh nói sao? Có chuyện gì vậy Ân...”

“Anh bị bắt...anh bị người ta bắt...anh sắp phải vào tù rồi, vào tù cả đời. Anh đang chuẩn bị sang Campuchia...em có đi cùng anh không?”

Diễm đặt tay lên ngực, sang Campuchia cùng Hoàng Ân?

“Vợ con anh thế nào?”

“Họ sẽ không sao. Họ có tài sản anh tích lũy, họ không dính dáng tới anh nữa!” Hoàng Ân hơi trầm giọng “Anh đã không còn ràng buộc, em có muốn đi cùng anh không?”

“Ân...” Diễm thở dài “Xin lỗi, em sắp lấy chồng rồi!”

Cô nghe tiếng đầu máy bên kia dập đi.

Cô đã từng yêu Hoàng Ân, hắn là người đàn ông cứng chạch, quyền lực, thông thái, người dạy cho Diễm từng bước, từng bước vào đời, gây dựng nên nền tảng vững chắc cho cô phát triển đến ngày hôm nay.

Cô nợ hắn, nhưng cô không thể bỏ tất cả vì hắn, vì cô đã động lòng với người đàn ông khác rồi.

Xin lỗi, kiếp này Lưu Ánh Diễm cảm ơn anh, cũng xin lỗi anh, Ân...

20. Chương Xx

CHAP 20

Nửa đêm, Diễm ôm bụng đau đớn. Có điều gì đó xảy ra với em bé của cô. Cô với tay lấy điện thoại ấn số của Trần Dũng.

Tút...tút...tút...

Điện thoại réo liên tục nhưng không có ai bắt máy. Phải rồi, Trần Dũng vừa từ viện trở về, có lẽ hắn rất mệt.

Cô đành gượng dậy mặc áo, lấy chìa khóa ô tô phóng thẳng đến bệnh viện.

“Ai gọi thế?” Thư Lê ngái ngủ hỏi.

“Là Diễm!” Trần Dũng hờ hững “Ngủ đi, kệ cô ta...” Hắn vuốt lên tóc cô, thỏa mãn nhìn cô ngấn ngờ say mình vào giấc ngủ.

“Có chuyện gì xảy ra với tôi?” Diễm đau đớn hỏi bác sĩ, sắc mặt cô tái nhợt.

“Cô à, cái thai trong bụng cô không ổn định. Cô cần hết sức chú ý giữ sức khỏe, hết sức cẩn thận...nếu không đứa bé sẽ mất!” Bác sĩ ân cần nói với Diễm rồi quay đi.

Đứa trẻ không ổn định? Diễm hoảng hốt nghĩ.

Không được, đứa trẻ là phao cứu sinh của đời cô, là sợi dây kết nối giữa cô và Trần Dũng, người đàn ông xuất sắc nhất. Cô không thể đánh mất nó...không thể...

Diễm đưa tay lên bụng xoa nhẹ, khe khẽ nói “Con à, cố lên, mẹ cần con!”

Cô không dám nói điều này với Trần Dũng, đành tự mình vượt qua tất cả. Cô biết hắn còn chưa chính thức ly hôn với vợ, vả lại dù rất ân cần với cô, nhưng sâu trong tâm Diễm luôn cảm thấy người đàn ông đó chút gì đó hời hợt, lạnh nhạt với mình...dù đó chỉ là một linh cảm thoáng qua. Cô biết muốn trời buộc hắn phải có đứa con này, nếu như cô nói với hắn đứa bé rất yếu, sợ rằng...

“Bác sĩ...con tôi sao rồi...tôi đau bụng quá...” Sắc mặt Diễm càng ngày càng tái nhợt, cô thấy bụng dưới quần đau.

“Bác sĩ, đứa bé...không giữ được rồi!” Y tá chạy vào nói với bác sĩ trưởng khoa. Vị bác sĩ có khuôn mặt phúc hậu quay sang nói với Diễm “Xin lỗi cô, đứa trẻ yếu quá...nó đã trôi ra khỏi tử cung...đã đi rồi...”

Diễm đau đớn tới bật khóc, bàn tay nắm chặt ga giường.

Con của cô, đứa con còn chưa thành hình của cô...nó đã đi rồi!

Hy vọng của cô, tương lai của cô đặt tất cả vào nó, vậy mà nó đã đi rồi!”

“Tôi sẽ nhanh chóng làm thủ tục hút thai cho cô bằng công nghệ tiên tiến nhất. Sẽ không quá đau đâu...”

“Gượng đã...” Giọng Diễm trở nên quả quyết “Ngày mai tôi sẽ vào viện làm phẫu thuật này. Bây giờ tôi muốn về nhà...”

“Đó không phải là ý hay, đứa bé đã chết lưu...”

“Tôi muốn về nhà, mai tôi sẽ quay lại!”

Trong đầu Diễm nảy sinh một kế hoạch! Một kế hoạch quan trọng quyết định thắng bại.

Kính coong!

Thư Lê ra mở cửa thì thấy Diễm đang nhợt nhạt đứng tựa vào thành xe ô tô, trên vai là một chiếc áo khoác mỏng, bên trong là bộ quần áo ngủ ở nhà khiến cho thân thể của cô ta hôm nay càng trở nên mỏng manh, yếu ớt. Thật hiếm khi thấy Diễm ở trong trạng thái yếu đuối như vậy!

“Giám đốc đi làm rồi!”

Thư Lê nghi hoặc nhìn Diễm qua chấn song cửa, không mở vội.

“Tôi...gặp cậu!” Diễm cố gắng nở nụ cười “Không biết cậu có thể dành chút thời gian ôn lại chuyện xưa được không?”

Ting ting.

Trần Dũng mở điện thoại, là tin nhắn của Diễm.

“Em đang nói chuyện với Thư Lê, cô ấy có vẻ không bình tĩnh... Anh có thể về nhà được không?”

Hắn cau mày.

Diễm? Cô ta lại đang giở trò gì vậy?

“Uống nước đi!” Thư Lê đặt cốc nước lên bàn “Nhìn cậu có vẻ...không khỏe!”

“Tôi ổn!” Diễm nhàn nhạt nói.

“Tôi chỉ đang nhớ lại những chuyện xưa...xưa rất xưa...” Diễm hơi co mình lại, giấu hành động ôm bụng của mình. Bụng cô rất đau, kỳ thực cô rất muốn gào lên thật to.

“Tôi muốn nói cho cậu một chuyện. Người đàn ông tên là Huỳnh “trọc” tôi đã thuê để cưỡng hiếp cậu...”

Thư Lê mím môi, bàn tay nắm chặt. Hôm nay cô ta tới đây là để nói chuyện này với cô sao?

“Tôi biết!” Thư Lê hờ hững.

“Cậu biết sao?” Diễm hơi ngạc nhiên.

“Tôi đã vô tình gặp cậu và hắn trao đổi với nhau!” Thư Lê cười nhạt.

“Ra vậy...” Diễm bật cười “Nhưng cậu có biết vì sao tôi lại làm tất cả những việc đó không?”

“Tôi rất muốn biết!”

“Đó là câu chuyện từ rất lâu...” Diễm hơi khép hờ đôi mắt “30 năm trước, mẹ tôi là vợ chính thức của bố cậu, được gia đình họ hàng cưới hỏi đàng hoàng. Bố cậu quen mẹ cậu, một người phụ nữ xinh đẹp, quyến

rũ...ông đắm chìm trong cuộc tình với người đàn bà ấy, quên đi rằng mình có một người vợ tần tảo, hy sinh, hết lòng vì mình. Còn ông ta...thường xuyên đánh đập mẹ tôi, tới mức đứa con đầu lòng của mẹ tôi đã bị sảy vì những lần say rượu ấy. Mẹ cậu có mang cậu, ông ta hết sức vui vẻ, hết sức hạnh phúc, liền bắt chấp họ hàng, nội ngoại phản đối, từ bỏ mẹ tôi. Lúc ấy mẹ có mang tôi nhưng không biết, vì xấu hổ, nhục nhã với họ hàng nên bà bỏ đi biệt xứ, mãi tới khi cái thai là tôi hình thành được 4 tháng thì mới biết...”

Thư Lê hoảng hốt nhìn Diễm. Không phải, cô ta rất nham hiểm, cô ta nói dối, cô ta nói dối... Cô run rẩy tìm trong mắt Diễm sự dối trá, dù là một gợn nhỏ, nhưng không, trong ánh mắt ấy là một mảng u buồn nhàn nhạt bi thương.

“Đám cưới của mẹ cậu và bố cậu rất to...” Diễm thản nhiên nói, như thể chính mình từng nhìn thấy chúng “Mẹ tôi nói mẹ đứng trong ngõ nhỏ nhìn sang, trái tim quặn đau như ngàn nhát dao đâm nát...mẹ tôi thề, không bao giờ để cho bố cậu, mẹ cậu, con của họ...sống yên ổn!”

“Những ngày tháng cậu làm tiểu thư lá ngọc cành vàng, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa thì tôi phải sống trong cơ cực. Mẹ tôi không có tiền nên bà phải ở cạnh những người đàn ông có tiền...làm bồ nhí cho họ. 14 tuổi, tôi bị một trong những nhân tình của bà phá đi đời con gái. 15 tuổi, khi tôi quen cậu, mẹ tôi mất. Trước lúc chết, bà nắm tay tôi, nói tôi phải thực hiện di nguyện của bà, khiến cho người đàn ông phụ bạc, người đàn bà trơ trên, đứa con nghiệp chướng của họ - sống không được yên! Tôi đã thề...”

Thư Lê run rẩy...khuôn mặt cô hết trắng bệch rồi trở nên xanh mét. Không, cô không tin, cô không tin...

“Tôi có khuôn mặt khá giống với mẹ mình!” Diễm cười “Tôi đã tới gặp bố cậu, ông ta...không biết vì hối hận, hay cảm thấy có lỗi, thường xuyên tới thăm và chu cấp cho tôi!”

“Rồi mẹ cậu phát hiện ra việc này...” Diễm hồ hững nói “Bà ta đến gặp tôi...tôi đã cười, đã cười rất lớn, đã kể cho bà ta mẹ tôi thường xuyên rửa bà ta như thế nào, khi chết đã thề như thế nào, thậm chí mẹ tôi còn không thể khép vào được!”

“Đêm đó, bà ta phát điên, dung dao đâm chết bố cậu!”

Thư Lê bật dậy, cơ thể không tự chủ lùi lại phía sau.

“Không...tôi không tin...tôi không tin...”

Diễm chậm rãi đứng lên, tiến lại gần Thư Lê, thì thầm “Cậu biết ma túy điên Amphetamine không? Chính tôi đã ẹ cậu sử dụng nó...”

Diễm cười sảng sặc.

“Không...” Thư Lê lấy tay ôm đầu “Không đúng...không đúng...”

Cô từng nghĩ mẹ cô vì phát điên nên ghen tuông đâm chết bố cô, đó là do bà bị trầm cảm lâu ngày dẫn đến phát bệnh thần kinh.

Cô từng nghĩ dù sao mẹ cô cũng là một người điên, nhưng bà không phải là người xấu. Làm sao có thể là kẻ cướp chồng, cướp bố của con họ?

Cô từng hận mẹ, hận mẹ cướp đi bố cô, người đàn ông duy nhất yêu thương và tin tưởng cô, bảo vệ cô vô điều kiện, không bao giờ thay đổi.

Cô hận và sợ tới mức không dám tới bệnh viện tâm thần thăm mẹ, không dám đối diện với mẹ.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ bố mẹ cô lại tồi tệ như vậy!

Còn cô – cô đã sống cuộc sống mà đáng nhẽ ra là của người khác.

Của Diễm, chị gái cùng cha khác mẹ, cũng là người khiến bố cô phải chết, mẹ cô phát điên.

“Đi ra...tránh xa khỏi tôi...tôi không tin...” Thư Lê thấy Diễm tiến sát gần mình thì rung mình đẩy ngã cô ta.

Diễm ngã xuống đất, rất nhanh từ bắp đùi chảy ra một vũng máu lớn...cô ta quằn quại kêu “A...Thư Lê, cậu hại tôi, cậu hại tôi...” cô ta đưa hai bàn tay đầy máu lên trước mặt rên rĩ.

“Thư Lê, có chuyện gì vậy?” Trần Dũng vừa trở về thì thấy Diễm kêu rên ở trong phòng khách, vội tiến vào.

“Dừng...Dừng...” Diễm nhìn thấy Trần Dũng thì nước mắt tuôn trào “Em không xong rồi...con của chúng ta không xong rồi...”

“Đứa bé không còn, rất tiếc!” Một vị bác sĩ trẻ tiến ra nói với Trần Dũng và Thư Lê đang ngồi ngoài sảnh chờ “Chúng tôi vừa làm tiểu phẫu cho cô ấy, đứa trẻ đã được đưa ra ngoài...”

“Cám ơn!” Trần Dũng lạnh nhạt.

“Nói cho tôi, đã xảy ra chuyện gì?” Trần Dũng nắm tay Thư Lê, nhẹ giọng hỏi.

“Cô ấy ngã...cô ấy ngã...là tôi đẩy...là tôi đẩy...” Thư Lê hoảng sợ lấp bắp, cơ thể run rẩy không ngừng.

“Bình tĩnh, nói cho tôi biết có chuyện gì, vì sao em đẩy cô ta?” Trần Dũng nghiêm túc “Hay là cô ta tự ngã rồi đổ tội cho em?”

“Là tôi đẩy...tôi đã giết người...tôi đã giết con của Diễm...cháu của tôi...” Thư Lê khóc nức nở, nói không nên lời.

Trần Dũng hơi nhíu mày. Cháu của tôi?

“Dừng...” Diễm tái nhợt nằm trên giường bệnh “Con em...không còn phải không?” Đôi mắt ngân ngấn nước nhìn hẩn.

Trần Dũng tiến về phía giường Diễm “Em đỡ mệt chưa? Nói cho anh biết có chuyện gì?”

“Thư Lê...” Diễm ngập ngừng “Cô ấy không cố tình, anh đừng làm khó cô ấy!”

Diễm lau nước mắt “Dù mất đi đứa con của chúng ta, em rất đau khổ, nhưng em không trách cô ấy!”

“Cô ấy chỉ...ghen thôi!” Diễm yếu ớt “Cô ấy nói rằng bất kể người đàn ông nào em yêu cô ấy cũng muốn giành lấy...cô ấy cố giành lấy anh nhưng không được, bởi vậy cô ấy muốn phá hoại chúng ta!”

Diễm nói dối thật trơn tru!

Trần Dũng hờ hững “Anh biết rồi, em nghỉ ngơi đi, anh sẽ có cách giải quyết!” Hẩn lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Trần Dũng trở về nhà, trong lúc Thư Lê vẫn còn chưa hoàn hồn đang ngồi tại sảnh chờ của bệnh viện, nói là muốn chờ cho đến lúc Diễm xuất viện.

Hẩn nhìn quanh một hồi, chắc chắn không có ai, liền tiến tới bàn phòng khách tháo chiếc máy nghe trộm ra khỏi đáy bàn.

Ngồi trong phòng làm việc nghe lại tất cả cuộc hội thoại của Diễm và Thư Lê, hẩn hơi nhíu mày.

Thì ra ẩn sâu nội tình giữa bọn họ phức tạp như vậy.

Nhưng Thư Lê, cô ấy là người vô tội, cô ấy thì có liên quan gì đến quá khứ trước đây của bố mẹ bọn họ, vì sao Diễm phải hận cô ấy đến như vậy? Là vì mẹ cô ta từng bắt cô ta phải thề sao?

Người phụ nữ ấy thật đáng sợ. 16 tuổi, cô ta đã có thể lập một kế hoạch tiếp cận kẻ thù của mình, cũng chính là bố mình, sau đó ẹ Thư Lê sử dụng amphetamine để kích thích nỗi sợ hãi, mặc cảm, hối lỗi...trong lòng bà ta, khiến bà ta ra tay đâm chết chồng mình. Sau đó thản nhiên tiếp cận Thư Lê, nuôi nấng kế hoạch ấy cho đến khi Thư Lê trở thành một con chim trong lồng béo bở, liền nhẫn tâm vứt cô ấy ra đường, dùng mọi cách để hành hạ, hãm hại cô ấy.

Hẩn tự nhận hẩn là kẻ hành xử luôn vô tình, nhưng với Diễm, hẩn cũng cảm thấy phần nào nề phục mức độ tàn nhẫn của cô ta!

Nhưng một người phụ nữ thông minh như vậy, từng đường đi nước bước đều hoàn hảo như vậy, vì sao đang mang trong mình đứa con quý giá lại tự dưng đến gặp Thư Lê, kể cho cô ta câu chuyện từ xa lắc xa lơ, kích động cô ấy? Vì sao biết rằng Thư Lê đang kích động, Diễm vẫn bước tới gần để Thư Lê đẩy ngã?

Diễm không phải người đàn bà ngu ngốc như vậy!

Trần Dũng nhíu mày, hẩn đánh hơi thấy sự việc lần này không hề đơn giản...

“Cút đi...cút đi...cậu hại chết con tôi...cậu hại chết con tôi...” Diễm thấy Thư Lê bước vào thì lấy gối ném vào cô, giật đứt các dây truyền trên cơ thể, tựa như một người đàn bà điên cuồng.

“Diễm...tôi không cố tình...” Thư Lê hoảng sợ lui lại.

“Cậu cố tình...cậu cố tình...cậu có tình ý với Trần Dũng, cậu muốn tôi sảy thai. Là cậu cố tình! Xưa kia mẹ cậu đã cướp chồng của mẹ tôi, hại cuộc đời mẹ con tôi. Nay cậu lại cướp đi con của tôi...mẹ con cậu, đúng là súc sinh! Cút...cút...”

Thư Lê xoay người bỏ chạy.

Diễm nhìn theo bóng lưng của cô ta, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười.

Thư Lê, để đấy lại với tôi, cậu vẫn còn phải học nhiều!

21. Chương 21+22

CHAP 21

Diễm đang nửa tỉnh nửa mơ trong giấc ngủ chập chờn. Trong mơ, cô thấy một đứa trẻ nhìn cô u oán, khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ nhắn, trắng hồng, vô cùng yêu thích.

“Cháu là ai?”

“Con đây mà mẹ...”

Diễm giật mình bừng tỉnh, bàn tay vô thức đặt lên bụng.

Con cô...đã đi rồi!

“Em tỉnh rồi à?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Diễm hoảng hốt nhìn hấn, Hoàng Ân. Hấn ngồi đó, nét mặt vô cùng bình thản.

“Ân...Ân...em tưởng anh đã sang Campuchia rồi?” Diễm run rẩy hỏi hấn.

“Anh biết em đang bệnh nên không nỡ rời đi!” Hấn đưa tay vờ về chiếc nhẫn phỉ thúy ở ngón tay cái, đó là sở thích của hấn khi đang suy nghĩ.

“Vậy còn...còn việc anh nói với em? Việc ngồi tù ấy...” Diễm ngập ngừng.

“Mọi chuyện chưa quá nghiêm trọng!” Hoàng Ân mỉm cười “Tạm thời anh còn có thể sắp xếp được mọi chuyện!”

“Nhưng hôm nọ anh nói...”

“Là anh muốn thử em!” Hoàng Ân lạnh lùng “Anh muốn biết em có thể vì anh như thế nào!”

Diễm im lặng.

Hấn thử cô, muốn biết cô có thể vì hấn như thế nào ư?

“Anh biết em lợi dụng chồng em gái cùng cha khác mẹ của em!” Hoàng Ân hờ hững nói “Em không yêu hấn như hấn tưởng, em chỉ muốn lợi dụng hấn để làm Thư Lê đau khổ. Vì vậy anh để mặc em cùng hấn bấy lâu nay... Nhưng có lẽ em đã thực sự động lòng với người đàn ông đó phải không? Với Trần Dũng ấy?”

Diễm mở lớn mắt nhìn hấn, không biết mở miệng thế nào.

“Anh có thể chấp nhận em lên giường với người đàn ông khác vì lợi ích, nhưng không thể chấp nhận em yêu hấn ta!”

Diễm nắm chặt bàn tay.

“Vậy anh định để em làm nhân tình của anh, của người khác suốt cuộc đời, không cho em lấy chồng sinh con sao?”

“Em sẽ chờ đợi anh mà, phải không? Chờ đến khi anh có thể từ bỏ tất cả để đưa em ra ánh sáng...”

“Anh sẽ không bao giờ đưa tôi ra ánh sáng...” Diễm gần giọng “Anh sẽ mãi mãi coi tôi là tình nhân trong bóng tối mà thôi, bởi vì anh còn gia đình, còn vợ con, còn họ hàng, còn sự nghiệp. Đã bao giờ anh nghĩ cho tôi, cho tuổi thanh xuân trôi qua một cách phí hoài của tôi chưa?”

“Anh đã...yêu em mà, Diễm!” Hoàng Ân thấp giọng.

“Yêu tôi? Nếu yêu tôi, anh sẽ từ bỏ tất cả vì tôi, chứ không phải là bắt tôi chờ đợi anh gần 10 năm nay để đến lúc có thể mới chính thức ở bên tôi” Diễm cười nhạt “Tôi đã yêu anh bao nhiêu năm rồi, đã đến lúc tôi cũng cần có cuộc sống riêng của mình, đó là Trần Dũng, người đàn ông xuất sắc nhất, hoàn hảo nhất!”

“Em có thể sao?” Hoàng Ân lơ đãng nhìn lên bụng Diễm “Em đã mất đi sợi dây kết nối với hắn rồi...”

“Anh ấy yêu tôi” Diễm nổi điên “Dù bây giờ tôi không thể sinh con, nhưng sau này tôi có thể!”

“Em xứng đáng sao?”

“Người đàn bà đã làm nhân tình của bố mình phát điên, giết chết bố mình. Cướp chồng và đẩy em gái mình vào đường cùng, thuê xã hội đen cưỡng hiếp em mình, đổ tiếng oan làm sảy thai cho em gái mình. Em xứng đáng ở bên Trần Dũng sao?” Hoàng Ân lạnh nhạt nói.

Diễm tức giận nắm chặt bàn tay.

Cô xứng đáng sao?

“Đợi đã...vì sao...vì sao anh biết...tôi đổ oan cho Thư Lê?” Diễm run rẩy hỏi hắn.

“Vì anh đã làm em sảy thai!” Hoàng Ân nở nụ cười quái dị “Đêm hôm qua, khi em tự mình lái xe đến bệnh viện, anh đã lên bám theo em. Anh đã nghe bác sĩ nói về sự yếu ớt của cái thai trong bụng em...và anh đã...” Hắn lấp lửng câu nói.

Diễm nổi điên “Đồ khốn nạn...tôi đã làm gì...tôi đã làm gì mà anh hại con tôi...đồ khốn nạn...” Diễm gào thét trong nước mắt.

Hoàng Ân bắt lấy tay cô, trầm giọng “Diễm, cô nên nhớ cô ký sinh trên sự sống của tôi. Tôi sống, cô sống, tôi chết, cô chết. Cô muốn tách ra khỏi Hoàng Ân tôi không dễ dàng như vậy...” Hắn đẩy Diễm ngã xuống giường “Muốn trở thành người đàn bà của người khác cũng không dễ như vậy!”

Hắn cười nhạt.

“Cô nên nhớ cô đã từng là một con ký sinh trùng đáng sợ như thế nào. Cô hút máu tôi, hút máu em rể cô, cô hãm hại đồng nghiệp, hãm hại em gái, biến thủ công quỹ, trốn thuế...mọi bằng chứng phạm tội của cô tôi đều nắm rõ!” Hoàng Ân đe dọa.

Hắn lạnh lùng quay đi.

“Anh muốn gì?”

Diễm lạnh nhạt hỏi.

“Ký sinh trùng thì chỉ là ký sinh trùng thôi, không thể ngo ngoe muốn tách ra khỏi chủ thể được đâu!”

Người Diễm run lên. Cả cuộc đời, chưa bao giờ cô cảm thấy bản thân mình bất lực đến vậy...

Nửa đêm, Diễm say ngủ. Trần Dũng lại lẳng lặng tiến vào phòng bệnh. Trước đây hắn đã yêu cầu y tá truyền một ít thuốc an thần cho Diễm, có lẽ bây giờ cô ta đang ngủ rất sâu.

Hắn cúi người xuống gầm giường gỡ chiếc máy ghi âm ra, thay một chiếc máy khác. Khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười!

Thư Lê chấp chớn trong giấc ngủ không sâu. Cô mơ thấy ác mộng. Mơ thấy cảnh bố mình nằm trong vũng máu, mẹ mình vừa cầm con dao đâm máu trên tay vừa cười ha hả. Sau đó mẹ nhìn cô, nhưng không phải là khuôn mặt của mẹ cô, là Diễm.

“Trả lại con cho tôi!”

“Aaaaa...” Thư Lê hoảng hốt bật dậy. Mồ hôi thấm ướt cả chiếc áo ngủ. Cô thở hổn hển, nước mắt ướt đầm.

“Gặp ác mộng à?”

Giọng Trần Dũng mềm mại.

“Dừng...Dừng...” Cô quơ tay vào trong bóng tối, muốn bắt được hắc. Hắc liền nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“Tôi ở đây!” Hắc kéo đầu cô vào ngực hắc, chậm rãi vuốt tóc cô.

Nằm trong ngực hắc, Thư Lê cảm thấy yên bình. Người duy nhất mang lại cho cô cảm giác này là bố cô. Ông đã không còn, chỉ còn Trần Dũng có thể mang đến cho cô sự an toàn này, kể cả khi cô và Hoàng vẫn còn mẫn nong với nhau, hắc ta cũng chưa từng tạo cho cô sự tin tưởng tuyệt đối đến vậy.

“Em mơ thấy bố...thấy mẹ...”

“Em mơ thấy Diễm...”

“Dùng, em sợ lắm!”

“Đừng sợ, có tôi ở đây!” Trần Dũng dịu dàng “Sẽ không có việc gì xảy đến với em đâu!”

“Em đã làm hại con của Diễm!” Thư Lê nức nở “Em đã làm hại cô ấy...cô ấy là chị gái cùng cha khác mẹ của em...”

“Anh biết!” Trần Dũng bình tĩnh nói.

“Em phải làm gì...em phải làm gì...”

“Thư Lê, nghe anh nói!” Trần Dũng nắm lấy vai cô “Em không hại Diễm hay con của cô ta, là cô ta tự làm tự chịu!”

“Không đúng, là em hại cô ấy...” Thư Lê buồn bã lắc đầu.

“Kể cả chuyện trước đây giữa bố em, mẹ em và mẹ cô ta, điều đó cũng chẳng liên quan đến em. Không thể đổ những lỗi lầm của người đời trước lên đầu của người vô tội như em được!”

“Nhưng mẹ em đã có lỗi với mẹ cô ấy...đó là quả báo!”

“Quả báo?” Trần Dũng nhếch mép cười “Phải, đó là quả báo. Phúc đức tại mẫu phải không? Nhưng không phải cô ta đã khiến bố em phải chết, mẹ em phát điên, cướp chồng em, cho người làm nhục em rồi sao?” Trần Dũng lạnh lùng “Nhân quả của đời trước, bố mẹ em, và cả em, đã trả đủ cho cô ta, em còn muốn lấy thân trả nợ hay sao?”

“Nhưng em...hại chết con của cô ấy!”

“Sự thực không phải là như vậy!” Trần Dũng rút máy ghi âm trong túi ra “Có lẽ em nên nghe cuộc hội thoại này, em sẽ hiểu tất cả!”

Thư Lê im lặng nhìn Trần Dũng bật máy ghi âm. Giọng nói của Diễm và Hoàng Ân lần lượt vang lên trong đầu cô.

Nghe xong, Thư Lê càng im lặng, cô ôm lấy vai mình run rẩy.

Con người có thể đối xử với nhau như vậy sao?

Giữa cô và Diễm, họ là chị em.

Giữa Diễm và Hoàng ân, đó là tình cảm, dù là đôi bên lợi dụng nhau hay nảy sinh tình ý thực sự, nhưng họ đã có bao nhiêu năm gắn bó. Vậy mà,...

Phải, “Nhân” của đời trước, bố mẹ cô, bản thân cô cũng đã trả đủ “quả” cho Diễm và mẹ con cô ta rồi. Thậm chí cô là em gái cô ta, là người vô tội, vậy mà cô ta cũng nhẫn tâm hãm hại cô hết lần này tới lần khác, chỉ vì thù oán của đời trước sao?

Thư Lê lạnh lùng nói với Trần Dũng “Anh có thể...để em và Diễm tự giải quyết với nhau được không?”

Trần Dũng im lặng nhìn cô.

“Chỉ cần anh đóng nốt vở kịch này...” Thư Lê bình tĩnh nói “Còn Hoàng Ân, hẳn với anh có thù oán gì phải không?”

“Phải!” Trần Dũng nhìn vào khoảng không “Con trai hẳn lái xe trong lúc say rượu đã đâm chết...con trai anh! Nhưng rồi vì Hoàng Ân đang là phó giám đốc công an nên hẳn dùng các mối quan hệ dập đi vụ này, đổ lỗi cho tài xế, khiến cho tài xế đi tù thay con anh!”

Thư Lê sững sờ nhìn Trần Dũng. Nỗi đau của hắn, vết thương lòng của hắn có liên quan đến người đàn ông của Diễm. Có lẽ không chỉ vì thương cảm cho Thư Lê, hẳn mới đối xử với Diễm thật tàn nhẫn, mà bởi vì cô ta chính là người đàn bà của kẻ hắn mang thù nhất.

“Được! Em muốn anh nghe theo lời em nói...một lần này, được không?”

“Chúng ta kết hôn nhé!” Trần Dũng bình thản nói với Diễm “Dù không còn đứa bé, anh cũng sẽ lấy em...”

“Thật ư?” Diễm reo lên hạnh phúc.

Cô đang mơ, đang mơ ư? Dù không còn đứa bé, hắn vẫn chấp nhận lấy cô. Có lẽ sự thương cảm của người cha trước sự mất mát của người mẹ đã khiến hắn động lòng. Kế hoạch của cô đã thành công!

“Nhưng chúng ta cứ tổ chức trước, vì em biết đấy, anh và Phượng, vợ cũ của anh chưa thực sự ra tòa!” Trần Dũng hồ hởi nói “Anh sẽ gửi đơn li hôn sang Anh cho cô ấy! Sau khi hoàn thành thủ tục, anh sẽ cùng em đăng ký kết hôn...”

“Được...” Diễm ngả đầu vào vai hắn “Tất cả đều theo anh!”

“Vậy còn Thư Lê?” Diễm hốt hoảng “Anh không trách cô ấy chứ...cô ấy không cố tình...”

“Anh đã đuổi việc cô ấy nhưng mẹ anh không đồng ý!” Trần Dũng nói dối “Bà nói nếu muốn đuổi cô ta thì bà sẽ rời khỏi nhà, tới biệt thự ngoại ô sinh sống...”

“Không sao...” Diễm cười gượng “Em không trách cô ấy, em chỉ...chỉ sợ...cô ấy sẽ tìm cách quyến rũ anh!”

“Người đàn bà anh không thích sẽ không bao giờ quyến rũ được tôi!”

Trần Dũng nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Diễm, quả quyết.

“Cậu nên rời khỏi nhà Dũng đi thì hơn!” Diễm lạnh lùng nói với Thư Lê. Hôm nay cô hẹn Thư Lê gặp mặt tại một quán café “Tôi và anh ấy chỉ còn một tuần nữa là đám cưới, cậu không thấy như vậy sẽ rất bất tiện sao?”

“Bất tiện gì?” Thư Lê bình tĩnh hỏi “Tôi làm bảo mẫu, cậu làm bà chủ, người phải cảm thấy bất tiện là tôi, cậu lo cho tôi sao?”

“Cậu...hừ!” Diễm nhàn nhạt cười “Cậu đúng là con đàn bà trơ trên...giống như mẹ của cậu vậy!”

“Im đi, chính cậu đã hại mẹ tôi hóa điên, đừng nhắc đến bà ấy nữa!”

“Đó là nghiệp chương do bà ta tạo nên!”

“Phải...đó là nghiệp chương của đời trước. Bố tôi, mẹ tôi cũng đã trả hết cho cậu rồi. Còn tôi, tôi nợ gì cậu kia chứ?” Thư Lê tức giận “Vậy mà cậu cướp chồng tôi, sai người làm nhục tôi, đẩy tôi vào đường cùng...”

“Haha!” Diễm bật cười “Cậu nghĩ bố cậu, mẹ cậu...như vậy là đủ sao? Tôi đã thề không để cho con của họ được sống tốt...cậu hãy chờ đấy!”

Diễm lạnh lùng đứng dậy “Chính cậu đã làm tôi mất đi đứa con trong bụng, nay lại ngồi đây lớn giọng với tôi, cậu không biết xấu hổ sao?”

Thư Lê cũng đứng lên nhìn Diễm, cười nhạt “Có khi đó chính là quả báo của cậu đó!” Nói xong, cô xoay người bỏ đi.

Cô không nợ Diễm, chưa từng nợ Diễm.

Cô là em gái cô ta, dù không cùng một mẹ, nhưng một nửa dòng máu trong cô giống như của cô ta.

Vậy mà cô ta nhẫn tâm hãm hại người vô tội là cô, chỉ vì những ân oán từ đời trước. Tin được sao? Chấp nhận được sao?

Nếu như không có những ân oán từ đời trước...cô không phải là em gái cô ta...chỉ là cô ta ganh ghét, đố kị, hay đơn giản chỉ ngứa mắt muốn làm hại cô, có lẽ cô đã không hận Diễm như vậy. Nhưng họ là chị em! Họ cùng chung một dòng máu...cô ta không thể nhẫn tâm giẫm đạp lên Thư Lê rồi nói rằng đó là do ân oán kiếp trước được.

Không thể!

Ting ting!

Tin nhắn của Hoàng Ân “Mai em cưới sao? Em không để ý tới lời cảnh cáo của anh?”

“Xin anh buông tha cho tôi, tôi yêu anh ấy. Tôi không thể cả đời chờ đợi anh!”

“Ký sinh trùng không thể tách ra khỏi chủ thể được đâu!”

Diễm tắt máy.

Ngày mai là ngày cưới của cô, chỉ cần kết thúc đám cưới, Hoàng Ân sẽ không thể làm được gì...vốn dĩ bây giờ hắn cũng sẽ không thể làm được gì nữa.

Nghe nói hắn bị dính vào vụ ăn hối lộ 20000\$, hiện đã bị đình chỉ công tác để điều tra. Nếu điều tra đúng là hắn nhận hối lộ, hắn có thể phải ngồi tù nửa đời còn lại.

Hắn không còn quyền lực, hắn không thể động tới Diễm được nữa.

Diễm nhủ thầm.

6h sáng, Diễm hồi hộp ngồi trong căn hộ chung cư chờ Trần Dũng tới đón dâu. Ngồi cùng cô có vài người bạn thời phổ thông, vài người bạn thời đại học.

Họ ngồi bàn tán, thỉnh thoảng nhắc tới Thư Lê như một hình mẫu của người phụ nữ thất bại, rồi tự kháo nhau đừng để mình lâm vào tình cảnh đó.

Diễm cười nhạt.

“Diễm...ông chồng cậu có phải...đến hơi muộn không? 15 phút nữa tới giờ lành vẫn chưa thấy anh ta gọi điện...” Một cô bạn nói.

“Phải đấy...thường thì sáng sớm đã phải gọi điện giục cậu rồi chứ!”

Diễm nhìn điện thoại, đã 6h45 phút, mà theo kế hoạch 7h xe đón dâu sẽ đến.

Sao Trần Dũng chưa gọi điện?

Có chuyện gì chẳng?

Diễm lo lắng, đánh bạo gọi điện cho hắn trước.

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Điện thoại không liên lạc được. Vì sao lại như vậy? Diễm cảm thấy sống lưng toát mồ hôi hột.

Cô gọi liên tục suốt 15 phút đồng hồ, điện thoại vẫn không liên lạc được.

Có chú rể nào trong ngày cưới lại tắt máy không? Hay là...hắn gặp chuyện gì.

Diễm đi đi lại lại trong phòng, trên người vẫn rực rỡ bộ váy áo cô dâu, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo hơi nhú lại.

Đám bạn học bắt đầu bàn tán xì xầm.

7h15, xe đón dâu vẫn chưa tới, điện thoại vẫn không liên lạc được.

“Tớ...tớ nghĩ có chuyện...tớ phải đến nhà anh ấy...”

Diễm kéo váy, chạy xuống lầu, lấy chìa khóa ô tô phóng đi.

Nhà Trần Dũng vắng tanh không một bóng người. Hắn có thể có chuyện gì? Chuyện gấp ư? Không việc gì quan trọng bằng việc cưới xin. Vậy hay hắn đang đi giữa đường thì gặp tai nạn? Có thể lắm... Diễm leo lên ô tô, chậm rãi đi trên đường tìm kiếm dấu vết tai nạn, nhưng không thấy. Thậm chí người ta còn thấy một cô gái xinh đẹp trong bộ váy cưới rực rỡ một thân một mình lái xe ô tô loang quaoanh, hỏi tất cả mọi người quanh đây có vụ tai nạn nào không...

Thư Lê. Đúng rồi, cô ta hẳn sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Diễm mở máy gọi cho Thư Lê.

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Điện thoại của Thư Lê cũng không liên lạc được. Vì sao? Vì sao? Lẽ nào họ đi cùng nhau?

Diễm đành phải lái xe đến sảnh Daewoo, nơi Trần Dũng nói với cô hắn đã đặt sảnh cưới.

“Thưa cô, hôm nay không có đám cưới nào của Trần Dũng và Lưu Ánh Diễm cả. Cô...liệu có nhầm địa điểm không?” Lễ tân khách sạn lễ phép nói với Diễm, nhưng nhìn Diễm với ánh mắt “sinh vật ngoài hành tinh”. Liệu có cô dâu nào trong ngày cưới của mình lại đến nhầm địa điểm hay không?

Diễm sững sờ.

Không có đám cưới nào?

Hắn nói với cô hắn đã đặt sảnh khách sạn để làm tiệc cưới, thậm chí Diễm đã gửi thiệp cho tất cả bạn bè, người quen, trưa nay họ sẽ kéo tới đây tham dự hôn lễ. Nhưng...nhưng...

“Cô có nhầm không? Chồng tôi nói đã đặt sảnh khách sạn mình 11h trưa nay. Trưa nay bạn bè tôi sẽ tới đây dự đám cưới...cô...”

“Thưa cô...” Lễ tân vẫn nhã nhặn “Theo như lịch trình thì hôm nay chỉ có đám cưới của anh Bách và chị Diệu. Hay là cô đã nhầm ngày ạ?”

Không thể nào...không thể nào!

Diễm lui lại, giẫm vào gấu váy, suýt ngã...

CHAP 22

“Chồng cậu đâu?”

“Họ nhà trai đâu?”

“Khách khứa họ nhà trai đâu...sao không thấy?”

Đám người được Diễm mời tới dự đám cưới tụ tập thành một đám, ngơ ngác nhìn cô dâu thần thờ như phỗng đứng trước sảnh khách sạn Daewoo. Đám cưới của những người chính thức đặt sảnh ngày hôm nay cũng một phen náo loạn vì tưởng rằng xuất hiện cô dâu thứ hai tới...náo loạn.

Diễm đứng như phỗng.

Cô đang mơ sao? Đây không phải sự thực... Trần Dũng không thể đối xử với cô như vậy.

Không thể...

Cô đã có con với hắn mà, tuy là mất đi đứa con ấy nhưng bao nhiêu lâu nay hắn luôn ân cần, chu đáo với cô mà... Có chuyện gì đã xảy ra?

Diễm ôm lấy bờ vai run rẩy!

“Diễm...” Một người bạn tới đặt tay lên vai cô “Có chuyện gì, chồng cậu đâu? Khách nhà trai đâu? Có chuyện gì xảy ra...”

“Cút đi...” Diễm hét lên, đẩy tay người bạn gái thời phổ thông của mình ra “Đừng hỏi tôi...tôi không biết gì hết...tôi không biết gì hết...”

Diễm lao ra khỏi sảnh, phóng chiếc E250 vút đi, bỏ lại đám khách cười ngẩn ngơ.

Lần đầu tiên trong đời, Diễm nhục nhã như vậy. Cô điên cuồng gọi cho Dũng suốt từ 7h sang cho đến 3h chiều, hấn mớ máy.

“Alo!” Giọng Thư Lê nhàn nhạt vang lên.

“Sao lại là cậu?” Diễm nghiêng rằng “Chồng tôi đâu? Trần Dũng đâu?”

“Chồng cậu?” Thư Lê cười nói “Tôi chẳng quen ai là chồng của cậu cả...chỉ có người đàn ông của tôi đang ở bên cạnh tôi thôi!”

“Người đàn ông của cậu?” Diễm gào lên “Ai là người đàn ông của cậu? Cậu đã mang anh ta đi đâu? Đã giấu Dũng ở đâu?”

Thư Lê im lặng, lúc này cô đang hít thật sâu, cầm bàn tay to lớn của Dũng. Lúc này, cô cần có dũng khí chơi một ván bài với Diễm. Cả đời cô có thể thất bại, nhưng lần này thì không.

“Cậu nghĩ Dũng là người đàn ông có thể giấu đi được hay sao?” Thư Lê chậm rãi nói “Muốn gặp chúng tôi không? Hãy đến biệt thự ngoại thành...” Thư Lê đọc địa chỉ, Diễm phóng xe như điên tới, trên người cô vẫn là chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi...

“Anh có thể lên gác cùng Bảo không? Em muốn nói chuyện riêng với cô ấy!” Thư Lê quay sang nói với Trần Dũng. Hẩn nhìn Diễm, cô ta đang nhìn hẩn với ánh mắt oán hận vô cùng sâu sắc, khóe miệng hẩn nhếch lên một nụ cười.

“Là cậu sắp đặt sao?” Diễm cười khẩy “Thư Lê mà tôi biết không phải là người như vậy...”

“Con người sẽ thay đổi mà, phải không?” Thư Lê mỉm cười “Đặc biệt là khi chị gái mình hết lần này tới lần khác dồn mình vào con đường chết!”

Diễm trừng mắt nhìn Thư Lê. Cô ta đẹp hơn so với hồi mới bị Hoàng đá ra khỏi nhà, khuôn mặt thanh tú, làn da trắng trẻo mịn màng, vóc người đã cân đối hơn rất nhiều. Cô ta đẹp lên là vì ai? Là vì Trần Dũng sao? Họ đã có mối quan hệ này bao nhiêu lâu?

“Mẹ cậu cướp người đàn ông của mẹ tôi, hôm nay cậu cướp người đàn ông của tôi sao, Thư Lê? Mẹ con cậu đúng là giống nhau!” Diễm thản nhiên nói.

“Cậu đừng cố tình làm tôi áy náy...” Thư Lê lạnh lùng nói “Tôi không còn là Thư Lê nhu nhược, ngu ngốc, tin vào mọi điều cậu nói nữa đâu!”

“Cậu...trơ trên!”

“Trơ trên? Cậu đang nói về bản thân mình sao?”

“Thư Lê, Trần Dũng là người đàn ông của tôi...thậm chí tôi còn có con với anh ấy, nhưng chính cậu...chính cậu hại tôi mất nó. Bây giờ cậu còn cướp anh ấy khỏi tôi. Như vậy cậu có khác gì người mẹ bỉ ổi của mình?”

“Hahaha!” Thư Lê cười rộ lên “Cậu thật đáng thương, Diễm ạ. Cậu tự tin tới mức nghĩ rằng mọi người đàn ông trên đời này đều không thoát khỏi sức quyến rũ của mình sao? Hoàng, chồng tôi, Hoàng Ân, vị phó giám đốc công an đó...rồi Trần Dũng, người đàn ông xuất sắc đó, cậu nghĩ Dũng yêu cậu sao?”

“Chúng tôi đã có con với nhau...”

“Đó không phải là con của Dũng. Từ trước tới nay, ở bên cậu, ân cần với cậu...tất cả đều là kế hoạch của anh ấy. Tất cả là vì tôi! Trần Dũng chưa bao giờ là người đàn ông của cậu...” Thư Lê lạnh nhạt nói. Cô hồ hững nhìn khuôn mặt biến đổi từ trạng thái đỏ bừng sang xanh mét, rồi trắng bệch của Diễm, nhìn bờ vai run rẩy của Diễm, bàn tay nắm chặt tới mức móng tay cắm vào da thịt của Diễm, tự hỏi, mình có trở nên quá tàn nhẫn hay không?

“Nói dối...nói dối...” Diễm đứng phắt dậy, gào lên “Cậu nói dối...tôi...tôi đã có con với anh ấy, điều này không thể giả được...”

“Đúng vậy, cô có con nhưng không phải là con của tôi!” Trần Dũng bước xuống cầu thang “Đó là con của người đàn ông mà cô đã bỏ tiền ra thuê để hãm hiếp em gái cùng cha khác mẹ của cô. Huỳnh “trọc”, người quen cũ của cô...à mà cũng có thể là không phải, có thể là đàn em của hắn không biết chừng!”

Diễm mơ hồ nhớ lại.

Đêm đó, quả thực cô cảm thấy mình say rất nhanh cho dù bình thường cô uống rất khá....

Đêm đó, quả thực cô cũng không thể biết được người đàn ông thực sự lên giường với mình là ai?

“Anh...anh...các người...các người...” Diễm hoảng sợ lùi lại, ngã ngửa trên nền đất lạnh. Nền đất rất lạnh nhưng không lạnh bằng trái tim cô lúc này. Cả đời cô tính kế người khác, không ngờ hôm nay cô bị người ta xỏ mũi, bị người ta tính kế ngược lại mà vẫn mảy may tin tưởng, vẫn ngây ngô như một con ngốc. Cả đời cô tự hào mình là người thông minh, không nghĩ rằng chính bản thân mình...

“Tôi là chị gái của cậu...là bạn thân của cậu bao nhiêu năm...vậy mà cậu cùng hắn ta...hãm hại tôi...” Diễm nói trong nước mắt.

“Phải, tôi là em gái của cậu!” Thư Lê đứng phắt dậy “Cho đến ngày tôi biết được sự thực này, cậu đã bao giờ coi tôi thực sự là một người em gái?”

Thư Lê cao giọng “Cậu đã bao giờ coi tôi thực sự là một người bạn? Hay ở bên tôi, cậu luôn tính kế, luôn đẩy tôi vào những âm mưu cậu sắp đặt? Cậu cướp chồng tôi, đẩy tôi ra đường tay trắng...cậu cho người hãm hiếp tôi, định đẩy tôi làm vợ bé của hắn ta, chịu đựng nửa cuộc đời nhục nhã và khốn nạn, lúc ấy cậu có nghĩ tôi có một nửa dòng máu giống như cậu đang chảy trong huyết quản hay không? Cậu đừng nói tôi phải chấp nhận quả báo này vì đó là nghiệp chướng mẹ tôi tạo ra... Phải, là mẹ tôi có lỗi với mẹ con cậu, nhưng tôi là người vô tội, tôi chẳng biết gì hết, tôi không liên quan đến ân oán đó. Cậu hại bố tôi chết, mẹ tôi hóa điên, phá nát gia đình tôi, thậm chí đến đứa con đã chết của cậu, cậu cũng mang ra lợi dụng để lấy lòng thương của Dũng, để làm cho tôi phải mang cảm giác hối lỗi, sợ sệt... Cậu có xứng đáng là một người chị, một người bạn hay không? Bản thân cậu tự biết rõ điều này, Diễm ạ!”

“Sao...sao...cậu biết?” Diễm hoảng hốt.

“Cậu đừng nghĩ tất cả những việc làm của cậu, những tội ác của cậu sẽ không ai biết...” Thư Lê lạnh lùng “Ngày hôm nay là tôi trả cho cậu tất cả. Mối nhục này, nỗi đau bị phản bội ngày hôm nay, tôi cho cậu nếm thử!”

Như kiệt sức, Thư Lê thối lui lại mấy bước, bả vai run lên. Trần Dũng đỡ lấy cô, để cô dựa vào vai hắn. Phải, còn có hắn ở đây, còn có hắn ở đằng sau cô. Cô tự hỏi nếu không có hắn ở đằng sau mình, liệu cô có thể hay không một lần thắng ván bài này với con người xảo quyệt kia, một lần chiếm thế thượng phong, đẩy Diễm vào tuyệt vọng.

“Chúng ta...đừng bao giờ liên quan đến nhau nữa. Tôi và cậu, chấm dứt đi!” Thư Lê mệt mỏi nói rồi quay đi, bỏ lại Diễm vẫn đang đờ đẫn trên mặt đất.

“Em làm rất tốt!” Trần Dũng mỉm cười an ủi Thư Lê.

“Em có...quá tàn nhẫn với cô ấy không?” Thư Lê yếu ớt nói.

“Không phải em tàn nhẫn!” Trần Dũng vuốt tóc cô “Chỉ là em học cách mạnh mẽ hơn thôi. Em không thể đợi người ta giày xéo mình rồi mới phản kháng...hiểu không? Trong cuộc sống có những lúc nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình. Với một người có lòng dạ hiểm độc, tàn nhẫn như Diễm, nếu không mạnh tay, em sẽ thiệt. Không chỉ thiệt, em sẽ mất tất cả!”

“Dũng...em mệt mỏi lắm!”

“Có anh ở đây!”

Bà Loan xoay xoay tách trà, nhướng mắt nhìn Thư Lê, nghiêm giọng hỏi “Cháu và con trai bác đã có mối quan hệ kia...bao nhiêu lâu rồi?”

“Dạ!” Thư Lê xấu hổ cúi đầu “Thực ra...cũng vài tháng rồi ạ!”

Bà Loan nhìn cô, khuôn mặt cô hồng lên, đôi mắt sáng rỡ. Nó đã yêu rồi, yêu thực sự. Nhưng...

“Bác không có ý cấm cản bọn cháu...” Bà Loan thở dài “Dùng không còn nhỏ, cháu cũng vậy, bọn cháu tự biết đâu là đúng, đâu là sai. Nhưng mẹ Bảo ...” Bà ngơ ngẩn nghĩ tới Phượng.

“Cô ấy...” Thư Lê đáp ứng “Cháu biết anh ấy và vợ chưa chính thức ly hôn! Cháu cũng biết...cháu và Dũng, sẽ không thể là mãi mãi!”

Cô nhìn bà, quả quyết “Cháu yêu anh ấy, nhưng không ràng buộc anh ấy đâu. Bất cứ khi nào mẹ Bảo trở về, Dũng không cần cháu....cháu sẽ...ra đi...” Cô gượng cười, nuốt những giọt nước mắt vào trong tim.

“Cháu ngốc như vậy, xã hội còn bao nhiêu người đàn ông tốt!”

“Cháu biết...” Thư Lê mỉm cười “Nhưng có những thứ tình cảm, biết là độc dược nhưng không thể không uống, càng uống càng nghiện, càng uống càng không thể dừng. Dù biết sẽ chết, nhưng chỉ cần một phút một giây còn ở bên nhau...có ra sao cũng cam lòng!”

12h kém 15, Trần Dũng chưa trở về. Thư Lê nóng ruột đi đi lại lại trong phòng khách.

Điện thoại của hần đã tắt, bình thường hần cũng sẽ không trở về muộn như thế này mà không báo. Chẳng hiểu sao trong lòng Thư Lê như có lửa đốt, một linh cảm không lành dâng lên khiến cô khiếp sợ.

Vũ gọi đến.

“Alo...” Thư Lê nhắc máy “Anh Vũ, giám đốc có ở chỗ anh không?”

“Cô Lê, cô báo bác Loan đến bệnh viện Việt Đức nhé!” Giọng Vũ hoảng hốt “Anh Dũng...bị tai nạn rồi, là có người cố tình đâm!”

Thư Lê làm rơi máy điện thoại lên sàn.

Hần bị tai nạn?

Là có người cố tình đâm hần sao?

Liệu hần...có thể nào... Cô chạy ra khỏi nhà, không kịp báo với bà Loan.

“Có sự chấn động vùng não bộ, gãy xương chân, dập lá lách...” Bác sĩ lạnh nhạt nói với bà Loan cùng Thư Lê. Bà Loan bình tĩnh hơn một chút, còn Thư Lê không ngừng run rẩy.

“Vậy có thể hồi phục được như bình thường hay không?” Bà Loan hỏi “Có di chứng sau này hay không?”

“Chúng tôi đã làm phẫu thuật nối xương chân, khâu lá lách...còn não bộ có một số ảnh hưởng nhất định tới bệnh nhân, nhưng vì hiện giờ bệnh nhân chưa tỉnh nên chúng tôi chưa thể cho ra kết luận chính xác!”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ, trăm sự nhờ bác sĩ!” Bà Loan bình tĩnh.

“Vâng!” Vị bác sĩ già nghiêm túc “Chúng tôi đã nghe viện trưởng chỉ thị về trường hợp của anh ấy, bên bệnh viện sẽ cố gắng hết sức!”

Đợi cho bóng dáng màu trắng của bác sĩ rời khỏi phòng hồi sức cấp cứu, bà Loan quay sang nói với Thư Lê “Lê, cháu ở lại chăm sóc Dũng nhé, bác phải trở về làm chút công việc. Nghe Vũ nói là có người cố tình hại Dũng, bác phải...”

“Không!” Thư Lê nắm tay bà, ánh mắt kiên định “Bác hãy ở lại chăm sóc Dũng, việc này để cháu lo! Có thể nó liên quan tới những ân oán gần đây giữa bọn cháu và một số người...”

“Cháu làm được không?” Bà Loan hỏi.

“Cháu làm được!” Thư Lê quả quyết. Cô bước tới nhìn Dũng, hần nằm im lặng trên giường, sắc mặt hiền hòa trong bộ quần áo màu trắng, đầu quấn băng, chân bị bó thạch cao treo lủng lẳng...cả người đầy rẫy ống truyền.

Thật ít khi nhìn hấn có vẻ hiền lành, vô hại như bây giờ, thậm chí nếu hấn cảm thấy yếu đuối, cô sẽ ôm hấn, bảo vệ hấn như hấn từng bảo vệ cô.

Dũng, anh cứ yên tâm, em sẽ tìm ra kẻ hãm hại anh!

“Vũ...” Thư Lê ngồi trên xe trở về nhà “Tạm thời bác Loan sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc giám đốc. Còn anh...hãy giúp tôi tìm hiểu một số chuyện được không? Tôi đã nghe Dũng nói qua về công việc của anh ấy, cũng biết ở dưới anh ấy có một số người rất đặc lực...”

Vũ nhìn qua gương chiếu hậu, vẻ mặt người phụ nữ đó không còn vẻ nhu nhược, hèn nhát như buổi đầu anh mới gặp cô. Trong ánh mắt cô là vẻ kiên quyết cùng quyết tâm cao độ. Anh biết cô và giám đốc của anh có mối quan hệ không chỉ ở mức bình thường.

“Được, tôi sẽ giúp cô!”

“Trước tiên, hãy điều tra cho ra kẻ đã đâm Dũng!” Thư Lê nhắm mắt mệt mỏi “Sau đó anh hãy tìm cách liên hệ với một người, đó là Huỳnh “trọc”, kẻ còn đồ đã từng tới chỗ chúng ta làm loạn ấy...có lẽ hấn sẽ giúp chúng ta được một số chuyện!”

“Haha, cô em nhớ tôi sao?” Huỳnh “trọc” vừa bước vào nhà Trần Dũng vừa nhả nhót khi nhìn thấy bóng Thư Lê đang bình tĩnh ngồi trên ghế salon.

“Ngồi xuống!” Thư Lê liếc hấn, cảm giác kinh tửm dâng lên trong cô “Tôi không có thời gian đùa với anh. Mọi điều về xuất thân, công việc, điểm yếu của anh...thậm chí cả bằng chứng có thể đưa anh vào tù suốt đời tôi cũng nắm rõ trong tay. Tốt nhất là anh nên im lặng và hợp tác với tôi thì hơn!”

Sắc mặt Huỳnh “trọc” thoáng biến đổi, hấn không nghĩ rằng khi Trần Dũng ngã xuống, Thư Lê lại có thể mạnh mẽ đến vậy. Hấn ra lệnh cho hai tên đàn em ra ngoài, chỉ còn hấn và Thư Lê ngồi trong phòng khách.

“Cô muốn tôi làm gì?” Thực ra trước đây Trần Dũng cũng chẳng bắt hấn làm gì nhiều, thậm chí hấn còn được lợi khi làm việc này.

“Tôi muốn biết Diễm có thuê anh lái xe đâm chết Trần Dũng hay không?”

“Hừ!” Huỳnh “trọc” hừ lạnh “Cô ta...chỉ tìm tới tôi để xác nhận có phải Trần Dũng đã thuê tôi tới...làm nhục cô ta hay không mà thôi. Cô ta đâu còn tâm trạng để thuê tôi giết người. Mà tôi cũng không phải kẻ ra tay độc ác như vậy. Tiêu chí làm việc của Huỳnh tôi là chuyện gì cũng có thể làm, trừ lấy mạng người khác...”

Thư Lê chậm rãi suy nghĩ. Phải, Huỳnh “trọc” là kẻ đã được Dũng thuê để làm nhục Diễm, cô ta không thể thuê hấn ám sát Trần Dũng được. Nếu là cô, cô cũng sẽ tìm người khác.

“Vậy tôi có công việc cho anh đây...” Thư Lê mỉm cười “Hãy theo dõi Diễm xem cô ta đi đâu, làm gì, liên lạc với ai. Đặc biệt nếu cô ta có liên hệ với những người giống như anh, một băng đảng khác, phải báo lại ngay cho tôi!”

“Được!” Huỳnh “trọc” liếc nhìn Thư Lê, quả quyết.

“Cô Lê, tôi đã tìm được kẻ liên hệ với Diễm. Đó là Vương “bệu”, một tên nghiện ma túy đá dạng nặng. Hấn khai cô ta đã bỏ ra 2000\$ để thuê hấn lái một chiếc đâm Trần Dũng khi hấn qua đường lấy ô tô, sau đó bỏ chạy...”

Thư Lê nghe Huỳnh “trọc” báo cáo thông tin hấn tìm được thì khẽ nhắm mắt. Phải, chính là cô ta. Cô ta biết Dũng là chỗ dựa của cô, là chiếc lồng bảo vệ cô, bởi vậy cô ta sẽ hạ hấn trước...không lâu sau đó sẽ đến lượt cô!

Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình. Được, có lẽ cô nên ra tay trước thì hơn!

Cô rút điện thoại gọi Vũ “Anh Vũ, có phải anh từng nói với tôi giám đốc đã tìm được bằng chứng Diễm biển thủ công quỹ, trốn thuế không? Tài liệu đó đâu rồi?”

“Giám đốc nói tạm hoãn kế hoạch lật tẩy cô ta...tôi vẫn giữ hồ sơ đó!”

“Tốt quá, anh hãy giao nó cho tôi nhé!”

“Vì sao cậu phải thuê người hại Dũng?”

“Cậu nói sao, tôi không hiểu!”

“Vương “bệu” đã khai tất cả với tôi rồi, là cô cho hắn ta số tiền 2000\$ để thuê hắn lái xe đâm chết Trần Dũng, phải không?”

“Vương “bệu” là ai? Tôi không quen...”

“Cậu đừng tiếp tục giả vờ nữa, tôi đã biết tất cả rồi!”

“Haha...” Diễm cười lớn “Một tên nghiện đá, lời nói của hắn...có người tin sao?”

Thư Lê cười nhạt “Tôi không có nói Vương “bệu” là tên nghiện đá, chính là cậu đã nói ra nhé. Cậu nói cậu không quen hắn cơ mà?”

“Tôi...” Diễm biết mình lỡ lời liền trở nên ấp úng “Vậy thì sao? Cậu có bằng chứng gì? Phải...tôi sai hắn đâm chết anh ta, cậu cẩn thận ra đường tôi cũng cho người đâm chết cậu đấy! Các người hãm hại tôi, khiến cho tôi trở nên nhục nhã, các người phải trả giá. Nhưng nói cho cậu biết, tên Mạnh “bệu” đó không có giá trị làm chứng trước tòa đâu, hắn chỉ là một con nghiện...” Cô ta diên tiết dập máy.

Thư Lê tắt nút ghi âm...khuôn mặt trở nên bình thản!

Cô đã nói từ nay cô và Diễm không liên hệ tới nhau.

Cô đã nói ân oán giữa họ từ nay chấm dứt.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nếu cô không ra tay, có lẽ một ngày nào đó Diễm sẽ cho người lái xe đâm chết cô thật, thậm chí có thể hại cả con trai cô, cả bé Lương, cả con trai Dũng, Bảo ... Người phụ nữ ấy khi nổi điên có lẽ sẽ không bình thường, sẽ trở nên điên cuồng!

Cô không thể để một người như vậy đe dọa cuộc sống của mình, của những người mình yêu thương nhất.

Cô không thể tha thứ cho kẻ nhẫn tâm định giết hại người đàn ông là ánh sáng của cuộc đời cô, là người duy nhất cô tin tưởng, dựa dẫm.

Đã đến lúc Thư Lê phải hành động thôi!

22. Chương 23+24

CHAP 23

“Vũ...vụ hối lộ của Hoàng Ân vì sao lại không tiếp tục truy tố?” Thư Lê mặt mày trước một tập hồ sơ dày mà Vũ đưa cho cô. Thú thực, cô không phải là người giỏi những việc này, nhưng vì Dũng, vì chính bản thân cô, cô phải tìm mọi cách lật đổ những thế lực, những con người đang chia mũi giáo về phía bọn họ, đặc biệt là khi Trần Dũng còn đang nằm trên giường bệnh chưa tỉnh lại.

“Bên công an đang điều tra, vì Hoàng Ân đã dung rất nhiều tiền và dựa hơi các mối quan hệ trong giới quan chức để dập đi vụ này. Dẫu sao hắn cũng đã mấy chục năm trong ngành rồi, hắn có những mối quan hệ không nhỏ!”

“Theo tôi hiểu thì Dũng cũng có những mối quan hệ trong giới quan chức chính phủ phải không? Anh có thể tìm cách liên hệ với bọn họ giúp tôi được không?” Thư Lê bình tĩnh.

“Anh à, không có anh em mê mọt lắm...”

“Anh à...tĩnh lại đi, em đang phải chống chọi tất cả một mình này, dậy đi!”

Thư Lê thì thầm, bàn tay nhỏ bé vuốt lên khuôn mặt sắc nét của hắn, đôi mắt với những sợi mi dài đang nhắm nghiền, chiếc mũi cao với sống mũi thẳng tắp, đôi môi hơi tái lạnh lẽo đang mím chặt...con người này,

sao lúc ngủ cũng đẹp đến đáng ghen tị như vậy. Hấn đã có tuổi rồi đấy, thế mà làn da này, cơ thể này, sợ rằng đám thanh niên ngoài 20 cũng chả mấy người có thể hơn được.

“Cháu mệt rồi, về nghỉ đi!” Bà Loan đứng ở ngưỡng cửa phòng bệnh VIP, nhàn nhạt nói “Mấy hôm nay bác biết cháu cũng vất vả điều tra vụ của thằng Dũng...”

“Cháu ở lại với anh ấy thêm một lúc nữa!” Thư Lê nhỏ giọng “Bác sĩ có nói vì sao anh ấy không tỉnh lại không hả bác? Cháu tưởng rằng mọi thứ đều ổn rồi cơ mà...”

“Đúng là mọi chỉ số đều ổn rồi!” Bà Loan trầm giọng “Nhưng không hiểu sao nó vẫn không tỉnh lại...”

“Hy vọng anh ấy không có việc gì, nếu không cháu sẽ không thể chịu đựng được!” Thư Lê lau nước mắt.

Diễm đổ gục trên quầy bar, cả người cô nồng nặc mùi rượu. Mái tóc dài xoa trên đôi vai trần trông hết sức gợi cảm, khiếm đảm đàn ông đằng sau không thể rời mắt.

Say...có lẽ lúc này với Diễm, say là liều thuốc tốt nhất cho bản thân mình.

Cô không biết mình nên vui hay buồn, nên cười hay khóc sau vụ tai nạn mình gây ra cho Trần Dũng. Cô yêu hấn...thực sự đã động lòng với hấn. Nhưng chính cô, chính con người này, bàn tay này đã nhuốm máu của hấn.

Cô tự hỏi mình có gì thua kém Thư Lê mà Trần Dũng vì cô ta làm mọi điều tồi tệ với cô như vậy?

Những năm trung học phổ thông, phải, những năm tháng đó, đành rằng cô xấu xí, đen đúa, gầy gò...đành rằng cô là đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, phải sống nhờ họ hàng, sống nhờ trợ cấp xã hội...không ai yêu thích cô, cô chỉ là cái bóng của tiểu thư Thư Lê xinh đẹp, giàu có.

Cô từng thích Hoàng, thích cái dáng vẻ thư sinh, bảnh bao, chải chuốt của hấn...nhưng lúc ấy cô cũng chỉ thầm thích, thầm vụng trộm ngưỡng mộ mà thôi. Ấy thế mà hấn cùng Thư Lê lại trở thành một cặp...

Sau này cô yêu Hoàng Ân, tình yêu đầu đời của cô dành ột người đàn ông quá từng trải, quá am hiểu phụ nữ...am hiểu tới mức hấn hiểu cô hơn chính bản thân cô. Thậm chí cô bất chấp hấn bằng tuổi bố mình, hấn có vợ con, miễn rằng hấn cho cô một danh phận. Nhưng không, hấn không thể từ bỏ bất kỳ thứ gì vì cô!

Trở thành nhân tình của Hoàng, Diễm nhận ra rằng cái mơ mộng năm xưa của cô kỳ thực chỉ là một mảnh vỡ vụn...hấn – Hoàng, là người đàn ông phụ bạc, có khác gì bố cô năm xưa đâu?

Cho đến khi gặp Trần Dũng, hấn tài giỏi, trầm tĩnh, thông minh, ân cần, chu đáo...hấn có tất cả những gì một người đàn ông cần có, thậm chí khi cô sắp thai, hấn nói hấn vẫn muốn lấy cô. Diễm đã hạnh phúc, đã thực sự hạnh phúc, tới nỗi cô tự hỏi có nên tha thứ cho Thư Lê hay đẩy cô ấy trở lại bên Hoàng hay không? Ấu cũng là tích đức làm việc thiện, để sau này cô và Trần Dũng có thể hạnh phúc.

Nhưng hóa ra tất cả...tất cả...chỉ là một kế hoạch. Một kế hoạch do Trần Dũng, Thư Lê vạch ra để đẩy cô vào tròng. Đúng là khôn ngoan lắm thì oan trái nhiều, tự nhận bản thân mình là người thông minh, khôn khéo...không ngờ chính mình cũng có ngày chơi dao, đứt tay...

“Sống cuộc sống tách biệt ra khỏi chủ thể...em thấy ổn chứ?” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Là Hoàng Ân.

Hấn ngồi bên cạnh cô, cả người toát ra vẻ hờ hững, bình tĩnh, lạnh lùng. Hấn luôn như vậy, một người đàn ông vô cùng thâm trầm.

“Tôi ổn...” Diễm lè nhè nói “Anh tới đây làm gì?”

“Tôi nhớ em mà!” Hoàng Ân cười nhạt “Nghe nói em đã bị người ta bỏ rơi trong ngày hôn lễ...thật tiếc tôi không có mặt ở đó!”

“Khốn kiếp...” Diễm đứng bật dậy. Hấn nhắc tới nỗi đau, nỗi nhục của cô.

Diễm xoay người bỏ đi, Hoàng Ân chợt bắt lấy tay cô “Nghe nói Trần Dũng bị thương, là do em phải không?”

Diễm nghiêng răng nhìn hấn. Trước mặt hấn, cô không thể nói dối.

“Em có muốn hần và người đàn bà kia không thể gượng dậy được không?” Hoàng Ân cười nhạt “Có anh ở đây, anh sẽ giúp em. Anh luôn giúp em, và mãi mãi như vậy!”

Diễm nhìn hần, trong đáy mắt cô là sự oán hận.

Những lá thư nặc danh gửi tới công an tố cáo công ty bất động sản và dịch vụ khách sạn Trần Dũng liên tiếp xuất hiện, dẫn tới là đội công an kinh tế của thành phố phải vào cuộc điều tra. Trong thư nặc danh tố cáo hệ thống dịch vụ khách sạn của Trần Dũng thực chất là dịch vụ mại dâm trá hình, công ty có dấu hiệu trốn thuế và lừa đảo...

Mấy ngày sau, cô gái bị bắt đang mua bán dâm tại khách sạn Hoàng Gia, khách sạn nằm trong hệ thống của công ty Trần Dũng đã khai với cơ quan chức năng rằng mình là gái bán dâm trực thuộc hệ thống quản lý của giám đốc Trần Dũng...

Thư Lê mím môi nhìn đội công an kinh tế lục tung văn phòng làm việc của Trần Dũng lên, tịch thu một số hồ sơ rồi niêm phong công ty.

Cô nắm chặt bàn tay...là bọn họ, là Hoàng Ân và Diễm, chính bọn họ đã lợi dụng lúc Dũng chưa tỉnh lại để ra đòn này.

Cô không thể tiếp tục nhân nhượng, không thể tiếp tục nhu nhược. Cô không thể để người đàn ông làm tất cả vì mình, lại vì cô mà mất đi toàn bộ sự nghiệp...cô không thể để ân oán giữa cô và Diễm liên lụy đến hần!

“Vũ...anh đã liên lạc được với người đó chưa?”

Vũ gật đầu, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng “Cô Lê yên tâm, anh Dũng không phải người dễ dàng đụng vào như vậy!”

“Chào ngài, tôi là...thư ký của giám đốc Dũng!” Thư Lê nhã nhặn mỉm cười.

Bộ trưởng X nhìn cô gái có khuôn mặt thanh thoát, nước da trắng trẻo, một người phụ nữ không quá xinh đẹp nhưng khiến người ta có cảm giác yên bình.

“Tôi nghe nói cậu Dũng đang hôn mê phải không?”

“Vâng, anh ấy đang trong tình trạng hôn mê, cảm ơn ngài quan tâm!”

“Tôi đã nghe qua vụ việc gần đây...theo cô tôi có thể giúp gì cho Dũng?”

“Xin ngài hãy giúp đỡ anh ấy...trong khả năng của ngài...”

“Tôi luôn sẵn sàng giúp đỡ Dũng!” Bộ trưởng X nhìn vào khoảng không, khuôn mặt trở nên mơ hồ “Tôi từng chịu ơn cậu ấy, có lẽ bây giờ là lúc cần phải trả ơn!”

Thư Lê mỉm cười.

“Tạm đình chỉ điều tra công ty của Trần Dũng vì thiếu bằng chứng? Cậu nói cái quái gì thế...” Hoàng Ân găm lên trong điện thoại “Như thế nào là thiếu bằng chứng? Cô gái bán dâm hôm nọ đâu?”

“Không hiểu vì lý do gì cô ta đã khai rằng mình hành nghề tự do, chỉ vì có người trả tiền nên mới đổ oan cho giám đốc Trần Dũng. Những lá thư nặc danh kia cũng bị bác bỏ...”

“Khốn kiếp!”

Hoàng Ân tức giận ném máy xuống salon.

“Có chuyện gì vậy?” Diễm sốt ruột hỏi.

“Vụ việc của công ty Trần Dũng bị đình chỉ rồi, có lẽ...không thể tiếp tục!”

“Anh nói chắc chắn như vậy...vậy mà bây giờ nói đình chỉ là đình chỉ? Anh là phó giám đốc công an, anh không có quyền hạn gì sao?”

“Trên tôi còn rất nhiều vị tai to mặt lớn, có lẽ đã có ai ra tay giúp đỡ hần rồi!”

Diễm nắm chặt tay, nghiêng răng ken két. Được lắm, các người giỏi lắm...

Thư Lê đang mở cổng nhà thì bị một cánh tay kéo lại, cô hoảng hốt định hét lên bỗng nhận ra đó là Hoàng, chồng cũ của cô.

“Anh...tới đây làm gì?” Thư Lê bình tĩnh hỏi.

“Lâu nay em không tới thăm con!” Hoàng liếc cô, lại liếc vào căn nhà khang trang của Trần Dũng.

“Lâu nay tôi bận!” Thư Lê mệt mỏi nói “Khi nào xong việc tôi sẽ thường xuyên tới thăm bé Lương!”

“Em bận gì? Vì...hắn sao?” Hoàng nghiêng răng.

“Anh nói gì...tôi không hiểu...”

“Diễm đã nói tất cả cho tôi, nói rằng em và người đàn ông lái chiếc Ranger Rover mà cô ta thường cặp kè có quan hệ với nhau. Em hận cô ta tới nỗi cô ta cướp đi người đàn ông của em, em cũng phải cướp đi người đàn ông của cô ta sao?”

“Im đi, anh không biết gì thì đừng nói lung tung!” Thư Lê giằng tay ra “Dùng chưa bao giờ là người đàn ông của Diễm!”

“Tôi đã nhìn thấy họ...”

“Tôi quen ai làm gì...đó không phải việc của anh!” Thư Lê lạnh lùng liếc hắn rồi quay đi, tiếp tục mở cửa.

“Phải rồi...nhà cao cửa rộng, ô tô đẹp...em thích những thứ đó phải không? Tôi có thể cho em!” Hoàng tiếp tục lải nhải, hắn kéo tay cô “Ít ra tôi là chồng của em, là bố của con em...những thứ hắn có thể cho em, tôi cũng có thể. Quay về bên tôi được không, bé Lương cần có mẹ!”

Thư Lê trợn mắt nhìn hắn.

Trên đời này có những người đàn ông rất trơ trên, nhưng cô chưa từng gặp ai trơ trên như Hoàng.

Hắn ngủ với bạn thân của cô, đá cô ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, gắn mác thần kinh cho cô, tước quyền thăm nuôi con của cô...vậy mà bây giờ hắn chỉ đơn giản nói “quay về bên tôi đi”, mang vật chất ra dụ hoặc cô thì có thể nghĩ rằng cô sẽ quay về bên hắn sao?

“Anh điên rồi!” Thư Lê hoảng hốt nói.

“Tôi không điên!” Hoàng nghiêm túc “Tôi sai rồi...tôi nhận ra tôi đã sai rồi...không gì bằng gia đình, bằng người vợ hiền, bằng đứa con ngoan ngoãn, thông minh. Tôi sẽ không để ý tới việc em và hắn...liệu có quan hệ gì hay chưa. Chỉ cần em quay về, tôi sẽ bỏ qua tất cả!”

Thư Lê cười phá lên.

Hắn có tư cách “để ý” tới việc cô và Dũng có mối quan hệ như thế nào sao? Nghe qua lời nói của hắn, cô như thể người bỏ chồng bỏ con theo đàn ông khác, còn hắn thì đang giang rộng vòng tay rộng lượng tha thứ cho người đàn bà tội lỗi vậy.

“Anh bị điên như vậy lâu chưa?” Thư Lê vừa cười vừa hỏi “Anh ngủ với bạn thân của tôi 5 năm...đá tôi ra khỏi nhà...bây giờ anh lại nói tôi quay về, thể hiện sự rộng lượng kể cả khi tôi từng có quan hệ với người đàn ông khác sao?”

“Thư Lê, anh là đàn ông!” Hoàng tha thiết “Anh có thể có những lỗi lầm, miễn là anh biết hối hận...còn em, em là đàn bà đã có chồng, có con. Không một người đàn ông nào chấp nhận em, nhất là dạng người như hắn ta. Hắn ta có thể có tất cả, kể cả những cô gái xinh đẹp nhất. Hắn ta chỉ chơi đùa với em thôi!”

Thư Lê mở lớn mắt nhìn Hoàng. Cô chỉ nghĩ hắn bội bạc, phụ tình, chưa từng nghĩ hắn là con người nực cười, ngu ngốc, thiển cận đến vậy.

“Kể cả là chơi đùa...” Thư Lê nhàn nhạt nói “Tôi chấp nhận bị anh ấy chơi đùa, còn hơn trở lại làm vợ của một người như anh!”

Cô cười nhạt nhìn Hoàng, khuôn mặt hắn tối sầm.

“Em sẽ sớm hối hận thôi!”

“Anh Ân, bên viện kiểm sát đã lật lại vụ nhận hối lộ của anh...anh mau trốn đi, lần này là thật. Nếu không trốn, nửa đời còn lại của anh sẽ ngồi sau song sắt...”

Hoàng Ân buông thông điện thoại rơi xuống mặt đất.

Hắn tưởng hắn đã thoát, hắn đã dung mọi mối quan hệ để dập đi vụ này, nhưng...

Hắn nhìn Diễm, cô đang say ngủ bên cạnh hắn, đôi mày hơi nhíu lại.

Hắn không biết thứ tình cảm mà mình dành cho Diễm là thứ tình cảm gì. Yêu? Thích? Hắn ở cạnh vợ gần 30 năm, nhưng khi có ý nghĩ bỏ trốn khỏi Việt , hắn không nghĩ tới vợ mình mà nghĩ tới Diễm. Quả thực hắn cũng không muốn vợ hắn, con hắn, gia đình hắn...phải bôn ba cùng hắn nơi đất khách quê người. Không có hắn, họ vẫn có khối tài sản khổng lồ mà cả đời hắn tham ô được. Còn Diễm, cô ấy là động vật ký sinh trên người hắn, không có hắn, cô chẳng có gì cả...vì vậy hắn sống, cô cũng sống, hắn chết, cô cũng chết.

“Diễm...dậy đi!” Hoàng Ân lay vai Diễm “Chúng ta phải trốn thôi!”

Hoàng Ân lái chiếc Mercedes E250 của Diễm thẳng về phía , hướng ra Kon Tum nơi có đàn em hỗ trợ cho hắn vượt biên sang Campuchia trước khi công an phát lệnh truy nã.

Khi đi cách xa Hà Nội 50km, Diễm uể oải nói với hắn “Ân...em muốn đi vệ sinh, anh có thể tìm bên nghỉ nào đó cho em mua nước và đi vệ sinh không?”

“Được!” Hoàng Ân liếc Diễm, trong lòng ngổn ngang mối lo không biết bao giờ thì công an Hà Nội phát hiện ra hắn đã rời khỏi thành phố.

Diễm vào nhà tạm nghỉ giữa đường quốc lộ để đi vệ sinh và mua vài chai nước, Hoàng Ân đổ thêm xăng và ngồi trên xe chờ cô.

“Ân...em mua ít nước khoáng và vài chiếc bánh ruốc để chúng ta ăn dọc đường!” Diễm mỉm cười.

Hoàng Ân mệt mỏi cầm chai nước khoáng dở của Diễm đưa lên miệng uống một hơi hết sạch.

“Để em lái xe giúp anh một đoạn, anh nghỉ chút đi!” Diễm ân cần.

Hoàng Ân thấy mắt mình rũ xuống, cơn buồn ngủ ập đến quá nhanh...hắn gục đầu vào ghế phụ...

Diễm lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên rút điện thoại “Alo...cảnh sát phải không? Tôi có chuyện muốn trình báo...”

Hôm sau, tin tức phó giám đốc công an bị bắt khi đang bỏ trốn đăng đầy trên các trang báo. Thư Lê đọc lướt qua, trong lòng nhẹ nhõm. Kẻ thù của Dũng, người có những âm mưu nham hiểm nhất đã vào tù, vậy là bớt đi được một mối nguy hiểm.

Chỉ còn Diễm...cô ta thực sự còn nguy hiểm hơn Hoàng Ân. Cô ta có mối hận sâu sắc với Thư Lê và Dũng, thậm chí có thể thuê người đâm chết Dũng thì không biết rằng sau này cô ta có thể làm những gì? Thư Lê quyết định, cô phải một lần chấm dứt tất cả.

“Anh Vũ...anh giúp tôi một chuyện được không? Đem tất cả hồ sơ biến thủ công quỹ, trốn thuế của Diễm trình cho cơ quan chức năng, cả đoạn ghi âm giữa tôi và cô ta, cả tên nghiện đã lái xe đâm Dũng...” Thư Lê lạnh nhạt nói với Vũ.

Vũ gật đầu “Được, tôi sẽ làm theo lời cô nói!”

Thư Lê nhìn bóng Vũ rời đi, trong lòng thâm kiên định. Tất cả những gì cô làm đều là vì những người cô yêu thương nhất...

CHAP 24

Diễm nằm mơ thấy Hoàng Ân. Hắn trừng lớn mắt nhìn cô, lẩm bẩm “Em hại tôi...em hại tôi...em là ký sinh trùng trên cơ thể tôi, em tưởng rằng tôi chết em sẽ sống sao...” Hắn lao vào bóp cổ cô.

Diễm bật dậy, mồ hôi ướt đầm cả người.

Bình tĩnh, Diễm, bình tĩnh.

Hắn bị bắt rồi. Hắn sẽ ngồi tù cả đời, hắn sẽ không bao giờ có thể ép buộc cô phải theo hắn nữa!

Kính coong! Tiếng chuông cửa vang lên, Diễm giật mình.

Hay là Hoàng Ân tìm đến cô?

Hay là hắn đã thoát khỏi vòng xoáy pháp luật đó và hôm nay hắn tìm đến cô để trả thù...

Diễm rón rén bước ra, nhìn qua lỗ cửa. Là mấy vị công an mặc quân phục màu xanh. Chắc họ đến lấy lời khai gì đó thôi...Diễm thở phào!

“Chào cô, tôi là cảnh sát hình sự đội điều tra trọng án quận Tây Hồ. Nhận được thư tố cáo cô đã thuê người hãm hại anh Trần Dũng, giám đốc công ty bất động sản và dịch vụ khách sạn Trần Dũng nên tôi tới để mời cô đến trụ sở công an tiến hành hỗ trợ điều tra!” Anh cảnh sát trẻ tuổi rút chiếc thẻ ngành màu đỏ trước mặt Diễm, bình tĩnh nói.

“Vâng...” Diễm hơi co người lại “Anh đợi tôi một chút...tôi lấy áo khoác!”

Khi hai cảnh sát trẻ cùng Diễm đi thang máy xuống tầng hầm, cửa vừa mở, điện bỗng tắt phụt, bốn bề xung quanh tối om.

2 phút sau điện nổi lại, Diễm đã biến mất!

“Cô Lê, Diễm trốn rồi!” Giọng Vũ hơi hốt hoảng “Khi cảnh sát đang mời cô ta về trụ sở công an hỗ trợ điều tra thì gặp một chút sự cố, cô ta biến mất ngay sau đó!”

Thư Lê đang ngồi bên giường Trần Dũng, lau tay cho hắn. Nghe Vũ gọi điện báo tin, cô hoảng sợ tới rơi cả khăn lau.

Cô ta đã biến mất sao? Diễm đã trốn sao?

Cô ta có thể đi đâu? Có thể tìm đến trả thù Thư Lê và Trần Dũng hay không?

Thư Lê nhìn Trần Dũng, nước mắt quanh tròn “Anh cứ ngủ mãi như vậy mà được sao? Diễm...trốn rồi, cô ta ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài ánh sáng. Em biết phải làm sao đây?”

Hắn vẫn yên lặng nằm đó, khuôn mặt say sưa trong giấc ngủ!

“Thư Lê...em đang ở đâu?” Là điện thoại của Hoàng.

“Có chuyện gì?” Thư Lê bình tĩnh hỏi.

“Bé Lương...chiều nay cô giáo nói Diễm đã tới đón nó rồi. Cô ấy không biết chuyện anh và Diễm đã chia tay nên giao bé Lương cho Diễm...” Giọng Hoàng mất bình tĩnh “Anh linh cảm có chuyện chẳng lành!”

Thư Lê nắm chặt điện thoại, cả cơ thể run lên.

Diễm tới trường tiểu học đón bé Lương? Cô ta giữ con trai cô để làm gì.

Cô tắt phụt máy, liên tục gọi cho Diễm nhưng điện thoại không liên lạc được. Cô gọi cho Vũ “Anh Vũ, anh giúp tôi cho người đi tìm Diễm được không? Cô ta...cô ta...bắt bé Lương của tôi rồi!”

Thư Lê vừa nói vừa òa khóc. Chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi như vậy, kể cả khi cô đối mặt với cái chết, kết cả khi biết tin Trần Dũng bị tai nạn.

Bé Lương là con trai cô, là giọt máu cô mang nặng đẻ đau 9 tháng 10 ngày. Ai cô cũng có thể đánh mất...nhưng bé Lương thì không thể!

“Cô bình tĩnh, tôi sẽ cho đàn em đi tìm kiếm cô ta!” Vũ hậm hực “Con đàn bà chết tiệt, nếu để tôi bắt được cô ta...”

Vũ còn nói gì sau đó nhưng Thư Lê không nghe lọt. Cô ngồi sụp xuống bên giường bệnh, nước mắt ướt đầm.

“Cô có muốn xem ảnh con trai cô không? Nó đang ngủ rất ngoan!”

Ting ting! Là tin nhắn hình ảnh của Diễm gửi tới.

Cô ta chụp bé Lương đang ngủ trong một phòng khách sạn/

Thư Lê vồ lấy điện thoại, bấm số của Diễm.

“Alo...alo... Cô đang giấu con tôi ở đâu?”

“Tôi đang chăm sóc con cô thay cho cô, cô không cần phải gấp gáp như vậy!”

“Cô muốn gì?” Thư Lê nắm chặt bàn tay.

“Tôi chẳng muốn gì cả, chỉ muốn trả lại cho cô tất cả những gì cô gây ra cho tôi. Cô cướp người đàn ông tôi thích, đẩy tôi vào cảnh tù tội sao? Haha, Thư Lê, cô ngày càng tài giỏi hơn tôi tưởng đấy!”

“Muốn gì thì đối mặt với tôi, cô bắt con trai tôi làm gì? Nó là đứa trẻ vô tội...”

“Nó vô tội nhưng có một người mẹ có tội, nó phải chịu thôi!”

“Xin cô thả con tôi ra, cô muốn gì? Tôi chấp nhận tất cả...”

“Tôi muốn cô đến gặp tôi...một mình! Nếu tôi phát hiện cô báo cảnh sát hay dẫn người theo, tôi sẽ lập tức giết con trai cô!”

Thư Lê nghe những tiếng tút tút từ điện thoại, trong lòng trống rỗng.

Diễm hẹn Thư Lê 9h tối nay ở một điểm ngoại thành Hà Nội. Cô gọi taxi một mình tới điểm hẹn.

Cô biết tính cách của Diễm. Cô ta đã mất tất cả. Sự nghiệp, tiền bạc...thậm chí cô ta sẽ phải ngồi tù, cô ta sẽ không chấp nhận sự thật này, không bao giờ.

Cô ta là dạng người nếu chết sẽ kéo người khác chết cùng, bởi vậy nếu ngày hôm nay Thư Lê không toàn mạng trở về, đó cũng là điều cô có thể đoán trước.

Nhưng cô sẽ không chùn bước, bởi vì con trai bé bỏng của cô đang nằm trong tay Diễm, dù có 1% hy vọng, cô cũng sẽ xả thân cứu nó.

“Đúng hẹn đấy...” Giọng Diễm lạnh lùng. Cô ta đứng trong bóng tối, khuôn mặt phờ phạc, quần áo nhăn nhúm, nhưng trong con ngươi toát lên vẻ độc ác khó lường.

“Con trai tôi đâu?”

“Yên tâm đi, tôi chưa giết nó đâu!” Diễm cười nhạt “Chỉ ít tôi cũng là bác nó, tôi cũng không phải kẻ giết người máu lạnh!”

“Nếu thực sự ỉn là bác của bé Lương, cô sẽ không bao giờ mang nó ra uy hiếp tôi!” Thư Lê lạnh lùng.

“Phải...lẽ ra tôi không nên uy hiếp cô, kẻ đã cướp tất cả của tôi!” Diễm hằn học “Cô có biết tôi đã hy sinh bao nhiêu thứ...gây dựng bao nhiêu năm mới được như ngày hôm nay không? Thậm chí tôi đã thoát khỏi Hoàng Ân, đã tưởng rằng nửa cuộc đời sau của mình sẽ tiếp tục sống một cách sung sướng...nhưng không, cô đã phá đi tất cả của tôi!”

Thư Lê im lặng nhìn khuôn mặt Diễm nửa sáng nửa tối, đôi mắt cô ta vẫn lên một ngọn lửa thù hận.

“Chính tôi đã nói cô cùng tôi hãy chấm dứt thù hận đi, hãy coi như không liên quan gì đến nhau, nhưng cô lại thuê người đâm Trần Dũng, cùng Hoàng Ân lật đổ công ty của anh ấy...chính cô khiến tôi không thể không ra tay!”

“Câm miệng!” Diễm gào lên “Mày không có tư cách nói những câu đó. Mày có tư cách gì mà từ bé đến lớn sống trong nhung lụa, còn mẹ con tao phải vất vưởng hết nhà này đến nhà khác, sống cuộc sống tủi nhục? Mày có tư cách gì mà suốt những năm tháng phổ thông, người ta nói tao là cái đuôi bám theo mày? Mày có tư cách gì mà Hoàng đế ý tới mày, cung phụng mày như một bà hoàng? Bây giờ đến Dũng, anh ấy cũng yêu thích một con bảo mẫu thất bại như mày...mày lấy tư cách gì đối chọi với tao?”

Diễm lao tới đẩy ngã Thư Lê xuống đất.

Cô ta điên cuồng rút trong người một con dao nhọn hoắt, khé miệng nở nụ cười rục rĩ độc ác “Tao bị mày cướp đi tất cả...chính bản thân tao cũng không còn muốn sống nữa...”

Thư Lê hoảng hốt lùi lại, lắp bắp “Cô điên rồi...Diễm...bình tĩnh lại...”

“Tao không điên, chính mày mới là đứa con gái điên!” Diễm cười gằn “Bởi mẹ mày là một con đàn bà điên...mày cũng chính là người điên...”

“Vĩnh biệt, em gái...” Diễm cầm dao nhọn lao tới.

Phập...mũi dao đâm vào người rất sâu...

Thư Lê nhắm mắt, cô những tưởng dao đâm vào thịt sẽ rất đau, nhưng không...cô không có cảm giác đau đớn gì trên người.

Thư Lê mở mắt, cô thấy một người đứng chắn trước cô, cánh tay hấn bị con dao nhọn kia ngập sâu, máu chảy tí tách trên mặt đất.

Bóng dáng cao lớn của hấn, khuôn mặt trầm tĩnh của hấn, hơi thở đầy mạnh mẽ của hấn...quen thuộc tới mức cô muốn nhào vào lòng hấn khóc nức nở, hít hà thật đã mùi hương nam tính trên người hấn.

“Dừng...” Diễm vừa lùi lại vừa hoảng hốt “Anh...anh...không phải anh đang hôn mê sao?”

Trần Dũng bình tĩnh rút con dao ngập sâu trên cánh tay hấn ra, khuôn mặt không một tia cảm xúc.

“Phải thì sao mà không phải thì sao?”

“Ý anh là gì?”

“Cô tưởng mấy trò mèo của cô mà làm hại được tôi sao?” Trần Dũng nhếch mép cười “Tôi đã đặt máy ghi âm điện thoại của cô, vì vậy tôi sớm đã biết cô thuê tên nghiện đó lái xe nhằm hãm hại tôi...”

“Anh...anh...” Diễm run rẩy chỉ tay vào Trần Dũng.

“Vì vậy tôi tương kế tựu kế, tôi thuê ngược lại hấn, để hấn báo với cô rằng tôi thực sự đã bị tai nạn!”

“Vậy là bấy lâu nay anh giả vờ hôn mê sao?” Thư Lê đã đứng dậy, xen vào câu chuyện. giọng cô đầy vẻ hăm hực.

“Thư Lê...xin lỗi, anh chỉ muốn em mạnh mẽ hơn thôi! Em không thể cả đời dựa vào anh!” Trần Dũng mỉm cười.

Thư Lê trừng mắt nhìn hấn, định nói gì, nhưng lại nhớ ra tay hấn đang chảy máu. Cô liền chạy tới, xé một mảnh áo thắt lên vùng động mạch phía trên.

“Anh lừa dối tôi!” Thư Lê vừa buộc dây vừa lẩm bẩm.

“Anh còn chưa trách em đã tự ý tới đây một mình!” Trần Dũng thấp giọng “Khi trở về anh sẽ xử lý em sau!”

“Các người đừng có đứng đó mà ân ân ái ái...” Giọng Diễm lạnh lùng “Cho là anh đoán ra được kế hoạch của tôi, anh tới đây rồi thì sao?” Cô ta cười nhạt, rút trong người một khẩu súng lục màu đen “Tôi sớm đã chuẩn bị tất cả...kể cả cái chết cho chính mình. Sớm chỉ nghĩ có Thư Lê cùng tôi xuống suối vàng, không ngờ lại có người đàn ông khiến tôi động lòng ở đây nữa...thật hạnh phúc!” Diễm đã lấy cấp khẩu súng này trong két sắt của Hoàng Ân để tại nhà cô. Thật may mắn có lúc phải dùng đến!

Trần Dũng bình tĩnh nhìn khẩu súng trên tay Diễm. Điều này không nằm trong dự liệu của hấn!

“Cô dám bắn sao?” Trần Dũng vừa nói vừa tiến về phía Diễm.

“Đừng lại gần...đừng lại gần...không là tôi sẽ bắn...” Diễm cứng giọng hét lên.

“Cô dám sao...bắn đi...bắn trúng ngực Trần Dũng tôi, tôi cho cô 10 điểm...” Trần Dũng bình thản từng bước tiến về phía Diễm.

“Đừng lại gần...”

“Dừng...anh điên sao?”

Bang.

Một tiếng súng vang lên giữa không gian rộng lớn như xé rách cả bầu trời.

Trần Dũng nhanh chóng tung một cú đá đá bay khẩu súng trên tay Diễm, đồng thời bẻ ngoặt tay Diễm ra đằng sau, dung đầu gối thúc lên lưng cô ta, khống chế cô ta dưới đất.

“Buông ra...buông ra...khốn kiếp...” Diễm ra sức giãy dụa nhưng không có tác dụng.

“Dừng...anh trúng đạn rồi...” Thư Lê vừa khóc vừa chạy tới.

Vốn là Diễm nhắm thẳng ngực Trần Dũng mà bắn, nhưng vì cô ta chưa bao giờ sử dụng súng nên không biết cách khống chế lực cũng như độ giật khi bóp cò, viên đạn không đâm vào ngực mà cắm thẳng vào vai. Nếu không giờ này...

“Anh không sao...” Trần Dũng mỉm cười.

“Thả tôi ra...nếu không tôi sẽ giết bé Lương, tôi không tới thả nó ra, không cho nó ăn, nó sẽ chết!” Diễm gào lên. Thư Lê hoảng hốt níu tay Trần Dũng.

“Câm mồm!” Hấn lạnh nhạt “Cô tưởng chỗ giấu bé Lương tôi không biết sao? Tôi vốn đã cài định vị và ghi âm vào máy của cô rồi!”

Diễm nghiến răng nguyên rủa...cô đã thua, thua thảm hại!

Lưu Ánh Diễm bị truy tố với tội danh cố ý giết người, âm mưu giết người bắt cóc trẻ em, biển thủ công quỹ, trốn thuế... tổng cộng tất cả các tội danh đoán chừng nửa đời sau cô ta sẽ phải bóc lịch trong nhà tù.

Khi Hoàng Ân nghe được tin này, hấn chỉ cười nhạt, chậm rãi nói “Tôi sống, em sống, tôi chết, em chết... Em rốt cuộc cũng chỉ là ký sinh trùng trên cơ thể tôi mà thôi!”

Trần Dũng không nói với Thư Lê mà tự ý tới trại giam gặp Diễm.

Khi nghe có người muốn gặp mình, Diễm tưởng rằng đó là Thư Lê, không ngờ đó là Trần Dũng.

Trần Dũng liếc Diễm. Cô ta gầy đi nhiều, khuôn mặt hốc hác, làn da tái sạm...

“Anh tới đây làm gì? Tôi để xem sự thất bại và nhục nhã của tôi sao? Kẻ thù của tình nhân bé nhỏ của anh ấy...”

“Tôi tới để nói cho cô một sự thật!” Trần Dũng chậm rãi xoa cằm “Khi xem hồ sơ của cô và Thư Lê, tôi đã chú ý tới một điểm. Cô sinh ngày 1/6/1987, Thư Lê sinh ngày 2/6/1987...cả 2 cùng sinh tại bệnh viện phụ sản trung ương phải không?”

Diễm ngơ ngác nhìn hấn, không hiểu hấn muốn nói tới điều gì.

“Sau đó tôi băng đi việc này, đến khi nghe được đoạn ghi âm cô và Thư Lê nói chuyện với nhau, ngày cô sảy thai ấy...” Trần Dũng mơ hồ nói “Tôi lật lại điều tra, phát hiện ra một sự thật!”

“28 năm trước, mẹ cô rời khỏi Hà Nội, trở về Nam Định sống với họ hàng một thời gian, nhưng khi sinh cô, mẹ cô lại trở về Hà Nội, sinh con tại bệnh viện phụ sản trung ương. Ngày hôm đó, mẹ cô nhập viện và sinh hạ một đứa con gái, ngay hôm sau, bà ta đã gặp nhân tình của chồng mình cũng vào viện sinh con...người phụ nữ kia cũng đã sinh một người con gái! Chính bởi vậy, mẹ cô đã trao đổi hai đứa bé với nhau, ngay trong đêm người phụ nữ tên Nguyễn Mai Thư sinh hạ đứa trẻ kia...”

“Nói dối!” Diễm hét lên.

“Tôi không nói dối. Tôi đã gặp người y tá hôm đó giúp đỡ mẹ cô. Bà ấy là chị họ của mẹ cô., đã giúp mẹ cô giấu giếm sự thật này 28 năm...”

“Nói cách khác, mẹ cô là người phụ nữ thâm sâu nhất. Bà ta khiến cho con gái của tình địch sống bên cạnh mình chịu khổ, đưa con gái ruột vào tay tình địch để chính tình địch của mình phải dạy dỗ, yêu thương bao nhiêu năm trời. Lại dạy dỗ chính con gái ruột của người nhân tình đó mang lòng hận thù sâu sắc với mình. Nói cách khác, đó là cách trả thù tàn độc nhất!”

“Không đúng...tôi rất giống mẹ tôi...tôi rất giống mẹ tôi...” Diễm lẩm bẩm như kẻ mất hồn.

“Cô giống bà ta có lẽ là vì lòng hận thù sâu sắc của người đàn bà ấy đã khiến cho cô trở nên độc ác, nhẫn tâm giống chính bản thân bà ta!” Trần Dũng lạnh nhạt “Nếu cô còn chưa tin...” Hấn rút trong túi một tập hồ sơ “Đây là giấy xét nghiệm DNA của cô và bà Nguyễn Mai Thư. Hai người có chung một bộ gene, chính là quan hệ mẹ con ruột thịt!”

Diễm không dám cầm lấy tập hồ sơ...bởi vì cô không dám đối mặt!

Cả đời cô thương yêu mẹ cô, hận thù nhân tình của bố cô...

Thật không ngờ, cả đời cô chỉ là một công cụ trả thù của người khác!

“Aaaaaaaaaa...” Diễm ôm đầu hét lên.

Trần Dũng từ trại giam trở về nhà, hấn mua rất nhiều đồ ăn, muốn cùng Thư Lê nấu một bữa tối ấm áp.

Tất cả đã kết thúc rồi, từ nay hấn và cô có thể bình thản mà sống, không phải đóng kịch, không phải đề phòng, không phải giả dối.

Chỉ có cô và hấn, bọn họ sẽ ổn thôi!

“Bố...bố đã về!” Bảo thấy bố thì reo lên.

“Ừ, bố về rồi đây! Cô Lê đâu?” Trần Dũng đặt túi lớn túi nhỏ xuống đất, bế bồng lấy Bảo .

“Cô Lê ở trong bếp...” Bảo cười khanh khách “Bố đại ca, bố đoán đi, là ai đang ở trong phòng khách?”

“Là ai?”

“Là mẹ, mẹ đi công tác trở về rồi!”

Xoảng! Trong bếp vang lên tiếng đổ vỡ, hình như đó cũng là tiếng vỡ vụn trong tim Trần Dũng...

23. Chương 25+26

CHAP 25

Thư Lê nhìn Phượng. Đó là vợ của hấn!

Cô biết vì sao hấn từng chọn một người bạn gái thiếu thông minh như Kiều My, vì cô ta có nét hao hao như Phượng.

Phượng ngồi thản nhiên trên ghế salon, nhìn Trần Dũng. Giọng cô hơi băng quơ “Em trở về rồi!”

Trần Dũng nhìn Phượng. Cô ấy đã rời đi bao nhiêu lâu? 8 tháng 21 ngày...hấn tự nhủ thầm. Giờ cô trở về là vì đã tha thứ cho hấn? Hay đưa cho hấn một tờ đơn ly hôn ép hấn ký vào? Hấn thực sự không chắc mình hy vọng điều gì hơn... Trước đây thì có thể là hy vọng Phượng tha thứ cho hấn, tha thứ cho sự bất cẩn đã lạc mất đứa con trai, nhưng bây giờ, có Thư Lê, hấn cũng không dám chắc!

“Anh nhìn thấy!” Trần Dũng cố kiềm chế cơn xúc động trong lòng, thản nhiên.

“Anh mới thuê bảo mẫu sao?” Phượng hơi liếc về phía bếp.

“Ừ!” Trần Dũng lạnh nhạt.

“Em mệt quá...thực sự rất nhớ anh!” Phượng hơi tiến về phía Dũng, giang tay định ôm hấn. Hấn như một phản xạ vô thức, lui lại mấy bước.

“Anh...tránh em sao?” Phượng hơi sững sờ.

“Đã rất lâu rồi!” Trần Dũng trầm giọng.

Ngày ấy, hấn đón Bảo và Bảo Tuấn. Hấn nghe điện thoại, chợt nhận ra Bảo Tuấn đã biến mất khỏi tầm mắt của mình. Hấn hoảng hốt chạy đi tìm con...rồi nhận ra...chiếc ô tô đó cướp đi đứa con trai yêu thương của hấn. Lần đầu tiên hấn khóc!

Lần đầu tiên hấn cảm thấy bất lực!

Lần đầu tiên hắn cảm thấy...mình vô dụng như vậy!

Phượng gần như hóa điên...cô nhảy vào cào cấu hắn, đấm đá hắn túi bụi...cô trầm cảm một thời gian, sau đó quyết định rời xa Việt, sang Anh Quốc cùng mẹ mình. Cô rời xa hắn cũng đã 8 tháng 21 ngày, nay cô trở lại bên hắn, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra!

“Phải, đã rất lâu!” Phượng cười nhạt “Không phải anh đã có người mới chứ?”

“Không hẳn là như vậy!” Trần Dũng nhàn nhạt nói. Hắn chợt nhận ra Thư Lê đang bưng một đĩa hoa quả, đứng ở cửa phòng khách nhìn hắn và Phượng. Trong tim hắn nhói nhói một cơn đau...

“Tôi gọt ít dưa cho chị và Bảo!” Thư Lê vừa bước vào phòng khách, vừa mỉm cười đặt đĩa dưa xuống bàn.

Cô nhận ra Trần Dũng tránh ánh mắt của cô, tránh nhìn cô.

“Cảm ơn!” Phượng hờ hững “Cô quả là một bảo mẫu nhanh nhẹn!”

Phượng kéo vali, nhìn Trần Dũng “Em lên phòng trước nhé!” Vừa nói vừa cầm một miếng dưa đưa lên miệng, khoe mắt xinh đẹp khe liếc khuôn mặt cứng đờ của hắn. Bảo lon ton chạy theo mẹ, vừa chạy vừa lú lo “Mẹ bé Bảo ...mẹ bé Bảo ...”

Phượng lên phòng, rút điện thoại gọi cho Vũ “Vũ, cậu nói tắt cả tình hình gần đây của anh Dũng cho tôi!”

“Chúc mừng anh!” Thư Lê mỉm cười nhìn Trần Dũng, hắn vẫn tránh ánh mắt của cô “Vợ chồng đoàn tụ, vậy là tốt rồi!”

Trần Dũng trầm giọng “Không cần phải nói những lời như vậy...Lê, tôi...”

“Không cần phải nói nữa!” Thư Lê lắc đầu “Tôi...sẽ sớm rời khỏi nơi này. Nơi này không thể xuất hiện hai người đàn bà cùng hướng về một người đàn ông!” Cô vừa nói vừa quay đi, rất nhanh. Bàn tay Trần Dũng định kéo lấy cô, nhưng ngập ngừng giữa không trung...

“Cô đã tới!” Diễm liếc mắt nhìn Thư Lê. Cô ta rất gầy, gầy tới nỗi da bọc xương, khuôn mặt hốc hác tới đáng sợ. Thư Lê cảm thấy trong lòng nhộn nhạo khó chịu. Tuy hận cô ta, ghét cô ta...nhưng rốt cuộc cô ta cũng là kẻ đáng thương, cô ta cũng là em gái của mình.

“Cô có vẻ...không tốt!”

“Tôi có thể tốt sao?” Diễm cười nhạt.

“Tôi đã nghe Trần Dũng nói về việc giữa mẹ tôi và mẹ cô!” Thư Lê nhìn thẳng vào Diễm “Sự thực tôi và cô chỉ là nạn nhân, đáng lẽ chúng ta không nên sống trong thù hận như vậy. Nhưng tôi rất muốn biết, mẹ tôi...bà ấy hận bố tôi, hận mẹ cô, nhưng còn tôi? Bà ấy muốn cô hại tôi sao?”

Diễm ngược lên nhìn trần nhà, ánh mắt vô hồn. Chợt cô ta hỏi “Cô có thể nói với quản giáo cho tôi một điều thuốc không?” Đã lâu rồi cô không hút thuốc.

Diễm vừa nhả khói, vừa nhìn Thư Lê qua làn khói thuốc. Thù hận kia, oán giận kia...với cô, tất cả đều chỉ là hư ảo, là một cái bẫy.

“Mẹ tôi, à không...bà ấy, luôn nguyên rửa ông ta và người đàn bà đó. Hàng ngày, ngay từ khi tôi còn nhỏ, tới nỗi sự hận thù của bà ta đã ngấm sâu vào máu thịt của tôi, tựa như mục đích sống của tôi là trả thù vậy!”

“Đến một ngày, bà ấy dắt tôi tới ngôi nhà khang trang đó, chỉ cho tôi biết đó là ngôi nhà của kẻ thù! Bà nói rằng phải trả thù, phải hại tất cả những người trong ngôi nhà đó. Tôi nhớ hôm đó tôi mặc một chiếc áo len rách, chân chỉ đi một chiếc dép lê giữa mùa đông lạnh. Tôi thấy ông ta và người đàn bà đó dắt một đứa bé rất xinh ra khỏi nhà, tôi chợt hỏi “Mẹ ơi...đứa bé kia là ai? Con muốn có chiếc áo khoác đó, muốn có đôi giày đó...” Bà ấy chợt nhìn tôi sững sờ, sau đó nói “Đó là em gái của con, người cướp đi mọi thứ của con...”

“Có lẽ tôi còn quá bé nên không hiểu được ẩn ý sâu xa trong lời nói đó của bà, hoặc cũng có thể chính bà ta đang nhắc đến sự tráo đổi đó. Nhưng từ sâu thẳm trong lòng tôi dâng lên một cổ ghen tị. Khi cô sống trong nhung lụa, trong sự giàu sang, no ấm...thì tôi, tôi sống trong nghèo khổ, nay đây mai đó. Nhìn người mà tôi tưởng là mẹ mình ở bên hết người đàn ông này đến người đàn ông khác. Đến trường, lũ trẻ chửi tôi

là đứa không có cha, mẹ tôi là hồ ly tinh...thậm chí tôi còn chưa hiểu hồ ly tinh nghĩa là gì! Tôi nuôi sự ghen ghét, thù hận sâu sắc trong lòng đối với cô, với suy nghĩ cô chính là người cướp đi tất cả của tôi!”

“Bà ấy không xui cô hại tôi sao?” Thư Lê cảm thấy mình đã khóc tự bao giờ khi nghe những lời tâm sự của Diễm. Thì ra cô và cả cô ta, cũng chỉ nạn nhân của một sự trả thù, chỉ là công cụ trả thù của họ mà thôi!

“Điều đó không quan trọng!” Diễm cười khẩy “Quan trọng là bà ấy đã thành công, tôi...cô...ông ta...người phụ nữ đó, tất cả chúng ta, chẳng ai là người hạnh phúc cả. Bà ấy chẳng muốn ai hạnh phúc cả!” Diễm nhận ra khéo mắt mình đã ướm, ném điều thuốc xuống đất, lạnh nhạt “Tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa...đừng bao giờ đến tìm tôi!”

Diễm đứng lên, xoa người định trở lại buồng giam.

“Diễm...” Thư Lê bật dậy “Tôi...tôi sẽ tìm luật sư giỏi nhất cho cô, sẽ giúp cô giảm tội!”

Diễm không ngoái lại, chỉ cười lớn, nụ cười chua xót đến nao lòng...

“Ngày mai tôi sẽ rời đi!” Thư Lê lạnh nhạt nói.

“Em sẽ đi đâu?” Trần Dũng cao giọng.

“Đó là việc của tôi!” Thư Lê hờ hững nhìn hắn “Anh hãy quay về cuộc sống vốn có của mình đi. Cảm ơn anh, vì tất cả. Nếu có cơ hội, tôi sẽ trả ơn cho anh!”

Cô quay đi. Trần Dũng bắt lấy tay cô “Em không cần thiết phải như vậy...em vẫn có thể làm ở đây, chăm sóc Bảo. Đây là một công việc tốt. Em ra đường bao nhiêu phức tạp, tôi không yên tâm!”

“Dừng...” Thư Lê dứt khoát gạt tay hắn ra “Tôi không thể sống trong một ngôi nhà mà ngày ngày nhìn anh...ở bên cạnh vợ mình được. Đó không phải là sống, mà là sự hành hạ. Tôi và anh chỉ ở bên nhau có thời hạn, tôi chỉ là tình nhân có thời hạn của anh... Và bây giờ, hạn chót của tôi đã tới!”

Trần Dũng nhìn theo bóng lưng của Thư Lê. Phải, bọn họ đã đến hạn chót rồi.

Gần đó, Phượng núp sau cánh cửa nghe hết tất cả, khéo miệng cô hơi nhếch lên.

“Cô hẹn gặp tôi có việc gì?” Thư Lê vừa ngồi xuống bàn, vừa nhìn Phượng. Cô đoán ra cô ta chắc đã biết về mối quan hệ giữa cô và Trần Dũng.

“Cô uống gì?” Phượng tao nhã hỏi. Cô ta luôn như vậy, khuôn mặt mang một vẻ nhã nhặn, tinh khiết. Nhưng Thư Lê biết, người càng bình tĩnh thì càng nguy hiểm.

“Cho tôi một ly cà rốt ép!” Thư Lê quay sang nói với người phục vụ.

Người phục vụ bước đi, Thư Lê quay sang mỉm cười với Phượng “Tôi biết cô hẹn gặp tôi có việc gì. Chắc hẳn cô đã đoán ra, hoặc biết được mối quan hệ của tôi và giám đốc. Nếu không một bà chủ lớn như cô không tự dưng hẹn uống cà phê cùng bảo mẫu của con trai mình!”

Phượng mỉm cười, người phụ nữ đến nụ cười cũng tao nhã, cái nhún mày cũng đầy vẻ xinh đẹp.

“Tôi chỉ muốn kể cho cô Lê nghe một câu chuyện!”

“Tôi rất sẵn lòng!”

“Hơn hai mươi năm trước, tôi và Dũng quen nhau!” Phượng chậm rãi kể “Lúc ấy tôi là tiểu thư nhà giàu, ba mẹ tôi ở Anh, tôi sống với ông bà nội ở Việt. Không biết cô có biết rằng anh ấy từng nghiện heroin, mà người đưa anh ấy vào con đường nghiện ngập để tiện sai khiến chính là...bố anh ấy!”

Thư Lê không bày tỏ một chút cảm xúc nào, lẳng lặng lắng nghe.

“Không hiểu sao tôi thích anh ấy...lúc ấy Dũng không có vẻ đẹp đàn ông như bây giờ, chỉ là một cậu bé có đôi mắt rất nhiệt huyết. Tôi động lòng, tôi theo đuổi Dũng... Anh ấy từng xua đuổi tôi, hét vào mặt tôi anh ấy chỉ là một con nghiện ma túy, một thằng nghiện đi bán thuốc phiện cò con để lấy tiền hút chích. Chính tôi, chính tôi đã đưa anh ấy ra khỏi con đường ấy, một lần nữa vực anh ấy sống lại!”

“Dừng lại...” Thư Lê ngắt lời “Tôi hiểu ý cô nói. Cô muốn nói cô là người đã giúp Dũng thoát khỏi vòng xoáy nghiện ngập, đem lại cho anh ấy một cuộc sống mới? Cô muốn khẳng định với tôi cô là người có vị trí rất quan trọng trong lòng Dũng, rằng anh ấy sẽ không vì tôi mà bỏ cô?”

Thư Lê mỉm cười “Cô không cần nói với tôi những điều này. Tôi chưa bao giờ muốn tranh giành với cô. Tôi và anh ta chỉ là mối quan hệ dựa trên lợi ích... Anh ấy giúp đỡ tôi, tôi ở cạnh giúp anh ấy bớt cô đơn! Vậy thôi...chúng tôi chỉ là tình nhân có thời hạn, nay hạn chót của chúng tôi đã đến. Tôi sẽ rời đi, cô không cần phải nói chuyện với tôi những điều thừa thãi này!”

Thư Lê đứng dậy.

“Cô Lê...” Phượng lạnh lùng “Tôi hy vọng cô sẽ làm đúng như những điều cô nói. Rời khỏi Dũng...mãi mãi!”

“Yên tâm!” Thư Lê cười nhạt “Nhưng cô Phượng này, nếu thời gian cô đến gặp tôi để dần mất tôi, cô dành cho Dũng, xoa dịu nỗi đau của anh ấy thì tôi nghĩ rằng cô sẽ thành công hơn. Cô đến gặp tôi cho thấy cô không đủ tự tin thì phải?”

“Tôi chưa từng nghĩ cô Lê lại là người ăn nói sắc sảo như vậy!” Phượng trang nhã nhấp một ngụm trà “Vì sao cô lại nghĩ tôi không tự tin?”

“Người tự tin sẽ không quan tâm chồng mình có bao nhiêu nhân tình, mà chỉ quan tâm trong lòng anh ta, mình có vị trí như thế nào!”

“Tôi từng là người thất bại trong hôn nhân, tôi cũng không có tư cách chỉ dạy cho cô. Nhưng cô Phượng này, nếu cô nghĩ chỉ một mình cô đau khổ vì mất con, một mình cô được quyền bỏ trốn thì cô lầm rồi. Cô đau đớn mười thì anh ấy cũng đau đớn không kém gì cô, trong lúc anh ấy cần cô nhất, cô lại bỏ trốn một mình...để mặc anh ấy xoay sở với nỗi đau, với nỗi mặc cảm tội lỗi, rồi trở về, tỏ ra chưa từng có chuyện gì xảy ra?” Thư Lê liếc nhìn Phượng “Hình như cô là người đàn bà ích kỷ thì phải... Dũng hay Bảo , trong lòng bọn họ, với cô, đều là vết thương rất khó lành!”

Thư Lê rời khỏi quán café, trong lòng trống rỗng.

Cô không biết mình tỏ ra như thế đã đủ mạnh mẽ hay chưa? Đã đủ để Phượng không coi thường mình hay chưa...

Trái tim yếu ớt của cô đã đau, đau đến khó thở khi Phượng xuất hiện nơi ngưỡng cửa, thản nhiên tuyên bố “Mở cửa đi, tôi là chủ nhân của nhà này!”

Trái tim yếu ớt của cô đã nứt vỡ, đã thổn thức khi nghe Dũng nói “Không hẳn là như vậy!” Với hắn, cô còn không hẳn được coi là “người phụ nữ khác” sao? Thậm chí tư cách để cạnh tranh với vợ hắn, cô cũng không có. Bởi rốt cuộc, cô chỉ là tình nhân. Trong mối quan hệ này, cô chỉ là người thứ ba đáng chê trách.

Cô có gì? Cô có vài tháng ở bên cạnh hắn...cô biết gì về hắn?

Còn Phượng, cô ấy là vợ chính thức của hắn, có con với hắn, có hơn 20 năm ở bên cạnh hắn, hiểu hắn từng chân tơ kẽ tóc, là người đưa hắn ra khỏi cuộc đời tăm tối khi xưa.

Cô có gì? Cô chẳng có gì, còn Phượng có tất cả. Cô chỉ có lòng kiêu hãnh của riêng bản thân mình, rằng cô – tình nhân có thời hạn, biết rút lui khi nữ chính trở về. Trong cuộc đời của Trần Dũng, cô cũng chỉ là một nhánh cây vô ích, không phải là đại thụ cắm rễ thật sâu trong tim hắn giống như Phượng. Có lẽ, với hắn, cô cũng giống như Kiều My...một tình nhân có thời hạn!

Phải, là độc dược, là loại độc dược ngấm từ từ...khiến cho người ta đau như xé gan xé ruột. Biết là sẽ đau, biết là sẽ chết, nhưng không thể không uống, không thể từ chối. Bởi hắn – là thứ độc dược hạnh phúc của đời cô!

Thư Lê lặng lẽ lau nước mắt. Lê à, mạnh mẽ lên, kết cục này không phải mày đã đoán trước sao?

Thư Lê kéo vali rời khỏi nhà Trần Dũng. Hắn không tiễn cô. Cũng phải, không nên làm như vậy!

“Tối nhà người mà bác giới thiệu, bà ấy là bạn thân của bác. Bà ấy có một đứa cháu nội 5 tuổi...ba mẹ nó thường xuyên ra ngoài làm việc!” Bà Loan vừa nắm tay Thư Lê, vừa dặn dò “Cháu...bảo trọng nhé!”

Thư Lê gật đầu, nắm chặt tay bà “Ôn tình của bác và Dũng, cháu...không bao giờ quên. Nếu kiếp này không thể trả, hẹn kiếp sau cháu sẽ trả cho hai người!”

“Đừng nói như thế!”

“Cháu sẽ cố gắng làm việc...cháu còn muốn sau này có thể giành lại quyền nuôi bé Lương, khi cháu...có điều kiện tốt hơn!” Thư Lê nhìn xa xăm. Cô chưa thể đảm đơn giành quyền nuôi con, cũng bởi cô biết bây giờ cô không thể đem lại cho nó cuộc sống đầy đủ như bố nó, ít ra là về vật chất. Hoàng có thể phụ bạc cô, nhưng với con trai của mình, hẳn chưa bao giờ ngừng yêu thương nó.

“Chúc cháu đạt được điều cháu muốn!” Bà Loan siết chặt tay cô rồi buông ra. Bà biết trong lòng Thư Lê không dễ chịu. Nó đã yêu rồi, thực sự yêu con trai bà. Còn Dũng...có lẽ nó cũng không đơn giản coi Thư Lê chỉ là nhân tình như nó tưởng, chỉ là nó chưa nhận ra mà thôi. Bà biết rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản dừng lại tại đây.

Với Phượng, bà từng vừa yêu mến, vừa hận cô ấy.

Bà yêu mến vì Phượng từng giúp Trần Dũng thoát khỏi vòng xoáy nghiện ngập, giúp nó làm lại cuộc đời.

Nhưng bà cũng từng hận Phượng, hận khi cô ấy bỏ mặc Trần Dũng trong lúc cuộc đời nó tăm tối nhất.

Mất con, vợ bỏ đi. Là một người mẹ, bà chứng kiến Trần Dũng hàng đêm uống rượu tới say mềm, đập vỡ tất cả ảnh có mặt Phượng trong tay hắn, gào tên cô ta...gào tên Bảo Tuấn... Bà chứng kiến con trai bà phải nhập viện vì xuất huyết dạ dày, khi bà gọi điện sang Anh Quốc gặp Phượng để thông báo tình hình, bà chỉ nhận được một câu hờ hững “Vậy mẹ chăm sóc anh ấy cho tốt, con không có tâm trạng trở về Việt !”

Cô ta không có tâm trạng, vậy con trai bà thì sao?

Con đau một thì mẹ xót mười, bà từng hận vì sao Phượng phải tàn nhẫn với Dũng như vậy? Đó rốt cuộc...cũng chỉ là tai nạn! Con trai bà không biết đau sao? Thậm chí không chỉ đau đớn vì mất con, mà còn là mặc cảm tội lỗi dần vật nó hàng đêm!

Cô ta không thương Bảo sao? Một đứa trẻ mới gần 4 tuổi, hàng đêm khóc ngằn ngặt vì nhớ mẹ, vì nhớ em...vậy mà người phụ nữ ấy không ở cạnh chồng và con trai khi họ yếu đuối nhất, cần cô nhất, mà bỏ đi để giải thoát cho riêng mình.

Phượng mặc một chiếc váy ngủ mỏng màu đen, khuôn mặt xinh đẹp chỉ cần trang điểm nhẹ cũng hết sức nổi bật. Cô nhìn mình trong gương. 38 tuổi, cô đã già sao? Thư Lê, cô ấy mới 28 tuổi... Nhưng cô không tin mình không đủ sức quyến rũ bằng người phụ nữ ấy. Cô với Trần Dũng đã có bao nhiêu năm ở bên cạnh nhau, đã có biết bao nhiêu kỷ niệm...còn Bảo, Bảo Tuấn. Cô không tin mình không có giá trị bằng người phụ nữ mới xuất hiện trong cuộc sống của hắn mấy tháng. Cô không đủ tự tin sao? Thư Lê, cô đã quá coi thường tôi.

Phượng bước ra khỏi nhà tắm, ánh mắt lưu luyến đầy gợi cảm nhìn Trần Dũng đang ngồi bên máy vi tính. Đã bao lâu cô không động vào người hắn? Cô thực sự rất nhớ hắn...nhớ vòm ngực rắn chắc, hương thơm nam tính, đôi tay mạnh mẽ của hắn...

Cô nhớ cách hắn vuốt ve, ân cần, trêu mến cô mỗi khi họ làm tình xong, đôi môi bạc lạnh của hắn áp lên trán cô, lên má cô, lên môi cô...ngọt ngào như thế nào!

“Dũng...nghỉ ngơi đi!” Phượng vừa luồn tay qua cổ Trần Dũng, vừa đặt cằm lên hõm vai hắn.

“Anh đang làm việc!” Trần Dũng không phản kháng, chỉ hờ hững nói.

“Việc có thể lúc nào cũng làm được...nhưng khi vợ đang có hứng muốn ở bên chồng thì không phải lúc nào cũng có đâu nhé...” Phượng ồm ừ.

“Phượng!” Trần Dũng thở dài, gỡ tay cô ra khỏi cổ hắn “Có những việc dù em coi như chưa từng xảy ra nhưng không phải thực sự như vậy. Anh cần có thời gian để suy nghĩ và chấp nhận mọi thứ!”

Phượng khoanh tay, lạnh lùng “Vậy sao? Anh chưa bao giờ từ chối em. Lý do là gì?”

“Lý do? Không phải em biết sao...chúng ta đã xa nhau gần 9 tháng, em không có một cuộc điện thoại, một tin nhắn, một câu hỏi thăm dành cho anh!”

“Em cần có thời gian!”

“Anh cũng vậy!” Trần Dũng lạnh lùng ôm laptop đứng lên “Chúng ta cần có thời gian cân bằng cuộc sống, để hiểu rõ tương lai sẽ nên như thế nào!”

“Vì cô ta sao?”

“Em nói ai?”

“Thư Lê!”

Trần Dũng nhìn khuôn mặt xinh đẹp chuẩn mực, trên biểu cảm không có một chút nào tức giận của Phượng. Cô ấy luôn như vậy, luôn nhã nhặn, luôn bình tĩnh, nhưng cô là người phụ nữ khó dò nhất mà Trần Dũng từng gặp!

“Em đã biết?” Trần Dũng hờ hững “Nhưng chuyện của anh và cô ấy không liên quan gì đến chúng ta. Chuyện của chúng ta chỉ là chuyện của chúng ta. Cô ấy chỉ là nhân tình của anh, giữa anh và cô ấy...chấm dứt rồi!”

Hắn quay lưng bỏ đi.

Phượng nhìn theo hắn, nhếch mép cười

CHAP 26

“Oe...oe...” Thư Lê chạy vội vào vệ sinh nôn khan.

“Cháu sao thế?” Bà Hạnh nhíu mày nhìn Thư Lê. Bà Loan đã dặn dò phải để ý Thư Lê cẩn thận, vì con bé không phải là bảo mẫu bình thường mà là người bà quan tâm, yêu quý nên bà Hạnh luôn chú ý đến Thư Lê.

“Chắc cháu bị dạ dày...không sao đâu bác ạ...” Thư Lê vừa nôn khan vừa mệt mỏi trả lời. Trước đây cô từng uống rất nhiều rượu, bởi vậy có thời gian cô bị loét dạ dày phải nhập viện theo dõi, có lẽ đợt này lo nghĩ nhiều nên bệnh cũ tái phát.

Bà Hạnh nhìn Thư Lê thăm dò. Đạo này con bé có vẻ xanh xao hơn, khuôn mặt sạm lại, là cơm nước trong nhà không đủ chất hay sao?

Đợi Thư Lê bé bé Dương về phòng, bà Hạnh lấy điện thoại thông báo tình hình sức khỏe của Thư Lê cho bà Loan.

Nghe điện thoại xong, bà Loan hơi thất thờ. Nôn khan? Không phải chứ? Chẳng lẽ...bà dặn bạn mình để ý tình hình Thư Lê cẩn thận rồi suy tính. Lỡ như Thư Lê có thai với Dũng thì tính sao? Không được, bà phải tìm hiểu kỹ việc này mới xong.

Trần Dũng vẫn ngủ chia phòng với Phượng. Hắn không biết vì sao mình chưa thể chấp nhận sự xuất hiện trở lại của cô trong ngôi nhà này.

Hắn không đơn giản chỉ mang tình nghĩa vợ chồng với Phượng, mà giữa họ từng có một thứ tình yêu sâu sắc, một thứ tình cảm sống chết có nhau.

Từng có một thời gian Phượng không thể mang thai, Dũng vẫn tìm mọi cách chạy chữa, cũng chưa bao giờ có ý định bỏ cô để lấy người khác. Mãi cho đến hơn 5 năm trước, Phượng có thai...lại là sinh đôi, lúc ấy hắn cảm giác mình chính là người hạnh phúc nhất thế gian, không gì có thể chia cắt bọn họ. Thậm chí khi Phượng rời khỏi Việt tới Anh Quốc, bỏ mặc hắn, hắn vẫn chưa từng bao giờ quên cô, chưa từng bao giờ ngừng yêu cô...

Cũng bởi vì nhớ Phượng, Trần Dũng gặp Kiều My, một cô gái có nét hao hao giống vợ mình, mặc cho tính cách của cô ta thật đáng ghét, hắn vẫn ở bên cạnh cô ta, dù rằng không thoải mái, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng vợ mình ở đó mà thôi...

Nhưng...có những thứ là khoảng cách, là vết thương, dù có cố tỏ ra nó chưa từng tồn tại nhưng sự thật không phải như vậy. Vết thương vẫn là vết thương, đã bị thương thì không thể lành lặn như lúc ban đầu.

Hắn và Phượng, giữa hai người đã tồn tại một khoảng cách, đó là sự vô tình của cô.

Ngày ấy hắn nhập viện, phải mổ cắt một phần dạ dày vì loét quá nặng...trước khi phẫu thuật, hắn gọi cho Phượng, thì thào “Mai anh sẽ phẫu thuật!”

“Vậy sao?” Phượng hồ hững “Giữ sức khỏe!”

Cô cúp máy.

Hắn đã từng tuyệt vọng. Tuyệt vọng tới mức muốn cho ca phẫu thuật ấy không thành công, bởi vì người hắn yêu thương nhất đã không còn quan tâm đến hắn, coi hắn như người đứng xa lạ.

Lúc ấy...Phượng ở đâu? Cô ấy không ở bên cạnh hắn.

Khi hắn gặp Thư Lê, về tuyệt vọng yếu ớt của cô, đau khổ của cô...gọi cho hắn nhớ tới nỗi đau khi Phượng rời xa hắn.

Hắn cũng từng uống rượu say như vậy, cũng từng đau khổ gào tên người mình yêu như vậy. Hắn thấy bản thân mình trong hình dáng say rượu khốn khổ của Thư Lê. Hắn bỗng tò mò về cô, muốn biết về nỗi đau nào đã khiến cô trở thành như thế? Rồi hắn biết, mình động lòng. Động lòng trước một người con gái ngây ngô, yếu ớt...rồi hắn nhìn cô dần mạnh mẽ, dần trưởng thành, dạy cho cô những bài học đối xử với kẻ thù. Hắn giúp cô báo thù, giang tay bảo vệ cô. Ở bên cạnh Thư Lê, hắn có cảm giác mình là một người đàn ông, một kẻ mạnh mẽ, những cảm giác mà hắn không cảm thấy khi ở bên cạnh vợ mình, người phụ nữ đã quá tài giỏi, quá hoàn hảo, chưa từng bao giờ phải dựa vào hắn.

Trần Dũng lấy tay đè lên ngực...tim hắn đang đập rất mạnh.

Hắn không biết giờ này Thư Lê đang ở đâu, đang làm gì, cuộc sống của cô có tốt không? Dù chỉ một cuộc điện thoại là có thể biết tất cả, nhưng hắn không làm như vậy. Quên đi, hắn và cô, đã kết thúc rồi!

Phượng là vợ hắn!

Bảo là con hắn!

Còn Thư Lê, cô ấy chỉ là một nhánh cỏ bên đường mà thôi...

“Em...ồn chứ?” Hoàng hẹn Thư Lê tới một quán café để nói chuyện. Qua tìm hiểu của hắn, vợ Trần Dũng đã trở về, Thư Lê thì rời khỏi ngôi nhà đó, tới làm bảo mẫu ột gia đình khác.

“Tôi ổn!” Thư Lê nhặt nhẹo nói “Tôi nghe bà nội bé Lương nói ông bà đi du lịch Phú Quốc đưa cả con đi. Bao giờ thì đưa con trở về?”

“3-4 ngày nữa sẽ trở về rồi!” Hoàng nhìn Thư Lê. Dạo này cô hơi xanh xao, quầng mắt hơi đậm màu, cô thức đêm sao? Cô đau lòng sao? Vì hắn, Trần Dũng sao?

“Anh nghe nói vợ của hắn trở về. Em...”

“Chuyện này không liên quan đến anh!” Thư Lê ngắt lời “Nếu anh hẹn tôi tới chỉ để nói chuyện này thì tôi về đây!”

“Em cảm thấy có đáng hay không? Anh đã nói rồi...hắn ta không đáng tin, chưa bao giờ đáng tin. Hắn ta đã có vợ, có con. Em định làm người thứ ba hay sao?”

“Dương Minh Hoàng!” Thư Lê gằn giọng “Anh cẩn thận lời nói của anh cho tôi. Tôi và Dũng đã chấm dứt, anh không thấy tôi đã rời khỏi nhà anh ta hay sao?”

Cô liếc hắn, cười nhạt “Nếu anh ấy không đáng tin, vậy anh là người đáng tin hay sao?”

“Anh...” Hoàng bật dậy “Anh là đàn ông. Đàn ông sẽ quay trở về với vợ con, giống như Trần Dũng, hắn cũng bỏ mặc em để quay về với người vợ xinh đẹp của hắn. Anh đã hối hận rồi, em hãy cho anh một cơ hội làm lại, được không...”

“Tôi không có hứng!” Thư Lê cầm túi đứng lên “Tôi sẽ tới thăm con khi nó trở về. Chào!”

Hoàng nắm lấy tay cô, chợt Thư Lê lại ôm ngực nôn khan “Ọe...ọe...” Cô chạy vội vào nhà vệ sinh của quán café, Hoàng đứng nhìn theo cô, nheo mắt.

“Em có thai sao?” Khi Thư Lê xanh xao trở về, Hoàng tức tối gầm lên.

Thư Lê hơi hoảng hốt. Có thai? Cô có thai...

Cô cứ nghĩ mình tái phát bệnh dạ dày, chưa từng nghĩ mình có khả năng có thai. Có thai? Có thể sao...cô có thai với hần sao?

Thư Lê thần thờ đến đờ người. Hoàng kéo tay cô, lớn giọng “Em nói đi...là có thai sao?”

Thư Lê giật tay ra khỏi hần, lạnh lùng “Có hay không cũng không liên quan đến anh!” Vừa nói cô vừa cầm túi xách, lao đảo bỏ đi.

Hoàng đứng tại chỗ nghiêng răng. Trần Dũng, nếu Thư Lê có thai, hần sẽ không để cho đứa bé ra đời. Thư Lê sẽ chỉ được phép có bé Lương, chỉ được phép quay về bên hần!

Hai vạch!

Là hai vạch...

Thư Lê đỡ dần cầm chiếc que thử thai trước mặt. Que thử...có thể nhầm không nhỉ?

Thư Lê lại rút một chiếc que thử khác ra khỏi túi, tiếp tục thử.

Lại là hai vạch.

Cô ôm đầu. Vì sao trong lúc này cô lại có thai? Vì sao lại là lúc này...vì sao lại là khi cô và hần đã chấm dứt, vợ hần từ Anh Quốc trở về. Thậm chí lúc này có lẽ hần đã quên mất trên đời này có một người tên là Thư Lê, thậm chí hần đang vui vui vẻ vẻ bên người vợ yêu bao nhiêu năm chung sống, mối tình hoàn hảo của hần.

Cô phải làm gì bây giờ? Giữ đứa trẻ? Cô lấy tư cách gì giữ nó, lấy tư cách gì nuôi nấng nó? Rồi bé lớn lên sẽ ra sao khi không có cha, còn mẹ nó chỉ là kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, chỉ là một tình nhân có thời hạn.

Bỏ nó đi, cô...không nỡ làm như vậy. Nó là máu mủ, là đứa con kết tinh giữa cô và hần. Dù có lẽ hần không yêu cô, nhưng cô yêu hần, yêu hần từ trong cốt tủy. Cô có thể nhẫn tâm bỏ đi đứa con ruột thịt của mình sao?

“Bà Loan à, tôi nói cho bà nghe, con bé Lê đó có thai rồi. Hôm nọ tôi thấy nó nôn khan, hôm qua thì thấy que thử thai vút trong thùng rác!” Bà Hạnh gấp rút gọi điện cho bà Loan để thông báo tình hình.

“Sao cơ? Bà nói sao...có thai...” Bà Loan hoảng hốt.

“Dùng, mẹ đây...mở cửa đi!” Bà Loan đứng trước cửa phòng làm việc của Dũng gõ mạnh. Đạo này con trai bà thường xuyên ngủ ở phòng làm việc mà không về phòng ngủ, mối quan hệ giữa Trần Dũng và Phượng chưa được trở lại bình thường. Người mừng nhất khi Phượng trở về có lẽ là Bảo Nam.

Trần Dũng có lẽ gầy đi một chút, khuôn mặt hốc hác bơ phờ, râu ria chưa kịp cạo. Mấy hôm nay hần mất ngủ, không hiểu vì sao mỗi khi nhắm mắt, hần luôn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Thư Lê...

Là hần nhớ cô, hay là hần cảm thấy có lỗi vì bỏ mặc cô khi Phượng trở về?

Không đúng, giữa bọn họ chỉ là mối quan hệ tình nhân, hần thậm chí chưa từng cam kết sẽ ở bên cô cả đời. Hần không có lỗi!

“Có việc gì vậy mẹ? Nếu là chuyện của con và Phượng thì mẹ hãy để bọn con tự giải quyết!”

Bà Loan nhìn con trai một cách lạnh lùng.

“Thư Lê có thai rồi, nó có nói với con không?”

Bàn tay Trần Dũng hơi run lên.

Có thai? Thư Lê có thai?

“Con chưa hề biết việc này!” Hấn cố kiềm chế sự xúc động, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Vậy con tính sao?”

“Chuyện của con, con sẽ tìm cách giải quyết. Mẹ yên tâm...”

Bà Loan bước ra khỏi phòng làm việc thì đụng mặt Phượng đang đứng trước cửa phòng. Không biết cô có nghe được điều gì hay không, nhưng trên khuôn mặt vẫn là vẻ trầm tĩnh, nhã nhặn.

“Mẹ, mẹ ăn sang chưa?” Phượng nở nụ cười xinh đẹp.

“Mẹ ăn bây giờ!” Bà Loan trả lời rồi quay người đi, không nhìn lại. Trong lòng bà vẫn còn có khúc mắc, bà vẫn chưa thể tiếp nhận Phượng như lúc trước được.

Phượng đứng trước cửa phòng Dũng, môi hơi mím lại. Khi này bà Loan không sập hấn cửa nên cô đã nghe thấy tất cả. Có thai? Cô ta ở bên anh ấy vài tháng đã có thai sao? Điều mà cô cố gắng gần 20 năm mới có thể có được. Không thể, cô không thể để cho người đàn bà đó sinh con cho Dũng, có mối ràng buộc với Dũng. Cô phải làm tất cả để ngăn chặn việc này!

Trần Dũng lái chiếc Lexus mà hấn mua tặng Phượng đã lâu không sử dụng tới trước cửa căn biệt thự nơi Thư Lê đang làm việc cho bạn bà Loan để chờ cô ra khỏi nhà. Hấn không dám gọi điện cho cô, một phần vì hấn sợ rằng cô cũng sẽ không muốn gặp hấn vào lúc này, thậm chí đến chiếc xe bình thường hấn hay đi hấn cũng không dám lái tới. Hấn biết tính cách của Thư Lê, khi gặp những việc mông lung khó giải quyết, cô ấy sẽ trốn tránh trước rồi mới đối mặt.

Hấn đang châm thuốc thì nhìn thấy một chiếc Camry màu đen chậm chậm lái tới, Hoàng bước xuống xe, khoát tay chờ đợi. Hoàng đến đây làm gì? Hấn chờ Thư Lê sao? Chẳng lẽ sau khi rời khỏi hấn, Thư Lê lại quay lại với thằng đàn ông đồn đại ấy? Trần Dũng vô thức nắm chặt vô lăng.

Thư Lê cầm giỏ ra ngoài, có lẽ cô ấy đi chợ. Cô nhìn thấy Hoàng thì hơi sững sốt, sau đó tiến tới nói chuyện với hấn. Hai người bọn họ đang tranh cãi có vẻ gay gắt, Thư Lê định bỏ đi thì Hoàng kéo cô lại ôm cô vào lòng, cô giãy giụa tránh hấn...

Trần Dũng không nhìn được, hấn đẩy cửa xe bước ra ngoài, gằn giọng “Hai người đang làm gì vậy? Bỏ cô ấy ra...”

Hoàng sững sốt, sau đó buông Thư Lê ra. Hấn nhếch mép cười “Giám đốc Trần Dũng, anh tới đây làm gì?”

“Tôi không có trách nhiệm phải khai báo với anh...”

“Hừ!” Hoàng hừ lạnh “Anh cũng không có tư cách bảo tôi buông cô ấy ra, cũng chẳng có tư cách đến đây!”

Hai người đàn ông nhìn nhau hằn học.

Thư Lê cứ đứng nhìn Trần Dũng. Đã bao lâu cô không gặp hấn? 1 tuần? 2 tuần...chính xác đã 18 ngày nay cô rời xa hấn. Hấn gầy đi, đôi mắt trũng sâu. Hấn...vẫn thế, vẫn là người khiến tim cô đập mạnh mỗi khi nhìn thấy, vẫn toát ra vẻ nam tính đáng mê hoặc, vẫn đôi môi bạc lạnh mím chặt! Đáng tiếc, hấn không phải là người đàn ông của cô, cô không thể chạm vào hấn, yêu thương hấn được nữa...

Bỏ qua Hoàng, Trần Dũng quay sang Thư Lê “Tôi có chuyện muốn nói với em!”

Thư Lê chưa kịp trả lời thì Hoàng đã nói “Anh gặp vợ tôi có chuyện gì?”

Trần Dũng bình tĩnh “Vợ anh? Anh Hoàng, hình như anh bị ảo tưởng thì phải, anh và Thư Lê đã ly hôn, cô ấy không còn là vợ anh nữa. Cô ấy gặp ai và có quan hệ với ai cũng không cần thiết phải hỏi qua anh và báo cáo với anh...”

“Chúng tôi là vợ chồng, vợ chồng thì sẽ trở lại bên nhau. Giống như anh và vợ anh vậy. Anh đến đây gặp Thư Lê, cô ấy có biết không? Hay có cần tôi gọi điện báo cáo với vợ anh giúp anh...” Hoàng cười hờ hững.

“Im đi!” Thư Lê lên tiếng “Anh gặp tôi có việc gì?”

“Chuyện quan trọng!” Trần Dũng gần giọng, ánh mắt hơi liếc xuống bụng Thư Lê. Trong bụng cô ấy...đang có con của hần sao?

Hoàng nắm chặt tay nhìn Thư Lê theo Trần Dũng bước lên xe, nghiêng rằng nhìn chiếc xe phóng vút đi.

Phía xa, một người phụ nữ xinh đẹp trong chiếc đầm Dior màu trắng tinh xảo, khuôn mặt hồ hững ra lệnh cho tài xế taxi “Đi theo chiếc xe kia!”

Trần Dũng lái xe như một kẻ điên, hần vẫn im lặng.

Thư Lê cũng im lặng.

Cuối cùng cô cũng mở lời trước “Anh nói đi!”

“Em gặp gỡ với hần sao?”

“Chuyện đó...không liên quan đến anh!” Thư Lê mệt mỏi nói.

“Hần là thằng đàn ông tồi tệ, phụ bạc. Em định một lần nữa trở lại bên hần sao?”

“Đó là việc của tôi!”

Trần Dũng siết chặt vô lăng. Hần không quen với một Thư Lê lạnh lùng, trầm tĩnh như vậy. Trước đây cô ấy sẽ luôn nghe theo hần, luôn núp trong lòng hần để hần bảo vệ. Hần từng muốn cô trở nên mạnh mẽ, nhưng khi cô mạnh mẽ tới mức tuột ra khỏi vòng tay của hần, hần lại cảm thấy hoang mang...

“Em...có thai sao?” Trần Dũng hơi thấp giọng. Trái tim hần đập liên hồi. Dù biết mẹ hần sẽ không nói sai sự thật, nhưng hần vẫn muốn chính Thư Lê xác nhận. Cô có thai sao?

“Anh...” Thư Lê hơi hoảng hốt. Vì sao hần biết nhanh như vậy? Thậm chí cô mới phát hiện ra việc này ngày hôm qua. Hôm nay Hoàng đến đây cũng là vì việc này, hần nói muốn cô bỏ đứa bé, sau đó trở về bên cạnh hần nhưng cô không chịu.

“Đúng là như vậy sao?”

“Phải thì sao mà không phải thì sao?” Thư Lê cười nhạt “Tôi có con hay không cũng không liên quan đến anh nữa. Chúng ta chấm dứt rồi, làm ơn đừng liên quan đến cuộc đời tôi nữa!”

“Nhưng đó là con của tôi!”

“Sẽ không!” Thư Lê mệt mỏi nhắm mắt “Sẽ chẳng có đứa trẻ nào mang họ Trần, nói cách khác, anh hãy coi nó như chưa từng tồn tại!”

Trần Dũng im lặng.

“Anh hãy quay về bên vợ đẹp, con ngoan, sống cuộc sống mà từ trước đến giờ chưa từng có Thư Lê tôi xuất hiện. Còn đứa bé...có lẽ tôi sẽ bỏ nó!” Thư Lê lạnh lùng.

“Em không nên làm như vậy!” Trần Dũng gầm lên “Đứa trẻ vô tội...”

“Nhưng mẹ nó có tội, tôi chỉ là nhân tình của anh, anh có vợ, có con...tôi lấy tư cách gì sinh nó ra?”

Trần Dũng im lặng.

Phải, cô có tư cách gì sinh nó ra?

Hần có tư cách gì bắt cô giữ đứa trẻ trong khi không thể đảm bảo cho cuộc sống của cô sau này. Về vật chất, hần có thể nuôi cô và con cả đời. Nhưng về tinh thần, hần không thể bắt cô sinh con của hần rồi ở vậy cả đời, hần cũng không thể nhìn cô và con của hần ở bên cạnh người đàn ông khác... Giữa cô và hần có quá nhiều khoảng cách, mà đứa trẻ này, chính là sinh ra không đúng thời điểm.

Nhìn Thư Lê lặng lẽ trở về căn biệt thự kia, Trần Dũng cảm thấy bất lực. Hần nhận ra rằng dù đứng ở đỉnh cao danh vọng và quyền lực, tiền tài nhưng có những sự việc hần không thể nào quyết định, không có tư cách quyết định. Hần thất sự thất bại!

“Trong thẻ có 100.000\$!” Phượng vừa cười duyên chuyển vừa đặt thẻ atm lên bàn “Cô hãy cầm lấy và rời khỏi nơi này. Nếu thiếu, báo với tôi, tôi sẽ cấp thêm cho cô. Còn nữa, đứa trẻ của Dũng – không thể giữ!”

Thư Lê nhìn khuôn mặt xinh đẹp trang nhã của Phượng, lại nhìn xuống chiếc thẻ atm trên mặt bàn.

Cô cười nhạt.

Cuộc đời cô giống như trong phim ảnh, 3 lần bị người khác đặt tiền lên bàn để làm theo sắp xếp của họ. Hình như những người có tiền thường nghĩ rằng có thể vung tiền ra để dàn xếp mọi chuyện thì phải.

Đúng, tiền rất quý, tiền rất quan trọng, nhưng có những sự việc không đơn giản giải quyết bằng tiền.

“Cô Phượng này!” Thư Lê mỉm cười “Hình như cô đánh giá tôi hơi cao thì phải, một đứa trẻ ngoài giá thú, một cô nhân tình của chồng mà cô ra giá những 100.000\$? Thật đúng là phong cách đại gia...”

Phượng nhếch mép cười “Cái tôi thừa thãi nhất chính là tiền, và tôi thường dung tiền để đánh bay những vật cản đường của mình!”

Thư Lê hờ hững nhìn chiếc thẻ atm, vậy cô là vật cản đường của cô ta sao?

“Việc tôi có thai hay không có thai chẳng liên quan gì đến vợ chồng cô. Chưa chắc nó đã là con của Dũng!” Thư Lê đứng lên “Hy vọng cô và chồng cô đừng bao giờ làm phiền tôi nữa. Dù không rời khỏi nơi này nhưng tôi và anh ấy đã chấm dứt rồi!”

“Cô định dung đứa con để trói chân Dũng sao?” Phượng nhàn nhạt nói “Cô định lợi dụng nó để anh ấy thương hại mình hay sao? Cô Lê, tôi những tưởng cô là người hiểu chuyện, không ngờ cô lại là thứ đàn bà vô liêm sỉ đến vậy!”

“Cô ở Anh Quốc lâu quá nên không hiểu tiếng việt à?” Thư Lê cười “Tôi và vợ chồng cô – không còn liên quan đến nhau nữa. Đứa bé trong bụng tôi cũng chẳng liên quan đến các người. Các người hãy rút thật xa khỏi cuộc đời tôi!”

Phượng nhìn bóng lưng Thư Lê rời đi, nắm chặt bàn tay. Nói nhẹ không nghe, phải bắt Thu Phượng này ra tay phải không?

“Em trở về Việt rồi sao? Vì sao em lại lẩn trốn anh?”

“Em không lẩn trốn anh, em đã nói rồi...giữa chúng ta đã chấm dứt. Em đã có chồng rồi!”

“Nếu em yêu chồng em như lời em từng nói với anh, em đã không hạnh phúc như vậy ở bên cạnh anh suốt 6 tháng nay!”

“Pete, em xin anh! Em không thể vì rung động nhất thời mà bỏ người chồng đã ở bên cạnh em 20 năm... Chúng ta đừng liên lạc nữa!”

“Cherry, anh sẽ tới Việt tìm em!”

(lưu ý đoạn này hai người bọn họ nói chuyện bằng tiếng anh nhá ^^!)

Pete đập máy.

Phượng tức giận ném điện thoại xuống giường.

Đó là quãng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc mà Phượng “lỡ lầm” sa vào. Khi ấy cô tuyệt vọng vì mất con, hận Dũng vì không chú ý khiến Bảo Tuấn gặp tai nạn. Sang , cô gặp Pete, anh ấy là một người Anh mang nửa dòng máu Việt . Ở anh ta có nét quyến rũ hoang dại, sự lãng mạn, nhiệt tình, cuồng nhiệt mà giữa mối quan hệ vợ chồng bao nhiêu năm của Dũng và Phượng không có. Giữa cô và Pete là sự hưng phấn, xúc động của thứ tình yêu mới mẻ, quên đi thực tại. Tới nỗi có lúc cô quên đi rằng ở Việt mình từng có một người chồng, từng có hai đứa con trai sinh đôi bảo bối.

Nhưng rồi một sớm mai giữa , cô thức dậy trong vòng tay Pete, chợt nhận ra hình như mình đã lầm đường rồi.

Pete là mẫu đàn ông phương Tây điển hình, đối với anh ta Phượng chỉ là cô bạn gái Châu Á xinh đẹp, mới mẻ. Thậm chí anh ta còn chưa từng nghĩ tới lập gia đình, kết hôn hay sinh con... Với người phương Tây,

giữa bọn họ không phải là trách nhiệm hay gấn bó lâu dài, vì nếu thực sự kết hôn, đứng trước Chúa thể nguyên, họ sẽ không thể bỏ vợ hay phản bội. Đối với Pete, có lẽ Phượng sẽ chỉ là một người tình mới mẻ mà thôi. 3 năm...5 năm...Phượng không thể đem cuộc đời mình ra đánh cược, rằng cô và Pete có hay không có thể đi đến hồi kết.

Cô bỗng nhớ Trần Dũng, anh ấy dù có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài nhưng vợ con vẫn là nhất. Trách nhiệm với gia đình vẫn là nhất. Hơn nữa anh ấy còn là người đàn ông tuyệt vời, cô không thể vì động lòng trong phút chốc để đánh cược đời mình được.

Phượng để lại một lá thư chia tay rồi vội vàng trở về Việt , không nghĩ rằng Pete vẫn tìm cách liên lạc và nói sẽ đến tìm cô.

Không được, cô sẽ không thể để cho ai phá hoại cuộc hôn nhân bao nhiêu năm của mình.

Kể cả là Pete, hay Thư Lê...

Không!

24. Chương 27+28

CHAP 27

“Anh không cảm thấy chúng ta đang rơi vào bế tắc sao?” Phượng mềm mại hỏi “Em trở về, anh không đón nhận em, anh hờ hững với em. Có phải anh hết yêu em rồi không?”

“Anh không nói như vậy!”

“Thế vì sao anh từ chối em, anh muốn bỏ em phải không?”

“Anh sẽ không bao giờ bỏ em!”

“Chúng ta...cho nhau một cơ hội được không, Dũng?”

“Em muốn thế nào?”

“Tối nay 8h, tại nhà hàng anh đã cầu hôn em... Em chờ anh!”

“Được!”

Phượng mỉm cười hài lòng trở về phòng. Cô mở điện thoại bấm số gọi ột người...khóe môi cô nhếch lên.

Tối nay Phượng xuất hiện trong bộ đầm Channel màu trắng sang trọng, cô đưa bàn tay mềm mại vuốt ve miệng ly rượu vang. Trần Dũng có vẻ thoải mái hơn một chút kể từ ngày Phượng từ Anh Quốc trở về. Hắn cảm thấy nên inh một cơ hội, cũng nên cho Phượng một cơ hội. Dẫu sao họ cũng là vợ chồng gấn bó bao nhiêu năm.

Hai người trò chuyện một cách khách sáo. Dũng hỏi về cuộc sống của Phượng tại , Phượng chỉ dụi dằm “Không có anh, em chẳng bao giờ cảm thấy hạnh phúc. Thật vui vì em đã trở lại nơi này, ở bên anh!”

Trần Dũng nở nụ cười gượng gạo, sau đó lấy cớ đi vệ sinh.

Phượng nhìn Trần Dũng bước đi, cười nhạt rút trong túi xách một lọ thuốc bột nhỏ, rắc vào ly rượu, khuấy đều.

“Thư Lê, cô đang ở đâu? Anh Dũng...anh ấy say rượu...anh ấy đang nằm tại khách sạn...phòng... Cô mau đến gặp anh ấy được không?” Vũ hốt hoảng nói qua điện thoại.

“Tại sao lại là tôi? Phượng đâu? Vợ anh ấy đâu? Tôi nghĩ người mà anh cần báo tin lúc này là Phượng chứ...” Thư Lê cố kìm nén cơn xúc động.

“Không được...lúc này không được! Anh Dũng luôn gọi tên cô, luôn nói muốn gặp cô. Anh ấy không chịu về nhà, không chịu gặp chị Phượng. Nếu chị ấy mà gặp anh ấy lúc này thì!”

Thư Lê im lặng.

“Cô Lê, tôi xin cô. Trước đây anh Dũng từng mỗ cắt dạ dày, nếu như anh ấy tiếp tục như vậy tôi sợ rằng...coi như cô chỉ đến khuyên bảo anh ấy một chút thôi, được không?”

Thư Lê cảm thấy trái tim đau nhói.

Hắn gọi tên cô sao?

Hắn còn nhớ cô sao?

Cô tưởng rằng hắn đã vui vầy bên người vợ đẹp, bên đứa con trai ngoan, đã quên mất trên đời còn một người phụ nữ là Thư Lê, vậy mà...

Cô có nên đến gặp hắn hay không? Gặp? Gặp? Chỉ là...nhìn hắn một chút, khuyên hắn đừng uống rượu, nói cho hắn gia đình mới là tất cả, đừng vì người phụ nữ như cô...

Một giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt, Thư Lê lấy tay quạt lấy, bình tĩnh nói “Được, tôi đến bây giờ!”

Thư Lê tần ngần đứng trước cửa phòng 301 khách sạn A, cửa phòng không khóa.

Hắn, chỉ cách cô một cánh cửa, nhưng cô cảm giác như khoảng cách của bọn họ là cả thế giới. Cô đã yêu hắn, yêu một người đàn ông mạnh mẽ, lãng mạn nhưng cũng đầy bá đạo, một người đàn ông tuyệt vời nhất trên thế gian! Dù tình yêu ấy, đạo đức hay xã hội hiện đại không chấp nhận, nhưng không sao...không sao...với cô, là bể khổ, là núi đao biển lửa...cô tình nguyện nhảy xuống. Miễn là từng trải qua cảm giác được yêu thương, được che chở, dù ra sao cũng đáng mà, phải không?

Thư Lê đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt cô không phải là Trần Dũng say sưa như cô tưởng, mà là hai người đang ân ái ái ái trên giường.

Thư Lê không kịp nhìn, chỉ nghe thấy những tiếng rên rỉ đầy kích tình, không gian ám mùi dục vọng. Cô lấy tay bưng mặt, quay ngoắt, lắp bắp “Xin...xin...lỗi...tôi nhầm phòng...” Chắc là cô nhầm phòng.

“Dùng...Dùng...nhẹ thôi...” Giọng phụ nữ rên rỉ nỉ non, mà giọng nói này không phải ai khác chính là Phượng, vợ của Trần Dũng.

Vậy người đàn ông kia...cô nhớ lại bóng lưng màu đồng quen thuộc, hơi thở gấp gấp quen thuộc. Là hắn!

Nước mắt cô lăn dài trên khuôn mặt trắng ngần, cô quay lưng bỏ chạy!

“Là em sắp đặt phải không?” Trần Dũng quăn hờ một chiếc khăn tắm, ngồi quay lưng về phía Phượng.

“Em là vợ của anh, lên giường với anh là chuyện cần phải sắp đặt mới được sao?”

“Trong rượu của anh có thuốc!”

“Em không biết...có lẽ anh say!”

“Anh là người không dễ say, Phượng...” Hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt còn đỏ ửng sau một trận kích tình đầy cuồng nhiệt của Phượng, gằn giọng “Cả việc Thư Lê xuất hiện tại đây. Là em!”

Hắn không nghi vấn, là hắn khẳng định.

“Thôi được!” Phượng cười xòa “Là em. Anh biết tính cách của em đấy, em là người biết nhìn xa trông rộng. Em muốn cô nhân tình bé nhỏ của anh cắt-đứt-mọi-tơ-tưởng-đến-anh!”

“Cô ấy đã ra đi rồi, Phượng!”

“Em là vợ của anh. Quan hệ với anh là chuyện bình thường...” Phượng hờ hững nói “Dạy cho nhân tình của chồng một bài học cũng là chuyện bình thường!”

Trần Dũng bật dậy, bàn tay nắm chặt “Cô ấy ở bên anh khi em rời bỏ anh. Và khi em trở lại, cả anh lẫn cô ấy đều đã chết tâm rồi!”

“Nếu chết tâm...” Phượng cao giọng “Vì sao nhìn thấy cảnh đó, cô ấy lại bỏ chạy...vì sao lại xúc động...”

“Vậy em muốn cô ta đứng nhìn từ đầu đến cuối mới hài lòng sao?” Trần Dũng gầm lên, lấy tay hất hết những cốc thủy tinh trên bàn xuống đất.

“Anh...” Phượng tức tối.

“Em quá khác rồi, Phượng! Em chưa từng là người đàn bà ích kỷ như vậy, độc ác như vậy!” Trần Dũng xoay người bỏ đi.

Thư Lê bỏ chạy ra khỏi sảnh khách sạn. Lễ tân khách sạn hốt hoảng nhìn cô gái vừa đi vừa khóc...lẽ nào cô này bắt được chồng đang ngoại tình? Bọn họ nhìn nhau bàn tán.

Hắn cùng cô ta...hắn cùng cô ta...cảnh đó...những tiếng rên rỉ đó...chúng ám ảnh cô như một đoạn phim khủng khiếp, những tiếng rên như mũi khoan xoay thẳng vào màng nhĩ của Thư Lê.

Thậm chí nếu là mũi khoan xoay vào màng nhĩ, có lẽ Thư Lê sẽ không đau lòng như vậy.

Cô không nghĩ rằng bản thân mình vẫn còn yêu hắn nhiều như vậy!

Cô thua rồi, cô chỉ là một kẻ mặt dày vọng tưởng. Vọng tưởng rằng hắn vẫn còn nhớ đến mình, thì ra...cái hắn muốn cô nhìn thấy chính là cảnh hạnh phúc viên mãn của vợ chồng hắn. Hắn muốn cô hiểu rằng, đời này kiếp này Thư Lê và Trần Dũng, không bao giờ được phép nghĩ đến nhau.

Thư Lê đang bần thần bước đi như chạy thì va vào Vũ.

Vũ nắm lấy vai cô, giọng nói hơi trầm xuống “Thư Lê, cô bình tĩnh đi!”

Thư Lê cứng đờ như một con rối gỗ.

“Xin lỗi...” Vũ lẩm bẩm “Xin lỗi...là anh Dũng ép tôi nói dối Lê, là anh Dũng ép tôi...”

“Anh Vũ...” Thư Lê vô cảm nói “Anh giúp tôi một chuyện được không?”

Thư Lê xin nghỉ làm tại nhà bà Hạnh rồi theo sự sắp xếp mà cô nhờ vả Vũ, về Bắc Ninh thuê một căn nhà nhỏ trong làng thưa thớt dân để trú ngụ.

Cô muốn yên tĩnh suy ngẫm, muốn biến mất.

Mặc dù rời xa Hà Nội, cô sẽ không được gặp bé Lương. Nhưng cô biết, mảnh đất đó đối với cô chẳng có gì tốt đẹp. Cô không đủ dũng cảm để đối mặt với hiện thực, cô không đủ tự tin để tiếp tục sống tại nơi mà mang đến cho cô toàn những kỷ niệm đau thương.

Cô cũng không có nỗi sợ lạnh lùng, độc ác để tới bệnh viện bỏ đi đứa bé của cô và Dũng, vì vậy cô quyết định sẽ một mình sinh nó ra tại mảnh đất thôn quê yên bình này, khi có cơ hội cô sẽ trở về Hà Nội thăm bé Lương.

Thư Lê dờ dẩn bên khung cửa sổ, nhìn ra bầu trời xanh ngắt. Nếu như cô chỉ là một đám mây, vô tư vô lo không suy nghĩ...hờ hững trôi trên bầu trời, một ngày nào đó hóa thành mưa, thản nhiên biến mất thì tốt biết bao.

“Lê...mở cửa cho tôi!” Giọng Vũ vang lên sau cánh cửa gỗ.

Vũ xuất hiện, hai tay là hai chiếc làn đựng đầy thức ăn.

“Anh đến thăm tôi là tốt rồi. Anh đã giúp đỡ tôi nhiều như thế...còn mang đồ ăn đến cho tôi!” Thư Lê gượng gạo mỉm cười.

“Cái này...” Vũ cười cười “Tôi chỉ phụ giúp cô Lê thôi, đáng là bao. Dẫu sao hoàn cảnh của cô cũng rất đáng thương!”

Hắn thực sự cảm thấy cô đáng thương.

Hắn cũng dằn vặt hàng đêm khi cùng Phượng lừa dối cô. Nhưng biết sao được, Phượng đã từng giúp đỡ gia đình hắn, cô ấy có ơn với hắn, hắn không thể không báo đáp.

“Cám ơn!” Thư Lê cười khê. Phải, cô là thứ phụ nữ đáng thương, vừa đáng thương vừa đáng cười nhạo. Đây liệu có phải quả báo của một nhân tình hay không?

“Anh đã giúp đỡ tôi nhiều còn thường xuyên đến thăm tôi!” Thư Lê mỉm cười.

“Không có gì!” Vũ xua tay. Hấn cũng...không thực lòng đến vậy. Là Phượng sai hấn thường xuyên đến xem xét tình hình của Thư Lê để báo lại. Hấn nhìn cái bụng hơi nhô lên của cô, trong lòng suy nghĩ. Vì sao Phượng lại để cho Thư Lê mang thai đứa con của anh Dũng? Ấng chừng cái thai cũng hơn 4 tháng rồi.

“Dạo này cô thế nào?”

Thư Lê khẽ vuốt bụng, mỉm cười “Tôi khỏe, em bé cũng khỏe. Anh biết không, tôi có cảm giác nó là một đứa con gái rất mạnh mẽ!” Khuôn mặt cô thoáng ửng hồng. Đó là giọt máu của hấn, người đàn ông cô yêu đến si mê.

“Sao rồi?” Giọng Phượng lạnh nhạt vang lên qua điện thoại.

“Cô ấy vẫn khỏe!” Vũ nghiêm túc trả lời. Hấn đang lái xe từ Bắc Ninh trở về Hà Nội.

“Đứa bé...thế nào? Cái bụng lớn chưa?” Phượng khẽ hỏi.

“Cô ấy đã được hơn 4 tháng rồi!”

“Vũ!” Phượng chột nghiêm giọng “Lần sau tới, hãy pha thuốc ra thai vào đồ ăn của Thư Lê!”

Kít!

Vũ hoảng hốt phanh xe giữa đường.

Hấn...đã từng bẻ gãy chân, tay người khác, đánh cho người khác sống dở chết dở...nhưng chưa bao giờ hấn hại trẻ con. Chưa bao giờ, đặc biệt là một đứa trẻ vô tội còn chưa ra đời, đặc biệt là giọt máu của Dũng.

“Chị Phượng!” Giọng Vũ mất bình tĩnh “Không thể, tôi không thể làm việc thất đức này...”

“Trả lời tôi. Làm hay không làm?” Phượng lạnh nhạt.

“Tôi không thể!”

“Vô dụng!”

Tít...tít...tít...

Vũ cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi túa ra rùng rùng. Hấn biết Phượng không phải người đơn giản như vậy! Không có hấn, sẽ có người khác hãm hại Thư Lê. Hấn có nên hay không, báo cho cô ấy biết?

Không được, hấn còn vợ còn con...hấn còn cuộc sống của hấn. Không thể vì Thư Lê mà làm phật lòng Phượng. Hấn sẽ mất tất cả!

Không được!

Trần Dũng tránh mặt Phượng tối đa có thể. Hấn cảm thấy khoảng cách giữa hấn và vợ ngày càng xa!

“Dũng...Thư Lê đã rời khỏi nhà bác Hạnh hơn tháng nay rồi. Con cho người đi tìm chưa? Khổ thân con bé, bụng mang dạ chứa...” Giọng bà Loan ầu ầu vang lên.

“Con đã cho Vũ đi tìm khắp nơi nhưng không thấy!”

Thư Lê đã biến mất kể từ cái đêm cô ấy chứng kiến hấn và Phượng ân ái trong khách sạn.

Cô đi đâu? Cô làm gì khi đang mang thai. Cô có còn giữ nó không? Hay cô đã...

Trần Dũng nắm chặt bàn tay.

Hấn cảm thấy mình chính là tội nhân, hấn là kẻ có tội, đã phụ bạc cô. Hấn có khác gì người chồng trước của cô, cũng chỉ là một kẻ khốn nạn, chối bỏ trách nhiệm.

Hấn điên cuồng tìm cô, thậm chí xộc vào nhà Hoàng tìm cô...hấn đã lục tung cả cái Hà Nội này lên, nhưng vẫn không tìm thấy cô. Cô ấy...có thể đi đâu?

Vũ xách hai làn thức ăn, theo con đường cũ bước tới ngôi nhà mà hấn thuê trong làng cho Thư Lê.

“Lê...mở cửa...”

Thư Lê xuất hiện sau cánh cửa. Cô tiều tụy hơn một chút, sắc mặt sạm hơn một chút...nhưng cái bụng lại tỉ lệ nghịch lớn hơn một chút so với lần Vũ tới thăm cô nửa tháng trước.

“Anh vào đi!”

Vũ đẩy cửa bước vào, không để ý sau lưng hẳn là bóng một người phụ nữ.

“Lê đạo này thế nào?”

“Tôi bị ho, chắc bé đang mọc tóc!” Thư Lê mỉm cười rót trà “Anh Vũ uống trà đi!”

Vũ nâng chén trà lên miệng, đang định hỏi gì thì có tiếng tru tréo “A đây rồi...đôi gian phu dâm phụ...bắt quả tang mà lên nuôi vợ bé...”

Một người phụ nữ khoảng trên dưới 30, khuôn mặt bình thường nhưng ánh mắt sắc sảo lao vào trong sân, vừa lao tới vừa gào.

“Cái loại mất dạy...nói là đi làm công vụ cho ông chủ lại tới đây lên lút thăm nuôi vợ bé... A, lại còn mang thai à?” Thoa hét lên, hùng hổ tiến tới. Sau lưng cô ta là hai người đàn ông lực lưỡng. Hai người đàn ông nhanh chóng tiến về phía Vũ.

Vũ hoảng hốt “Thoa...em đến đây làm gì...”

“Đến để chứng kiến anh và vợ bé lên lút như thế nào?” Thoa gầm lên.

“Chị à...chị hiểu lầm rồi...” Thư Lê vô thức lấy tay đặt lên bụng, yếu ớt.

Bốp!

Thoa vung tay tát vào mặt Thư Lê một cái, gào “Câm mồm. Gái đi già mồm à? Tao bắt tận tay day tận trán mày với chồng tao đang tăng tị, lại còn mang bụng bầu lớn thế này. Còn định chối à con đi kia? Cái loại cướp chồng người khác...kinh tởm hơn cả mấy con phò đứng đường!”

Thư Lê sững sờ ôm mặt, đau, nhưng không đau bằng nỗi nhục trong lòng cô.

“Thoa...im đi, không phải như em nghĩ!” Vũ định tiến tới giữ vợ thì hai người đàn ông lực lưỡng rất nhanh kéo tay hẳn. Vũ lắc mình chống cự nhưng không được, hai người này có võ.

“Hôm nay tao ày biết thế nào là cướp chồng người khác...” Thoa vừa gào thét vừa nhảy tới túm tóc, tát bôm bốp vào mặt Thư Lê. Thư Lê hoảng sợ lùi lại, hai tay ôm lấy bụng.

Không được, cô phải bảo vệ đứa con bé bỏng của cô...

Không được, cô phải giữ lấy giọt máu của hẳn!

Ánh mắt Thoa hơi lưu chuyển...bên ngoài cửa đã có không ít hàng xóm trong làng đứng xì xầm bàn tán, chê cười, chỉ trỏ về vụ đánh ghen này.

“Bảo sao...tự dưng có người phụ nữ lạ hoắc đến ở, lại mang cái bụng bầu, đúng là dạng đàn bà thối thay!”

“Đúng là vợ bé mà...cái loại không biết xấu hổ!”

Bên trong, Thoa nhìn xung quanh rồi kéo Thư Lê ra phía bàn đá ngoài sân, đẩy mạnh.

Thư Lê ngã xuống, bụng đập vào cạnh bàn...

Bụng cô đau đớn như dao cắt, cô có thể cảm nhận sự ứ đọng của dòng máu chảy ra từ giữa hai chân mình...

Thư Lê vật vờ nằm dưới đất, cảm nhận mình đang mất dần đi đứa con trong bụng, cảm nhận ánh mắt khinh miệt của người làng nhìn cô như thế, thứ nhân tình như cô, thứ đàn bà chứa hoang như cô đáng bị như vậy.

“Gọi cấp cứu...gọi cấp cứu...” Vũ hét lên, dùng hết sức lực lao tới bên Thư Lê, đỡ cô dậy.

Cô ấy chảy máu.

Cô ấy...không xong rồi. Con của Trần Dũng, không xong rồi!

Phía xa xa sau đám người làng lố nhố, một chiếc Lexus màu trắng từ từ hạ kính xuống, khuôn mặt lạnh lùng của Phượng thoáng hiện lên nét cười.

ah

CHAP 28

Ca cấp cứu của Thư Lê quá nguy cấp, bệnh viện tỉnh Bắc Ninh không dám nhận mà phải chuyển thẳng lên bệnh viện phụ sản trung ương. Vũ đi cùng xe cấp cứu trở về Hà Nội, trong lòng hẩn lo lắng, sợ hãi, không biết có hay không nên gọi điện thông báo tình hình cho Trần Dũng.

Trong phòng cấp cứu.

“Tình trạng thế nào?”

“Xuất huyết...tràn dịch cổ tử cung...đứa trẻ mất rồi, còn người mẹ đang trong cơn nguy hiểm...”

“Bác sĩ, nhịp tim bệnh nhân ngày càng yếu...”

“Tiêm một mũi trợ tim!”

“Bác sĩ, cô ấy yếu quá...”

“Kích điện! Nhanh nào, nếu không chúng ta sẽ mất cô ấy...”

Ở một nơi nào đó cách bệnh viện phụ sản trung ương không xa, Trần Dũng giật mình trong cơn ngủ mơ màng, tim hẩn hơi nhói lên một cơn đau thắt.

Trong lòng hẩn bỗng hoảng hốt, chuyện gì vậy, vì sao hẩn lại nóng ruột như thế?

Thư Lê tỉnh dậy, cô cảm thấy bụng dưới đau đớn, xung quanh toàn mùi thuốc sát trùng. Cô ngược mắt nhìn những ống truyền, chăn ga bệnh viện màu trắng, trong lòng nhàn nhạt một nỗi bi thương, nhìn xuống bụng dưới phẳng phiu của mình, nước mắt khe khẽ lăn dài.

Bé con của cô...giọt máu chưa ra đời của cô...đã đi rồi!

“Sao em lại làm như vậy với Thư Lê?” Vũ gần giọng kéo mạnh “Anh và cô ấy đâu có gì. Mà vì sao em biết chỗ này mà tới?”

Thoa trầm giọng “Em đi theo anh!”

“Vì sao em phải hãm hại Thư Lê...tính cách của em anh biết, em đâu phải người ghen tuông mù quáng như vậy?”

“Anh Vũ...” Thoa chậm rãi kéo tay chồng, hít một hơi thật sâu “Anh bình tĩnh nghe em nói. Chị Phượng bảo em đến tìm cô gái đó đánh ghen, làm cho cô ta sảy thai. Em...”

Vũ gạt phắt tay vợ, lớn giọng “Cái gì? Em có biết việc đó thất đức như thế nào không? Em có biết đứa con trong bụng cô ấy là của ai không?”

Thoa sợ hãi bám vào bắp tay chồng, nước mắt vòng quanh “Em biết...em có thể đoán được. Nhưng...bé Nhím cần số tiền đó để chữa bệnh. Chị Phượng nói chỉ cần làm xong việc, chị ấy sẽ cho nhà chúng ta 50.000\$ để đưa con sang Sing chữa bệnh. Chúng ta cần số tiền đó...bé Nhím còn nhỏ...”

Vũ cứng người.

Hẩn không ngờ Phượng lại cao tay như vậy, cô ta thậm chí đã biết được con gái hẩn đang mắc bệnh nan y cần một số tiền lớn để sang Sing chữa trị, cô ta thậm chí đã đánh vào điểm yếu của gia đình hẩn, là Thoa...người vợ hết mực vì con của hẩn.

“Cô ấy sao rồi?” Thoa run rẩy “Cô ấy tỉnh lại chưa...”

“Bác sĩ vừa làm phẫu thuật cho Thư Lê!” Vũ khàn khàn “Đứa trẻ...đi rồi. Còn cô ấy đã qua cơn nguy hiểm. Anh sẽ gọi cho anh Dũng, anh ấy cần phải biết việc này!”

“Không được!” Thoa lớn tiếng “Anh không được nói cho anh Dũng...nếu không chị Phượng sẽ...sẽ không cho chúng ta số tiền đó...không thể...”

“Thoa!” Vũ nắm chặt tay vợ “Chúng ta không thể cứu sống con gái dựa trên đồng tiền giết hại một sinh mạng được. Không chỉ đứa bé đó, Thư Lê có thể không qua khỏi, em hiểu không? Em có thể ngồi tù, vì thế Phượng mới để em ra tay...”

“Không được!” Thoa vừa khóc vừa van xin “Em xin anh...em xin anh một lần này thôi, không thể, không thể để bé Nhím gặp chuyện...em cầu xin anh, em chỉ có một đứa con, em cần số tiền đó để cứu nó. Tội nghiệt này, một mình em gánh chịu...em xin anh hãy để em cứu con...”

Nhìn vợ, nhớ đến khuôn mặt xinh xắn ngây thơ của con gái, trái tim Vũ thất lại. Hắn có phải hay không nên bắt tay thỏa hiệp với ma quỷ? Hắn có phải hay không nên đồng thuyền với người phụ nữ lạnh lùng, độc ác kia? Phải, hắn có lí do chính đáng...hắn có lí do chính đáng...hắn không phải người xấu...

“Anh sẽ không nói chuyện chị Phượng, chỉ nói rằng...Thư Lê đang nằm viện thôi!”

Trần Dũng nhận được tin báo của Vũ thì bật dậy, không kịp thay quần áo ngủ, vội vã chạy xuống nhà lấy chìa khóa ô tô.

Phượng trở về nhà đúng lúc Trần Dũng đang ra cửa, cô tròn mắt nhìn chồng “Anh đi đâu giờ này, đã 10h rồi đấy!”

Trần Dũng liếc Phượng, hắn có nên nói cho cô biết tình hình của Thư Lê không?

“Anh đi có việc!” Trần Dũng quyết định không nói gì, anh linh cảm việc lần này của Thư Lê có lẽ liên quan gì đó đến người phụ nữ mang bộ mặt thần nhiên này. Chỉ là linh cảm, nhưng anh linh cảm thì thường không sai lầm.

“Đi sớm về sớm!” Phượng hờ hững bước đi, chợt buông thêm một câu “Anh nên biết nơi nào mới là nhà của mình!” Nói xong cô bước lên cầu thang, trở về phòng ngủ.

Trần Dũng neoh mắt nhìn Phượng. Vợ của hắn, càng ngày càng thay đổi!

“Anh Vũ...Thư Lê chưa tỉnh lại, liệu cô ấy có sao không?”

“Chắc cô ấy chỉ mệt thôi!”

“Liệu...nói đại lỗ như Thư Lê mà chết, em có bị đi tù không? Hay người đi tù là chị Phượng?”

“Nói linh tinh, đừng nói nữa. Anh Dũng đến bây giờ...”

Trần Dũng đến kịp lúc đoạn hội thoại ngắn ngủi kia rơi vào tai hắn. Hắn sững người, trốn sau góc tường. Bàn tay hắn vô thức nắm chặt.

Vì sao chuyện của Thư Lê lại liên quan đến Thoa, vợ của Vũ? Thậm chí liên quan đến cả Phượng, vợ của hắn? Hắn có thể lờ mờ đoán ra 80% diễn biến.

Thư Lê...anh có lỗi với em. Ngàn lần vạn lần, là lỗi của anh!

Trần Dũng núp sau góc tường thêm một lát rồi thần nhiên bước ra, khuôn mặt trầm tĩnh đến đáng sợ.

“Tôi đến rồi, đưa tôi tới phòng cô ấy!”

Trần Dũng mặc bộ quần áo sát trùng, ngồi bên giường Thư Lê, nắm tay cô. Hắn nhìn khuôn mặt xanh xao, tái nhợt của cô, lại nhìn xuống vùng bụng phẳng phiu của cô. Nơi đây...từng có một đứa trẻ, một đứa trẻ đã mang hình hài của con người, là kết tinh cảm xúc giữa hắn và cô. Hắn mơ hồ không biết đó có thể gọi là yêu, hay rung động? Nhưng với hắn...quãng thời gian đó, hạnh phúc đó, hắn chưa từng hối hận.

Điều hắn cảm thấy hối hận duy nhất bây giờ là hắn tưởng mình mạnh mẽ, tưởng mình có thể bảo vệ Thư Lê và con, nhưng không phải vậy. Hắn mơ hồ, hắn hờ hững, hắn biết Phượng là loại phụ nữ như thế nào nhưng vẫn lơ đãng bỏ mặc Thư Lê bị Phượng hãm hại, bị Phượng tổn thương hết lần này tới lần khác. Nếu Diễm là loại phụ nữ cho rằng mình thông minh, thì Phượng lại là người phụ nữ thực thông minh thực

sự, thông minh tới mức đáng sợ. Nhiều lúc chính hắn còn cảm thấy hắn không thể đầu lúi người phụ nữ đầu gối tay ấp hơn 20 năm của mình.

Trần Dũng nắm chặt bàn tay!

Phải, hắn đã làm mất đi một đứa con, nhưng Phượng cũng giết chết một đứa con của hắn. Mỗi nợ đó, coi như chấm dứt! Nhưng còn Thư Lê, cô ấy vô tội, cô ấy thậm chí không ở bên cạnh hắn một phút một giây kể từ khi Phượng trở về, cô ấy thậm chí đã trốn đến vùng hẻo lánh để lánh đi cuộc sống xô bồ, để an bình sinh con, vậy mà Phượng còn không dung tha cho cô ấy. Cô ấy không phải thứ đàn bà chen chân vào giữa bọn họ, bởi vì thời điểm cô ấy xuất hiện trong đời hắn, thậm chí Phượng còn coi như hắn không tồn tại, ngay cả sự sống chết của hắn, cô còn không quan tâm. Hắn những tưởng Phượng đã thực sự rời bỏ hắn, nhưng rồi cô trở lại, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên hăm hại người đàn bà từng ở bên cạnh hắn... Cô ấy, vợ hắn, đã không còn là người đàn bà hắn yêu. Trước đây cô ấy mạnh mẽ, thông minh chứ không lạnh lùng, độc ác. Trước đây cô ấy yêu hắn bằng sự chân thành, chứ không dung mưu mô để đoạt lấy hắn. Phượng, em thay đổi thật rồi!

Thư Lê he hé mắt, nhìn thấy Trần Dũng trầm mặc ngồi bên giường. Cô cảm thấy thực đau lòng. Người đàn ông mà cô yêu, cô đã không thể giữ được giọt máu của hắn...cô là người mẹ tồi tệ!

“Dũng...” Thư Lê yếu ớt gọi.

“Anh ở đây!”

“Em xin lỗi!”

“Em có lỗi gì sao?”

“Em bé...không còn rồi!”

Một khoảng không gian im lặng đến đáng sợ, Trần Dũng nắm chặt bàn tay. Cô ấy xin lỗi hắn? Cô ấy chắc hẳn không biết rằng tất cả chỉ là một âm mưu, một âm mưu do vợ hắn một tay sắp đặt. Cô ấy có lỗi gì? Cô ấy vô tội...

“Em đừng lo nghĩ nhiều!” Trần Dũng bình tĩnh “Hãy cố gắng nghỉ ngơi...”

Thư Lê thấy hắn đứng dậy định rời đi thì vô thức nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng “Cho em...nắm tay cha của con em được không...xin anh...chỉ 5 phút thôi...sau đó em sẽ trả anh nguyên vẹn về với vợ của mình. Sau này...đừng bao giờ gặp lại em nữa...”

Sợi dây kết nối duy nhất giữa cô và hắn cũng đứt rồi. Cô chỉ muốn nắm tay hắn một chút, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay hắn một chút, một chút mà thôi. Dù chỉ 5 phút, nhưng với cô, đó là vĩnh cửu.

Vai Trần Dũng hơi run rẩy. Sâu thẳm từ trái tim, hắn nhận ra mình đã yêu người con gái ấy!

“Nói cho tôi tất cả sự việc!” Trần Dũng ngồi sau bàn làm việc, lạnh lùng nhìn Vũ.

“Việc...việc gì? Tôi không hiểu ý của giám đốc...” Vũ lắp bắp. Hắn cảm thấy mồ hôi ướt lạnh cả sống lưng.

“Vũ, cậu theo tôi bao nhiêu năm rồi?”

“Dạ...15 năm...”

“Tôi hiểu cậu, có khi còn hơn cả vợ cậu nữa. Thoa ấy...người phụ nữ mà cậu nói rằng ghen tuông đầy ngả Thư Lê ấy!”

Vũ hoảng hốt nhìn Trần Dũng.

“Khi nói dối, cậu sẽ lắp bắp, sẽ đổ rất nhiều mồ hôi!”

“Khi nói dối, tai cậu sẽ rất đỏ!”

“Tôi đã gặp em đâu, cô ấy không phải thứ đàn bà ghen tuông tới mức làm người khác sảy thai. Nói đi, tôi đang nghe!”

Vũ nhìn xuống lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi...sự thật, hắn không thể tiếp tục giấu giếm nữa rồi!

Vũ rời khỏi phòng làm việc của Trần Dũng, để mặc hắn chìm trong suy tư.

Năm hắn 17 tuổi, hắn bị chính cha của mình đưa vào con đường nghiện ngập. Mẹ hắn thì đau bệnh, hắn không thể không nghe theo sự dụ dỗ của người mà hắn gọi là “bố” ấy.

Hắn đi ăn cắp, đi móc túi, đi lừa gạt người ta để lấy tiền hút chích.

Hắn là thứ thanh niên hư hỏng, là tầng lớp đáy của xã hội.

Ngày ấy, hắn định móc túi Phượng nhưng bị cô phát hiện. Cô ấy định la lên, nhưng hắn lao vào bịt miệng Phượng, nói với cô hắn chỉ là người muốn làm quen thôi.

Vậy mà Phượng, không hiểu gốc thật hay giả gốc, ngây ngô tin lời hắn.

Hắn biết Phượng là tiểu thư con nhà giàu nên ban đầu hắn ở bên cô để lợi dụng, moi tiền hút chích. Sau này Phượng phát hiện ra hắn nghiện, hắn lại tìm mọi cách xua đuổi cô. Hắn biết hắn đã động lòng với Phượng, không muốn cô ở bên cạnh thứ đàn ông hạ lưu, không có tương lai như hắn. Nhưng cô gái ngốc của ngày ấy, nặng nề đòi bám theo hắn, nặng nề tiếp cận hắn, nặng nề giúp hắn cai thuốc. Đó là quãng thời gian, có lẽ là hạnh phúc nhất của cuộc đời hắn.

Hắn từng chờ Phượng 6 năm khi cô sang Anh Quốc du học.

Hắn từng bỏ qua tất cả, dù Phượng không thể sinh con, miễn là hai người bọn họ được hạnh phúc.

Hắn từng yêu cô đến mù quáng, bắt chấp tất cả...

Nhưng người hắn yêu, có lẽ là Thu Phượng của hơn hai mươi năm trước, một cô gái tuy thông minh nhưng luôn tỏ vẻ ngờ nghệch, một cô gái với trái tim lương thiện, thuần khiết...chứ không phải người đàn bà độc ác, sẵn sàng dùng mưu kế gạt bỏ mọi chướng ngại vật ngăn chân mình như bây giờ!

Hắn từng nhìn Phượng hại đối thủ làm ăn phải ngồi tù, gia đình tan nhà nát cửa, chỉ để phục vụ lợi ích của cô, nhưng hắn mặc kệ, cô ấy là vợ hắn.

Hắn từng nhìn Phượng đẩy chính em họ ngờ nghệch của mình ột người đàn ông không tốt, chỉ vì biết rằng cô em họ ấy có tình ý với hắn. Nhưng hắn mặc kệ, cô ấy là vợ hắn.

Hắn từng nhìn Phượng hãm hại người ta đến mất đi tất cả, rồi thả cho người ta một cái phao, để người ta chịu ơn mình, làm việc dưới trướng của mình. Nhưng hắn mặc kệ, cô ấy là vợ hắn.

Dù cô ấy có mưu mô, xảo quyệt thế nào, cô ấy vẫn là vợ hắn, người mà hắn yêu.

Hắn có thể chấp nhận tất cả, nhưng không thể chấp nhận Phượng hại chết con hắn, thậm chí Thư Lê có thể sẽ chết nếu như không cấp cứu tại bệnh viện tuyến trên kịp thời.

Hắn nên làm thế nào?

Yêu Phượng? Hắn nhận ra mình đã không còn thứ tình cảm “bắt chấp tất cả” ấy nữa rồi.

Để mặc Phượng? Hắn không thể để cho Thư Lê, cho đứa con vô tội của hắn còn chưa kịp chào đời đã phải lìa xa, phải chịu ảm ức.

Đối phó với Phượng? Cô ấy là vợ hắn, là mẹ của con hắn. Hắn có thể nhẫn tâm với cô ấy sao?

Trần Dũng lấy tay day trán. Hắn phải làm gì? Phải làm gì bây giờ?

Thư Lê xuất viện, Vũ đưa cô tới một căn hộ chung cư cao cấp, sắp xếp cuộc sống cho cô.

“Đây là đâu?” Thư Lê yếu ớt hỏi Vũ.

“Đây là nơi anh Dũng dặn tôi sắp xếp cho cô. Tạm thời cô đừng đi đâu, hãy nghỉ ngơi cho tốt...sau này nếu có kế hoạch gì thì tính sau, được không?”

Thư Lê im lặng, thần thờ.

Quả thực cô không còn muốn liên hệ với hắn, dựa vào sự sắp xếp, che chở của hắn, nhưng cô là một người phụ nữ yếu ớt, thân cô thể cô, không có chỗ dựa. Ngay cả ngôi nhà ở Bắc Ninh mà cô đã trả 6 tháng tiền

nhà, cô cũng không thể quay trở về. Đối với người ở quê, thứ đàn bà cướp chồng, chữa hoang như cô sẽ không được người ta tiếp nhận, cô sẽ không thể sống yên ổn trong ngôi làng yên bình ấy.

“Tạm thời cứ như vậy đi. Khi tôi có sức khỏe, có thể tìm việc làm, tôi sẽ rời khỏi đây!”

“Cô Lê!”

Thư Lê ngược mắt nhìn Vũ.

“Thật xin lỗi...vợ tôi...”

“Thôi được rồi!” Thư Lê ngắt lời “Những chuyện đã qua xin anh đừng nhắc lại được không...”

Vũ im lặng, cảm giác tội lỗi đè nặng lên trái tim hắn. Hắn chỉ muốn nói cho Thư Lê biết hết tất cả sự thật, nhưng hắn không đủ can đảm, mà Trần Dũng cũng không để cho hắn nói.

“VẬY...tôi về. Cô nghỉ ngơi đi!”

“Cherry, anh trở về rồi. Em có thể tới gặp anh không?”

“Pete, anh điên rồi. Em đã nói em không muốn liên quan đến anh nữa...em đã có gia đình...”

“Đến gặp anh, anh ở khách sạn F, nếu không tới...anh sẽ gặp chồng em!”

“Anh...”

“Anh thực sự nhớ em!”

Phượng thần thờ.

Phía bên ngoài cửa phòng ngủ của bọn họ, Trần Dũng lạnh lùng mím môi.

Phượng lặng lẽ thay quần áo rồi lái xe tới khách sạn F, tìm đến cửa phòng của Pete, gõ cửa.

Khuôn mặt đẹp như vẽ của Pete xuất hiện, hắn là sự kết hợp hoàn hảo của hai dòng máu Âu – Á, với chiều cao tiêu chuẩn của một người mẫu hạng A. Hắn kéo Phượng vào bên trong, thì thầm “Cherry, em đã tới...”

Phượng cảm thấy người cô mềm nhũn trong lòng Pete, cảm nhận hương thơm quen thuộc trên người hắn. Không được, cô đang từng bước trở lại bên chồng, cô không thể mềm lòng...

“Buông em ra...” Phượng giẫy ra.

“Em không nhớ anh sao? Anh đã rất nhớ em!”

“Pete, em đã có chồng rồi...”

“Anh không bắt em phải bỏ chồng. Chỉ cần...không quen anh thôi, được không?” Pete vừa nói vừa bước tới bên Phượng, kéo cô vào lòng, dùng bờ môi quyến rũ đặt lên môi cô, mạnh mẽ mút lấy, Phượng quay đi nhưng hắn dùng tay kéo cô lại, đặt lưỡi liếm lên vành tai cô khiến cô rên lên, mút lên cổ cô khiến cơ thể cô nóng bừng.

Phượng không thể cưỡng lại sức quyến rũ của hắn, không thể cưỡng lại hương thơm nam tính trên người hắn. Ban đầu cô còn cự quấy phản kháng một cách yếu ớt, nhưng sau đó, cơ thể cô phản ứng lại những kích tình của Pete, cô vòng tay kéo đầu hắn sát lại, tiếp nhận nụ hôn hoang dại của hắn. Giống như 8 tháng trước, cô đã không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của người đàn ông này, thì bây giờ cũng vậy. Xét về khía cạnh tình dục, người phương tây luôn có sức khỏe và kỹ năng, sự hoang dại hơn người Châu Á rất nhiều. Có lẽ...cô thích ở bên hắn, đơn giản vì tình dục. Dũng đã không chịu ở bên cô, không sao, đã có Pete! Pete bế Phượng đặt lên mặt bàn, thì thầm “Hôm nay anh sẽ bù đắp những ngày chúng ta xa nhau!”

Trong căn phòng khách sạn 5 sao sang trọng vang lên những tiếng rên rỉ đầy kích tình...

Phượng uể oải tỉnh lại trong lòng Pete. Phải, hắn luôn là người mang đến cho cô những thăng hoa mà từ lâu Trần Dũng không đem tới. Không phải Trần Dũng kém, chỉ là giữa bọn họ hình như thiếu đi cái gì đó mới mẻ, cái gì đó phiêu lưu, mạo hiểm, khiến cho người ta say mê, vừa muốn bước vào, vừa muốn bỏ chạy... Pete là thứ thuốc gây nghiện của Phượng, thứ heroin hảo hạng!

“Em tỉnh?” Pete vuốt ve gò má trắng hồng của Phượng.

“Em phải về, chồng em...sẽ tìm em!” Phượng ngồi dậy mặc quần áo. Dù biết Dũng sẽ không để ý tới cô, không quan tâm cô đi đâu. Hấn vẫn còn tránh mặt cô kể từ khi hấn biết cô tính kể Thư Lê...nếu hấn biết cô làm cho cô ta sảy thai thì hấn sẽ biểu hiện như thế nào?

“Anh không thấy chồng em gọi điện!” Pete hồ hững “Giữa em và chồng có chuyện gì sao?”

“Em và chồng em rất hạnh phúc!”

“Vậy mà em cư xử như một người đàn bà khát tình lâu ngày vậy!”

“Pete!” Phượng nghiêm giọng “Chuyện giữa chúng ta chỉ dừng ở mức độ bạn tình. Em không thể mang cuộc đời ngấn ngùi còn lại để đánh cược vào người đàn ông...không có tính an toàn như anh!”

“Anh không có tính an toàn sao?”

“Anh sẽ không lấy em, Pete. Em không thể chơi bạc được, em đã gần 40 tuổi rồi!”

“Phụ nữ phương Tây hơn 60 tuổi vẫn làm tình rất giỏi và vẫn có thể kết hôn. Cherry, em còn trẻ, em rất đẹp, rất gợi cảm...”

“Em là người Châu Á!” Phượng đứng dậy “Em về nhà đây. Anh ở đây bao lâu?”

“1 tháng? 2 tháng? Có lẽ là nửa năm...tùy thuộc vào em muốn anh ở lại bao lâu!” Pete hài hước nói. Hấn là một tên nhà giàu rảnh rỗi, được cha mẹ để lại một gia tài thừa kế kékéch xù. Hấn không ngại tiêu tiền, chỉ là hấn sẽ sẵn sàng chi tiền cho việc gì mà hấn muốn.

“Em sẽ chỉ động liên lạc với anh!” Phượng soi gương sửa lại đầu tóc, quần áo, đánh son rồi mỉm cười bước đi.

Bước xuống sảnh khách sạn, Phượng hoảng hốt nhận ra một bóng dáng quen thuộc mà nhắm mắt cô cũng có thể tưởng tượng.

Hấn lặng im ngồi trên ghế chờ của khách, hai bàn tay rấn chắc lồng vào nhau, khuôn môi cương nghị hơi mím lại, ánh mắt lạnh lùng.

Trần Dũng nhìn Phượng bước ra, cười nhạt “Em xong rồi à, anh đã chờ em...” hấn giơ đồng hồ Rolex trên tay ra nhìn “4 tiếng 15 phút...”

25. Chương 29+30 (hoàn)

CHAP 29

“Người đó là ai vậy em?” Trần Dũng ngồi đối diện vợ trong phòng khách, khóe miệng hồ hững nở nụ cười.

Khuôn mặt Phượng hơi tái nhợt, bàn tay vô thức nắm chặt, khóe môi run run. Cô biết trả lời sao bây giờ? Nói thật? Cô không đủ dũng cảm. Nói dối? Trần Dũng là người đàn ông cô có thể lừa dối sao?

“Anh ấy...là...là...” Phượng ấp úng.

“Em ở anh ta suốt trong quãng thời gian ở sao?” Kỳ lạ, bắt gặp vợ cùng nhân tình trong khách sạn, suốt hơn 4 tiếng đồng hồ, Trần Dũng vô cùng bình tĩnh. Hấn cũng không cảm thấy quá đau lòng, chỉ là thất vọng, lại có chút gì đó nhẹ nhõm. Hấn những tưởng Phượng yêu hấn, Phượng vì hấn nên mới trở nên độc ác như vậy. Nhưng không ngờ...

“Em...lúc ấy em quá yếu đuối...em mũi lõng. Nhưng em luôn nhớ đến anh mà, không phải em đã trở về bên anh sao?”

“Nhớ đến anh?” Trần Dũng cười nhạt. Hấn nhớ lại khi hấn phải thực hiện ca phẫu thuật cắt dạ dày, Phượng vô cảm không quan tâm đến hấn. Suốt 8 tháng ở , cô không một lần chủ động gọi điện hỏi thăm hấn, cũng không một lần gọi điện cho Bảo . Nói rằng cô ấy nhớ hấn? Quên đi. Còn Bảo , thậm chí cô ấy cũng chẳng quan tâm. Người vợ, người mẹ ở bên nhân tình đã quên đi mất ở quê nhà mình có một người chồng đang

đau khổ, một đứa con khát tình yêu thương của mẹ như thế nào. Nếu nói yêu, có lẽ Phượng yêu bản thân mình hơn cả.

“Em có nhớ đến anh hay không trong lòng em hiểu rõ hơn cả!” Trần Dũng lạnh lùng “Anh tưởng rằng anh đã sai, thực chất em còn sai lầm hơn anh quá nhiều!”

“Dùng...em xin lỗi...em sẽ cắt đứt với Pete. Em nhớ anh, cần anh nên mới trở về bên anh. Chúng ta không còn trẻ, chúng ta đã ở bên nhau hơn 20 năm rồi. Đừng vì vấp ngã nhỏ mà đánh mất nhau được không anh? Thậm chí anh và Thư Lê...”

“Đừng so sánh!” Dũng gằn giọng “Chuyện giữa anh và Thư Lê xảy ra khi anh và em đang li thân, thậm chí anh nghĩ rằng em đang muốn ly hôn với anh. Còn chuyện của em và người đàn ông đó kéo dài cho-đến-tận-bây-giờ! Em đừng đánh đồng anh với em... Vả lại, anh đã cho em một cơ hội. Chính em lại lợi dụng cơ hội đó để chà đạp đối thủ của mình, chính em...không tôn trọng anh!”

“Dùng...” Phượng thốt lên “Cô ta thậm chí còn có con của anh, em cũng chưa từng trách anh...”

“Không trách anh nhưng chỉ ngầm hăm hại cho cô ấy mất con thôi, phải không?” Trần Dũng liếc mắt nhìn vợ “Chuyện em sai Thoa làm gì, anh đã biết hết rồi! Em đừng giả ngây với anh nữa...”

Khóe môi Phượng khẽ run lên. Hắn đã biết? Hắn đã biết cô sai Thoa đẩy Thư Lê sảy thai? Con đàn bà ngu ngốc, có việc đơn giản đó cũng không biết giữ miệng.

“Anh nghĩ chúng ta nên dừng tại đây thôi!” Trần Dũng đứng dậy.

“Ý anh là sao? Em không hiểu!” Phượng ngập ngừng.

“Chúng ta ly hôn đi!”

“Ly hôn?” Phượng bóp chặt ly thủy tinh trong tay tới vỡ nát những mảnh vỡ cắm chặt vào tay cô tới bật máu. Nhưng cô không thấy đau...không phải tay đau, mà là tim đau, cảm giác khó chịu ập đến.

Người đàn ông cô yêu hơn 20 năm muốn ly hôn với cô?

Người đàn ông cô tin tưởng sẽ bảo vệ cô suốt đời muốn rời xa cô?

Không...cô không thể tin được!

“Anh muốn ly hôn với em là vì đứa trẻ của Thư Lê sao?” Phượng bật dậy.

“Phượng, tay em chảy máu!”

“Anh nói đi, là vì mẹ con cô ta sao? Anh muốn gạt em khỏi cuộc đời anh để dễ dàng tiến tới với cô ta sao?” Phượng trừng mắt, sấn tới trước mặt Dũng đẩy kích động.

“Em giết chết con anh!”

“Nó là thứ nghiệt chủng!”

“Nó là một đứa trẻ vô tội. Phượng, em cũng làm mẹ mà, em cũng biết nỗi đau khi mất con tồi tệ như thế nào. Em nhẫn tâm vậy sao?”

“Anh bỏ em là để đến với cô ta sao?”

“Phượng!” Trần Dũng thở dài “Anh không biết, anh thực sự không biết. Nhưng chúng ta không thể nữa rồi...không thể... Giữa chúng ta đã có quá nhiều khoảng cách, quá nhiều vết thương không thể khép miệng. Xin em, giải thoát cho nhau thì hơn!”

Phượng cảm thấy nước mắt mình bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Cô đã cố kiềm chế cơn uất nghẹn nhưng không thể. Cô không muốn yếu đuối, nhưng cô không thể chịu nổi đả kích này. Dù có hàng đêm làm tình bên người đàn ông khác, cô cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ không còn là vợ của Dũng, hắn không còn là sở hữu của cô. Đến trong mơ cô cũng chưa từng nghĩ như vậy. Có lẽ thời gian ở bên nhau của họ đã quá dài, tình cảm của họ từng quá sâu, đến mức họ coi nhau như một phần máu thịt.

Phượng nuốt nước mắt cười nhạt, kiêu hãnh ngẩng cao đầu “Nếu anh đã quyết tâm như vậy thì đừng hối hận. Em sẽ chấp nhận ly hôn với anh! Bảo – là của em!”

Trần Dũng nhìn bóng lưng vợ rời đi. Hắn biết hắn không có quyền tranh giành Bảo với Phượng, vì hắn không xứng đáng, hắn là kẻ có tội. Bảo Tuấn chết trên tay hắn, hắn vẫn còn nhớ khuôn mặt non nớt xinh đẹp đắm trong vũng máu của bé. Hắn – không đủ tư cách tranh giành, dù hắn yêu Bảo như thế nào!

“Chị Phượng...số tiền đó...em vẫn chưa nhận được! Em gọi điện nhưng chị không trả lời nên đành đến đây!” Phượng vẫn ở trong nhà Trần Dũng cho đến khi chính thức đệ đơn lên tòa, cô có hẹn ăn trưa với Pete, đang ra ngoài thì gặp Thoa đứng lấp ló ở cổng.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Thoa, Phượng cười nhạt, nhả nhặn nói “Tiền gì cơ? Tôi không hiểu ý của cô!”

“Số tiền...50.000\$ chị hứa cho em...nếu em làm cho Thư Lê sảy thai đó!”

“Cô đã hoàn thành xong việc chưa?”

“Thư Lê đã sảy thai, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Không phải em hoàn thành xuất sắc sao?” Thoa ngơ ngác nói.

Bốp!

Phượng giang tay giáng một cú tát lên mặt Thoa, khóe môi nhếch lên nụ cười “Cái tát này là trả công cho cô. Sai cô làm việc là làm phúc cho cô, cho cô cơ hội kiếm ra tiền. Vậy mà cô để lộ cho chồng tôi biết, hại tôi và Dũng chuẩn bị ra tòa ly hôn. Cô còn muốn nhận tiền sao? Không muốn thảm như con đàn bà đó thì biến khỏi mắt tôi...”

Thoa hoảng sợ ôm mặt lùi lại, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Phượng. Đây là chị Phượng trang nhã, dịu dàng, điềm tĩnh mà Thoa từng biết sao? Sao cô cảm thấy đây chỉ là một người đàn bà ác độc, nhẫn tâm?

“Cút!” Phượng lớn giọng, liếc thấy Trần Dũng đứng đằng xa nhìn cô và Thoa thì cười nhạt. Đã biết bản chất của cô như thế nào, cứ vậy đi, cô cũng không phải thứ phụ nữ hay làm trò giả nai!

Phượng leo lên Lexus phóng đi mất, để lại Thoa đang ôm mặt thút thít khóc.

Trần Dũng bước lại gần Thoa, hờ hững nói “Vốn cảm thấy cô có chút đáng thương, nhưng thực ra không phải như vậy. Một người mẹ thương con đến đâu cũng không thể ra tay giết người để thể hiện tình thương được. Con cô dù có nhận được số tiền 50.000\$ mà Phượng hứa cho cô để cứu mạng đi chăng nữa, sau này cũng không thể ngẩng cao đầu mà sống được!”

“Anh Dũng...” Thoa nức nở “Anh cũng có con mà...nếu bảo anh giết người để Bảo Tuấn sống lại, anh có làm không? Em cũng chỉ vì thương con mà thôi!”

“Tôi sẽ không làm!” Trần Dũng bình tĩnh nói “Vì con tôi sẽ không muốn bố nó là kẻ giết người, nó sống được là nhờ đánh đổi sinh mạng của người khác. Vì cô đủ nhẫn tâm nên kể cả có giúp được, tôi sẽ không giúp gia đình cô. Các người nợ tôi một sinh mạng!”

Trần Dũng nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tuy hắn là kẻ nhẫn tâm, nhưng nói hắn giết người để cứu mạng ai đó, dù là bất kỳ ai, hắn sẽ không làm. Nếu sống được chỉ nhờ bàn tay vấy máu của kẻ khác, liệu người được cứu kia có hạnh phúc không? Nếu hạnh phúc, kẻ đó thực không có trái tim.

Kính coong!

Thư Lê đang thiêu thiêu ngủ thì nghe tiếng chuông cửa. Có lẽ là Vũ...

Cô mệt mỏi khoác một chiếc áo mỏng rồi ra mở cửa. Từ ngày sảy thai đến nay đã được 2 tuần, cô cảm thấy sức khỏe của mình vẫn chưa khá lên nhiều. Có lẽ cũng bởi tâm lý cô không tốt, luôn cảm thấy đau khổ, buồn bã vì mất con. Cô có nói Hoàng dắt bé Lương tới thăm cô. Khi Hoàng biết tin Thư Lê sảy thai, hắn không giấu nổi vẻ vui mừng, lại một lần nữa đề cập đến việc tái hợp. Thư Lê nghe xong liền im lặng một lúc rồi nói “Thực ra dù có không tiếp tục trách anh phần bội thì tôi cũng không thể quay lại bên anh, vì trái tim tôi đã nguội lạnh rồi. Huống chi trong lòng tôi vẫn còn những ám ảnh về việc giữa anh và Diễm.

Dù tôi không biết anh và Diễm là thực lòng hay không, nhưng nghĩ tới anh và Diễm từng có quan hệ đó, cô ấy lại đang trong tù chịu cảnh khổ sở, liệu tôi và anh ở bên nhau có thể thanh thản hay không? Lầy lí do con cái, chẳng lẽ bố mẹ phải vì con mà cả đời sống gượng ép bên nhau sao? Sau này lớn lên chắc bé Lương cũng không mong như vậy...”

Hoàng cứng người.

“Bởi vậy...anh tìm người đàn bà xứng đáng hơn tôi thì hơn. Còn bé Lương, khi có điều kiện tốt, tôi muốn đón nó trở về bên mình!”

Hoàng trầm tư, dường như những lời nói ngày hôm nay của Thư Lê làm cho hắn tỉnh ngộ. Có lẽ nỗi đau hắn gây cho Thư Lê không bao giờ có thể lành được, có lẽ hắn đã sai rồi, ngay từ đầu hắn đã sai rồi. Có vợ ngoan, có đứa con xinh xắn, thông minh...hắn lại tự tay đâm đập tất cả, tự tay phá hủy tất cả. Hắn không thể tiếp tục trách Thư Lê thay lòng đổi dạ, bởi khi cô cần hắn nhất, hắn lại đang tâm đâm đập cô, hãm hại cô. Có lẽ hắn và Thư Lê, kiếp này không thể rồi. Kiếp sau hy vọng hắn sẽ trả mối nợ kiếp này cho cô!

Trần Dũng đứng tựa thành cửa, lơ đãng nhìn Thư Lê. Cô gầy đi rất nhiều. Có lẽ người ta sẽ không nhận ra cái cô gái từng mũm mĩm tới mức chồng chán chồng chê, bây giờ lại gầy gò, xanh xao như vậy. Hắn xót xa, hắn đau lòng. Tất cả là lỗi lầm của hắn!

“Là...anh sao?” Thư Lê hoảng hốt.

“Không vui khi tôi đến thăm à? Mở cửa ra cho tôi vào!”

Thư Lê lưỡng lự. Hắn là người đã có gia đình, trước đây hắn và vợ ly thân thì không sao, bây giờ vợ hắn trở lại. Giữa cô và hắn đáng nhẽ không nên có mối quan hệ gì thì hơn. Đã bắt đầu dĩ phải ở nhờ nhà của hắn cho đến khi khỏe lại, trong lòng Thư Lê cảm thấy tội lỗi lắm rồi...nay lại để hắn vào nhà?

“Đừng suy nghĩ nữa. Đây là nhà anh, anh không được vào à?” Hắn đẩy cửa, nghênh ngang bước vào bên trong.

Thư Lê mím môi bước theo, sắc mặt lộ rõ khó chịu. Người này chẳng bao giờ mất đi cái tính bá đạo, độc tài.

“Em sao rồi?” Trần Dũng liếc Thư Lê. Cô đang mang vẻ mặt khó chịu, hờn dỗi ngồi đối diện với hắn. Cô ấy đang giận vì hắn tới sao? Hay không vui vì hắn tới?

“Ừm...khá tốt!” Thư Lê lạnh nhạt “Tôi chỉ ở nhờ anh thêm một thời gian ngắn nữa. Ngay sau khi khỏe lại, tôi sẽ tìm công việc mới và rời khỏi đây!”

“Thực ra...em không cần rời khỏi đây cũng được!” Trần Dũng thấp giọng nói.

Thư Lê cười nhạt “Sao nào, anh định nuôi nhân tình bé nhỏ sau lưng vợ à?”

“Thư Lê!” Trần Dũng gần giọng. Cô ấy học đâu ra cái kiểu nói móc hắn như vậy nhỉ?

“Ý anh không phải như vậy. Em không khỏe thì cứ nghỉ ngơi ở đây, dẫu sao đây cũng là nhà anh để không. Sau này khỏe hơn anh sẽ giới thiệu em đi làm, được không?”

Thư Lê nhận ra trong ánh mắt hắn có sự tha thiết, quan tâm khiến trái tim nhỏ bé của cô đập mạnh. Không được, vì sao cứ ở gần hắn ta là cô lại cảm thấy mềm nhũn, mềm lòng nhỉ?

“Tôi không muốn mang tiếng, anh còn vợ còn con...tôi và anh dẫu sao cũng không nên liên quan đến nhau thì hơn!” Thư Lê thấp giọng. Mối liên quan duy nhất giữa cô và hắn đã mất rồi. Bác sĩ nói nó là một đứa bé gái. Dù chưa từng muốn mang con ra để níu kéo hay ràng buộc hắn, nhưng cô thực sự đau lòng. Đó là con của cô và Dũng...kết tinh những cảm xúc của cô và hắn, dù có lẽ tình yêu chỉ xuất phát từ phía cô mà thôi.

“Anh và vợ...sẽ ly hôn!”

“Ly hôn?” Thư Lê hoảng hốt.

“Đúng vậy, anh sắp trình đơn lên tòa án rồi!”

“Hai người đã yêu nhau hơn 20 năm, lại là mối tình đầu của nhau. Cô ấy đã giúp anh vượt qua giai đoạn khó khăn nhất của cuộc sống, vì sao anh lại bỏ người vợ tuyệt vời như vậy?” Thư Lê không kiềm chế được thốt lên. Tuy yêu Dũng, tuy không thích Phượng nhưng Thư Lê luôn phải công nhận 1 điều, cô ấy là một người phụ nữ quá hoàn hảo, quá xuất sắc. Nếu là Trần Dũng, Thư Lê cũng sẽ luôn yêu vợ, ở bên vợ mình.

“Bọn anh...kết thúc rồi. Cô ấy có nhân tình!”

Có nhân tình? Thư Lê không tin nổi. Phượng từng tỏ rõ cô ta yêu Trần Dũng như thế nào, quan trọng với anh ấy ra sao. Vậy mà có nhân tình sao?

“Anh có hiểu lầm không?” Thư Lê nghi hoặc hỏi lại. Rồi chợt mĩa mai “Nhân tình thì sao? Anh có nhân tình, chả lẽ cô ấy không được phép có à?”

Là đàn bà, cũng từng bị chồng phản bội, Thư Lê hiểu rõ sự ghen tuông, bất an, khổ sở của Phượng khi phát hiện Thư Lê là tình nhân của chồng mình. Không một người vợ nào chấp nhận và vui vẻ với việc này được, Phượng cũng thế nên Thư Lê chưa bao giờ trách Phượng, chỉ đơn giản không thích cô ta mà thôi. Nếu như nói Phượng bị shock vì Trần Dũng có nhân tình, nhân tình lại mang bầu nên mới có bồ ở ngoài, có lẽ Thư Lê cũng dễ hiểu. Cô cảm thấy Dũng nên tha thứ cho vợ thì hơn...

“Không phải gần đây, từ lúc ở bên , khi cô ấy muốn ly hôn với anh cơ!” Trần Dũng thở dài. “Anh nói ra chỉ muốn em an tâm với sự giúp đỡ của anh, chứ không phải có ý gì muốn lợi dụng hay lừa gạt em. Anh cảm thấy có lỗi vì không chăm sóc em cẩn thận khiến em mất đi đứa nhỏ. Anh muốn giúp đỡ em...đơn giản vậy thôi!”

Thư Lê nhìn vào đôi mắt thâm trầm của Dũng. Hắn chỉ đơn giản muốn giúp đỡ cô mà thôi?

“Đây là sổ đỏ căn nhà ở Nghi Tàm của anh, cùng cuốn sổ tiết kiệm đứng tên em. Em nhận lấy đi!” Hoàng đặt hai quyển sổ trước mặt Thư Lê.

Cô trở mắt nhìn hắn. Đây là người đàn ông đã đẩy cô ra đường với hai bàn tay trắng sao?

“Cái này...cái này...”

“Cái này lẽ ra là phần tài sản thuộc về em mà anh và Diễm đã lừa gạt hết. Của chồng công vợ, anh biết em sẽ ngại, nhưng nó xứng đáng thuộc về em!” Hoàng bình tĩnh nói “Không phải anh đưa những thứ này để em trở về bên anh đâu. Anh biết anh nợ em rất nhiều, kiếp này không trả được, kiếp sau anh sẽ trả!”

Thư Lê cảm thấy mắt mình rơm rớm nước. Hoàng...hắn thật giống với người con trai cô từng yêu rất nhiều năm trước đây. Nhưng thay đổi, hối hận...tất cả đã muộn rồi. Giữa cô và hắn có quá nhiều hố sâu ngăn cách, có những thứ không thể nói vài lời là quên đi được. Đúng vậy, hẹn kiếp sau anh trả nợ em!

“Cherry...em say rồi, để anh lái xe cho!”

“Để em lái...em chưa say! Anh làm sao lái xe ở Việt được, để im em lái...”

“Cherry...”

“Anh còn nói nữa em sẽ không gặp anh đâu!”

Phượng cầm chìa khóa, phóng xe đi.

“Anh là chồng của cô Vũ Thu Phượng phải không?”

Nửa đêm Trần Dũng đang ngủ thì nhận được điện thoại.

“Phải, là tôi!”

“Cô ấy và người bạn quốc tịch Anh lái xe trên đường Trần Nhật Duật thì gặp tai nạn, giờ đang nằm trong phòng cấp cứu tại bệnh viện Việt Đức. Tôi tìm danh bạ điện thoại thì có số anh, mời anh đến khoa cấp cứu nhà A...”

Trần Dũng hốt hoảng bật dậy. Phượng gặp tai nạn sao?

CHAP 30

“Cô ấy bị gãy chân, dập phổi và bỏng nửa bên mặt. Thật may là chúng tôi đã kịp cấp cứu, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Còn anh bạn người Anh kia thì bị nhẹ hơn, chỉ gãy tay và tổn thương ngoài da thôi!”

Dững lạnh người. Mới hôm qua còn gặp Phượng tại nhà, cô ấy còn lạnh lùng nhìn hắn, vậy mà bây giờ...

“Cảm ơn bác sĩ!” Trần Dững lững thững bước vào phòng hồi sức cấp cứu. Hắn nhìn người đã chung sống với mình hàng bao nhiêu năm đang nằm thở oxy trên giường, chân gãy, một nửa bên mặt bị phá hủy. Nghe nói cô ấy lái xe trong tình trạng không tỉnh táo, hình như đã uống rất nhiều rượu. Là do hắn sao? Trần Dững nắm chặt bàn tay.

Phượng tỉnh lại, cảm thấy cơ thể chỗ nào cũng đau đớn. Cô mơ màng nhớ lại, hình như lúc ấy cô uống rất nhiều rượu, hình như lúc ấy cô giành lái xe với Pete, hình như lúc ấy cô lái với vận tốc cực cao, cả chiếc xe lao xuống từ trên cầu vượt... Cô vô thức nhìn lên chân mình bằng bó trắng toát, dưới bụng mình là những lớp băng cuốn chằng chịt, những ống truyền, những chai dịch truyền lớn nhỏ, những dây dợ cắm khắp người. Cô vội vã sờ lên khuôn mặt, một nửa khuôn mặt đang quấn sau một lớp băng dày. Cô hét lên “Aaaaaaa...”

“Phượng...em tỉnh rồi?” Trần Dững nhanh nhẹn đẩy cửa bước vào.

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra? Vì sao tôi lại thế này...” Phượng kích động hét lên, nhưng vì sự tổn thương của vùng phổi và vết mổ lớn trên ngực nên tiếng cô thốt ra chỉ là sự rên rỉ.

“Em bị tai nạn xe hơi, nhưng bây giờ thì ổn rồi, không sao rồi...em sẽ khỏe lại thôi...” Trần Dững trấn an.

“Pete đâu? Anh ấy đâu...anh ấy...có sao không?”

“Anh ấy chỉ gãy tay, đang nằm phòng bên cạnh!”

“Anh – mang gương tới đây cho tôi, mang gương tới đây!” Phượng thều thào nói. Cô thấy mặt mình quấn băng, không đúng, vì sao mặt mình lại quấn băng? Một nỗi sợ vô hình ập đến với cô.

“Anh nghĩ em nên nghỉ ngơi, còn chuyện vết thương...”

“Mang gương tới đây!” Phượng lạnh lùng ra lệnh.

Trần Dững bất đắc dĩ phải mang gương tới cho cô, hắn biết cô ấy chính là mẫu người độc đoán, nếu không mang gương tới cô ấy sẽ tìm mọi cách ép hắn phải mang.

“Mặt tôi bị làm sao mà phải quấn băng?” Phượng run rẩy sờ tay lên lớp băng dày.

“Em bị bỏng. Không sao đâu, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt, công nghệ thẩm mỹ bây giờ rất tốt, sẽ không sao đâu!”

“Ra ngoài đi!”

“Em...”

“Cút ra ngoài!”

Phượng trở nên lầm lì, cô nằm chờ đợi trên giường như một cái xác, từ chối sự chăm sóc của Trần Dững. Pete tới thăm cô, cô chỉ lạnh nhạt nhìn hắn rồi nói “Anh không sao là tốt rồi. Trở về đi!”

“Anh sẽ không rời khỏi đây cho đến khi em bình phục trở lại!”

“Bình phục trở lại?” Phượng cười mỉa mai “Chân tôi đã gãy rồi...tôi đã là kẻ tàn phế rồi. Dung mạo của tôi đã bị hủy rồi, anh còn mong chờ gì ở tôi?”

“Em nghĩ anh ở bên em chỉ vì dung mạo của em? Chỉ vì em là con người lạnh lùng sao?”

“Thế vì cái gì?”

Pete nhìn cô thâm trầm rồi quay người bỏ đi. Kể từ hôm đó, ngày nào hắn cũng tới thăm cô nhưng chỉ ngồi nhìn cô một cách lặng lẽ, mặc cho cô phớt lờ hắn, mặc cho cô quên đi sự tồn tại của hắn. Vài lần hắn đụng mặt Trần Dững ngoài hành lang bệnh viện, Dững cũng như hắn, bị Phượng quên đi sự xuất hiện của mình.

“Mẹ...mẹ sao vậy?” Bảo vừa mở cửa chạy vào phòng bệnh, thấy mẹ nó quấn băng nằm trên giường thì khóc nức lên.

Phượng hồ hững nhìn con trai, trong lòng cảm thấy nhạt nhẽo.

Trước đây, cô từng yêu thương hai đứa sinh đôi vô cùng. Cô từng coi chúng như sinh mạng của mình, không khí của mình. Nhưng kể từ khi Bảo Tuấn chết đi, cô chợt cảm thấy dồn hết tình cảm vào một người để rồi mất đi người đó thật quá sức chịu đựng của cô. Tâm lý của cô trở nên sợ yêu thương, sợ đối mặt. Cô sợ phải nhìn thấy con trai, sợ phải ở bên chăm sóc nó, sợ phải yêu nó...chỉ vì cô sợ sẽ một lần nữa mất đi Bảo, có lẽ cô sẽ không thể sống được. Thà rằng đừng yêu, thà rằng đừng ở bên cạnh, có lẽ lúc mất đi rồi sẽ không đau đớn như vậy.

“Bảo, không được làm phiền mẹ!” Dũng thất vọng khi nhìn biểu cảm của Phượng khi thấy Bảo. Đến con trai cô ấy cũng sợ phải đối mặt sao?

“Bố đại ca...” Bảo dài giọng.

“Con ra ngoài với bà nội đi, bố muốn nói chuyện với mẹ!”

“Phượng, anh muốn nói chuyện với em!” Trần Dũng nghiêm túc nói. Phượng chỉ hơi nhìn hẩn, ý muốn bảo rằng hẩn nói gì thì mau nói đi.

“Chuyện ly hôn...anh nghĩ lại rồi, chúng ta đã ở bên nhau hơn 20 năm. Bây giờ em gặp tình cảnh như thế này, anh không thể bỏ mặc em được!”

“Chỉ vì tôi gặp tình cảnh như thế này? Anh thương hại tôi sao?”

“Phượng, đó không phải sự thương hại, đó là trách nhiệm giữa vợ chồng. Nếu chẳng may anh bị như em, em cũng sẽ bỏ anh sao?”

“Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ ly hôn với anh!”

Trần Dũng im lặng.

“Dùng...anh yêu tôi không?”

“Anh...có, anh yêu em!” Trần Dũng mím môi trả lời.

“Đừng hối hận, tôi sẽ - không bao giờ rời xa anh, tôi sẽ ở bên cạnh anh, hành hạ anh cho đến chết!” Phượng nở nụ cười mỉa mai, kiên định nói.

“Được!”

“Quên cô ta đi, nếu đã không ly hôn, tôi sẽ không để cho anh tơ tưởng đến người đàn bà khác đâu!”

Trần Dũng lái xe trở về nhà, hẩn vô thức lái đến căn hộ chung cư mà mình sắp xếp cho Thư Lê đến ở. Đúng lúc Thư Lê đang lững thững bước ra ngoài tản bộ.

Trần Dũng nhìn theo bóng cô. Cô rất gầy, cô đã không còn là Thư Lê của những ngày tháng bị Hoàng rời bỏ, tâm hồn cô cũng không còn non nớt, yếu đuối như lúc đó. Cô ấy đã trở thành Thư Lê mạnh mẽ, Thư Lê trưởng thành. Cô ấy đã có thể tự tin vững bước trên đôi chân của mình mà không cần hẩn nữa rồi. Hẩn chỉ là một tên tội đồ đã mang đến cho Thư Lê những đau đớn, bất hạnh một lần nữa. Hẩn trách Hoàng là kẻ phụ bạc, vậy hẩn có khác gì Hoàng đâu?

Hoàng rũ bỏ Thư Lê vì Diễm, hẩn cũng rũ bỏ cô vì Phượng, vì tình nghĩa vợ chồng hơn 20 năm.

Hoàng cướp đi con trai cô, vợ hẩn cùng vì hẩn mà làm mất đi đứa con còn chưa chào đời của cô.

Hẩn và Hoàng, những tưởng khác nhau nhưng cũng chỉ là hai người đàn ông ích kỷ, chỉ ở bên cô khi cần, khi có người đàn bà khác xuất hiện thì nhấn tâm vứt bỏ Thư Lê!

Hẩn – cũng chỉ là thứ đàn ông ích kỷ!

Trần Dũng châm một điếu thuốc, rít một hơi thật dài. Hẩn từng muốn ly hôn với Phượng, từng muốn giúp đỡ Thư Lê, sau đó từng bước tiếp cận cô, ở bên cạnh cô, khiến cô một lần nữa ở bên cạnh hẩn, dựa vào hẩn vô lo vô nghĩ, để cho hẩn bao bọc cô cả đời. Hẩn cũng từng trách mình đã bỏ qua hơn 20 năm tình nghĩa với Phượng, nhưng hẩn biết giữa hẩn và Phượng đã có hố sâu ngăn cách rất lớn, không bao giờ có thể nối lại. Đó là gã nhân tình ở bên cô suốt những tháng ngày tại London, đó là đứa con của hẩn mà Phượng dung

mưu khiến nó mất đi, đó là những khoảng cách mà 8 tháng 21 ngày xa nhau, chính Phượng đã tự tay đẩy mình rời xa hắn... Hắn những tưởng hắn và Phượng có thể tách khỏi nhau, sống cuộc sống độc lập không có nhau. Hắn đã không thể mang đến cho Phượng hạnh phúc, Phượng cũng vậy, không còn là người con gái khiến hắn mặt đỏ tim đập mỗi khi nhìn thấy. Vậy thì bọn họ nên buông tha lẫn nhau, trao cho nhau cơ hội tìm hạnh phúc mới. Nhưng rồi tai nạn xảy ra, Phượng trở thành kẻ tàn phế, hắn không thể nhẫn tâm bỏ mặc cô ấy để vui thú bên Thư Lê được. Như vậy hắn chỉ là kẻ độc ác, vô trách nhiệm, thậm chí hắn sẽ không thể nhìn mặt con trai hắn nếu hắn là Thư Lê, kiếp này anh nợ em, hẹn kiếp sau anh sẽ trả lại tất cả!

Trần Dũng lái xe phóng vút đi...

Phượng đã ổn định hơn nên được chỉ định trở về nhà. Cô được Trần Dũng bế lên chiếc Ranger Rover màu trắng, chợt thấp thoáng thấy bóng dáng đẹp đến ngạo nghễ của Pete trong ánh chiều tà.

Hắn đứng im lặng nhìn cô, cũng giống như tất cả các buổi chiều, hắn vẫn thường ngồi lặng lẽ bên cô vậy. Hắn muốn gì ở cô? Cô không còn nhan sắc...cô là kẻ tàn phế. Hiện giờ cô là kẻ đáng thương, phải sống dựa vào sự thương hại, dựa trên trách nhiệm của kẻ làm chồng là Dũng. Cô có tư cách để hắn ngồi nhìn cô mỗi chiều hay sao? Hay là hắn cũng đang thương hại cô, bần tình của hắn?

Trần Dũng thoáng nhìn Pete qua gương chiếu hậu, trong lòng hắn không nổi lên những đợt sóng ghen tuông hay giận dữ, chỉ cảm thấy...người đàn ông này, có lẽ hắn đã yêu vợ mình mất rồi!

“Em ăn cháo nhé!”

“Nếu đi vệ sinh thì rung chuông, anh sẽ bế em vào trong đó!”

“Nếu cảm thấy khó chịu ở đâu thì nói với anh, anh sẽ đưa em vào viện!”

Phượng nghe những lời ân cần của Dũng hàng ngày, nhưng lạ thay, cô không cảm thấy vui sướng, hạnh phúc nữa. Vì sao thế? Chẳng lẽ cô không còn yêu hắn sao? Hay đơn giản cô biết những cử chỉ chăm lo, quan tâm, ân cần ấy dành cho cô đơn thuần xuất phát từ 2 từ “trách nhiệm”, sâu thẳm trong lòng người đàn ông ấy đã không còn hình bóng của cô, mà thay vào đó là một người phụ nữ khác?

“Anh Dũng, Thư Lê đã rời khỏi chung cư, tới căn hộ trên đường Nghi Tàm mà Hoàng chuyển tên sổ đỏ cho cô ấy. Trong sổ tiết kiệm đứng tên Thư Lê cũng có hơn một tỷ...hình như đó là những gì hắn bù đắp cho Thư Lê!”

“Cô ấy và hắn...sẽ tái hợp sao?” Trần Dũng khó nhọc hỏi.

“Vũ này...” Trần Dũng chợt giật giọng gọi “Cậu hãy hết sức giúp đỡ Thư Lê trong cuộc sống. Tôi nợ cô ấy! Nhưng những gì liên quan đến cô ấy, cậu không cần phải báo lại với tôi. Tôi và Phượng...”

Vũ im lặng gật đầu, ánh mắt hắn lộ rõ vẻ xấu hổ. Trước đây Trần Dũng tin tưởng hắn như vậy, nhưng hắn tiếp tay cùng Phượng hãm hại Thư Lê, vợ hắn lại khiến cô sảy thai. Hắn đã không còn đủ năng lực để được tin dùng, nhưng Trần Dũng vẫn sử dụng hắn, còn cho hắn vay tiền để đưa con gái sang Sing chữa bệnh.

Trần Dũng nói “Tôi không giúp con gái cậu mà tôi giúp cậu. Số tiền này, kể cả là cả đời cậu, đời con cậu...cũng phải trả hết cho tôi. Cậu nên nhớ tính mạng được đánh đổi trên tính mạng của người khác là nghiệp chướng, con cậu nếu biết mẹ nó từng như vậy sẽ không vui đâu!”

Vũ nắm chặt tay, cả đời này hắn sẽ không gặp được ai tốt như Dũng, cũng sẽ không có ai mà hắn nguyện đem tính mạng của mình ra để đánh đổi như anh ấy. Và Thư Lê, gia đình hắn nợ cô, sẽ hết sức mình trả mỗi nghiệp này!

Thư Lê tới căn nhà ở Nghi Tàm mà Hoàng sang tên cho cô, kiếm một công việc kiếm ngân tại siêu thị. Cuộc sống khá an nhàn khiến cô tha thiết muốn đón bé Lương về nuôi, nhưng Hoàng nói rằng bố mẹ hắn không đồng ý, hắn sẽ tạo điều kiện một tuần 3 ngày bé Lương ở với cô, 4 ngày còn lại ở nhà nội.

Đối với Thư Lê, như vậy là tốt rồi. Dầu sao cô cũng không phải người tài giỏi, mang đến cuộc sống đầy đủ nhất cho bé Lương là việc cô không thể làm.

Nghe nói Hoàng đã bắt đầu hẹn hò trở lại. Cũng phải, hắn đẹp trai, phong độ, giàu có, độc thân...hắn chỉ thiếu một người vợ thôi!

Nghe hần kể, cô chỉ cười chúc mừng hần. Hoàng nói đùa “Anh vẫn cho em một cơ hội đấy, nghĩ kỹ lại đi trước khi anh tìm được một cô bạn gái xinh đẹp!”

Thư Lê mỉm cười, từ bao giờ cô không còn cảm giác ghen tuông khi thấy chồng mình tuyên bố “cùng người phụ nữ khác”, có lẽ là bởi cô không còn yêu, cũng không còn hận hần nữa rồi. Quá khứ kia, đã là quá khứ rồi xin hãy để cho nó qua đi...

“Cùng anh đi siêu thị chọn vài món nhé, hôm nay bạn gái anh sang chơi, anh muốn trở tài nấu nướng!” Hoàng năn nỉ.

“Nếu cô ấy biết anh đi cùng vợ cũ có lẽ sẽ không vui đâu!” Thư Lê lắc đầu.

“Đi mà...giúp anh đi...quả thực anh không biết phải làm món gì, phải bắt đầu từ đâu. Xin em đấy, cô ấy sẽ không biết đâu!”

Thư Lê mỉm lòng.

Cả ba người bọn họ vào siêu thị mua một ít thức ăn, Thư Lê chỉ trở, Hoàng nhặt nhanh, bé Lương tỏ vẻ hạnh phúc, vui sướng như chưa bao giờ vui như vậy. Trông họ - giống như một gia đình!

Trần Dũng lạnh lùng đứng từ xa nhìn bọn họ. Vì sao lại bắt gặp cảnh này? Vì sao tim hần lại đau như vậy. Hần vô thức lững thững bước theo ba người kia...

“Mẹ à, chú kia cứ nhìn chằm chằm mẹ. Con sợ!” Bé Lương thấp giọng chỉ. Thư Lê giật mình nhận ra đó là Dũng, sắc mặt của Hoàng thì hơi đỏ lên. Gã đàn ông bội bạc, vậy mà vẫn xuất hiện trước mặt bọn họ sao?

Biết bị phát hiện, Trần Dũng hiên ngang bước lại gần, tự tin mở lời “Xin chào, tình cờ quá!”

“Tôi nghĩ chẳng phải là tình cờ, có lẽ anh đây đã đi theo chúng tôi một lúc rồi phải không?” Hoàng mỉm cười.

Thư Lê kéo tay hần. Im lặng cúi đầu.

“Tôi chỉ muốn biết kẻ phụ bạc như anh làm cách nào khiến Thư Lê quay trở lại bên mình. Là số đỏ? Hay số tiết kiệm?” Trần Dũng mặt bình tĩnh, đã kích.

“Anh điều tra chúng tôi?” Hoàng thốt lên.

“Điều mà Trần Dũng muốn, chẳng có gì là không thể không biết!”

“Chẳng liên quan gì đến anh!” Hoàng gằn giọng.

“Chị Phượng...sao rồi?” Thư Lê nhỏ giọng hỏi. Qua Vũ, cô biết rằng Trần Dũng và Phượng sẽ không ly hôn, bởi Phượng mới gặp tai nạn rất thảm. Cô từng hy vọng, dù rằng đã cố nén cái hy vọng ấy đi rất, rất nhiều lần, vì biết hy vọng ấy là sai trái, rằng sau khi ly hôn Phượng, Trần Dũng có thể hay không để ý một chút tới cô... Thậm chí trong mơ cô cũng thấy cảnh Phượng xách vali rời khỏi nhà Dũng, còn hần – nhìn cô âu yếm. Nhưng thực tại là thực tại, không phải giống như một giấc mơ. Hần và Phượng không ly hôn, hần cũng chẳng bao giờ để ý, dù là một chút tới cô nữa. Tình yêu của cô với hần là sai trái, đau khổ cô phải chịu cũng là nghiệp chướng vì đã chen chân vào hạnh phúc gia đình người khác. Là cô sai, tất cả là do cô... Cô đã chết tâm rồi, thực sự chết tâm rồi. Đừng bao giờ hy vọng giấc mơ trở thành sự thực, vì mơ chỉ là mơ thôi!

“Cô ấy đang bình phục!” Trần Dũng bình tĩnh nói.

Thư Lê gật đầu “Vậy là tốt, chúng tôi đi đây!”

Cô quay sang Hoàng, làm một cử chỉ khoác tay thân mật “Anh, chúng ta đi!”

Hoàng hơi cứng người vì hành động của Thư Lê, nhưng hần không phản ứng mà chỉ bình tĩnh phối hợp, thản nhiên bước đi.

“Bố mẹ...chúng ta về nấu cơm đi...” Bé Lương ngây thơ nói.

Trần Dũng im lặng đứng nhìn Hoàng và Thư Lê cùng bé Lương sánh bước bên nhau, trong lòng nổi lên một cơn đau dữ dội. Thì ra yêu là như vậy, không phải cứ nhìn người mình yêu hạnh phúc tức là mình sẽ hạnh

phúc. Giả dối, tất cả chỉ là giả dối lừa mình dối người. Yêu chính là đau khổ, ghen tuông khi nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người khác. Hấn đang ghen, ghen dữ dội!

Trần Dũng ngà ngà say, hấn vô thức lái xe tới nơi Vũ vô tình đọc địa chỉ, căn nhà mà Hoàng sang tên cho Thư Lê. Hấn thấy cô mang thùng ra ngoài đổ rác, trước cửa không có chiếc Camry đen của Hoàng. Hấn không có nhà? Hay hai người bọn họ chưa chính thức trở lại với nhau?

Trong lòng Trần Dũng lại nổi lên một trận ghen tuông đến đau đớn. Vậy mà hấn để cho cô quay trở lại với người đàn ông ấy. Hấn – đau lòng. Hấn - tức giận.

Kính coong!

Thư Lê chạy ra mở cửa, nghi hoặc. Hôm nay không phải ngày Hoàng đưa bé Lương tới, vậy thì ai đến vào giờ này? Đã 9h rồi.

Trần Dũng uể oải đứng dựa vào cửa nhìn Thư Lê trở mắt nhìn mình, cười cười “Chào em...chồng em không có nhà chứ?”

“Dũng, anh say à?” Thư Lê hốt hoảng.

“Anh say ư? Phải...chỉ là vài cốc rượu mà đã say rồi. Tửu lượng kém thật. Em có thể mời anh vào nhà, pha cho anh một cốc nước chanh giải rượu không?”

Thư Lê ngập ngừng nhìn hấn. Quả thực cô không muốn hấn và cô có thêm mối liên hệ nào nữa!

“Nếu em thấy phiền thì anh trở về vậy...” Trần Dũng lắc đầu “Không khéo ngày mai lại có thêm một chiếc ô tô phi xuống từ cầu vượt...” Hấn thì thầm.

“Vào đi!” Thư Lê gần giọng. Hấn lại đánh vào điểm yếu của cô, cô không thể nhẫn tâm nhìn hấn say sưa lái xe được.

Nhìn Thư Lê pha nước chanh cho Trần Dũng, hấn nhớ lại những lần phải đi tiếp khách, cô cũng chờ hấn trở về rồi pha nước chanh cho hấn.

Phượng chưa bao giờ pha nước cho hấn, cô chỉ sai giúp việc làm. Nhưng với Thư Lê, cô ấy từng nói với hấn “Không gì bằng nước uống hay đồ ăn chính tay người vợ pha cho chồng, bởi vậy trước đây em thường thức đợi Hoàng trở về để pha nước chanh cho hấn!”

Lúc ấy hấn nói “Tên Hoàng đó thật ngốc vì để mất một báu vật như em!”

Bây giờ cô cũng đang pha nước chanh cho hấn, nhưng hấn mới là kẻ ngốc. Hấn ngốc vì không thể ở bên cạnh cô, để cô pha nước chanh cho hấn cả đời.

“Của anh đây. Uống rồi trở về đi, chị ấy sẽ lo...” Thư Lê đặt cốc nước xuống bàn rồi quay người đi.

Hấn chợt kéo cô lại, ôm cô vào lòng, hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

“Này...buông ra...buông ra...” Thư Lê giãy dụa trong lòng hấn.

“Anh thực sự rất nhớ em. Anh mơ thấy em hàng đêm...nhưng không thể chạm vào em!”

“Anh say rồi...buông tôi ra...” Thư Lê giãy dụa tới phát khóc.

“Anh không say...thực sự anh rất nhớ em!” Hấn vừa nói vừa đặt môi lên môi cô, mạnh mẽ xâm lấn, mạnh mẽ cưỡng bạo cô. Hấn yêu người con gái này tới phát điên, nhớ cô đến phát điên, nhưng cô lại trở về với chồng cũ, còn hấn thì không thể ly hôn với vợ. Bọn họ là không thể sao?

Thư Lê khóc, cô cố giãy dụa khỏi hấn nhưng không thể. Cơ thể này, tâm trí này, từng tắc, từng thối thọt, thuộc về hấn. Chúng phản ứng với hấn, khao khát hấn.

“Xin anh...đừng tiếp tục...” Thư Lê giãy dụa yếu ớt khi môi Dũng đặt lên cổ cô, tay hấn luồn vào trong áo của cô xoa nắn.

“Im nào...anh thực sự rất nhớ em...”

Trong nhà bếp dần dần nóng lên, những tiếng rên rỉ lẫn tiếng khóc đầy kích thích tràn ngập mùi hương ám muội.

7h sáng, Trần Dũng bình tĩnh lái xe trở về nhà. Đêm qua hắn không biết vì sao mình lại cường bạo Thư Lê, nhưng hắn nhớ từng chi tiết, từng chi tiết. Hắn say nhưng không đến mức mất kiểm soát, vậy mà hắn lại cường bức cô ấy, là bản năng trong cơ thể hắn thúc ép hắn sao? Hắn đập mạnh vào vô lăng, Trần Dũng, mày điên rồi, mày không thể tiếp tục làm khổ cô ấy.

Phượng thờ thẩn nhìn vào màn hình điện thoại. 48 ngày kể từ khi cô rời viện, ngày nào cô cũng nhận được một tin nhắn vào lúc 7h sáng với một nội dung duy nhất “I’m waiting you, Cherry!” Là hắn, là Pete. Hắn chưa rời khỏi Việt sao? Hắn muốn gì ở cô?

Cô rung động sao? Cô yêu hắn sao? Vì sao hôm nay không nhận được tin nhắn của hắn, cô lại hoảng hốt, lo sợ đến vậy? Hắn từ bỏ cô, hay hắn đã gặp chuyện gì? Cô kiểm chế lòng mình không nhắc điện thoại gọi cho hắn...tới mức tay trái cầm chặt móng vào tay phải mà không biết đau.

Nhìn người đàn ông phờ phạc, là chồng mình, bước vào phòng ngủ. Phượng chợt thấy bình thản. Cô có thể đoán ra đêm hôm qua hắn ở đâu. Dù không phải là người phụ nữ đó, nhưng chắc hắn là một người phụ nữ khác. Nhưng cô không còn ghen tuông, không còn muốn chiếm đoạt nữa. Trải qua một lần sinh tử cận kề, cô chợt nhận một điều. Cuộc sống vốn không chỉ dựa trên trách nhiệm mà còn dựa trên cảm xúc. Hết yêu là hết yêu, càng gò bó, càng trói buộc nhau, cô càng cảm thấy mình yếu đuối, thất bại, càng nhìn khuôn mặt của Trần Dũng, cô càng cảm thấy hắn chỉ thương hại mình. Hai người sống cạnh nhau, đồng sàng dị mộng, đó không phải cuộc sống mà người phụ nữ mạnh mẽ như cô mong muốn. Cô muốn sống dựa trên chính đôi chân của mình. Tuy giờ chân cô chưa lành, nhưng cô tin rằng, một ngày nào đó không xa, cô sẽ tiếp tục bước đi bằng chính bản thân cô!

“Dũng...chúng ta ly hôn đi!”

Pete đợi Phượng ngoài cửa tòa án, chờ cô cầm được phán quyết ly hôn của tòa án, sẽ cùng cô sang Anh tập vật lý trị liệu cho đôi chân và thay da nơi vùng mặt bị bỏng.

Ngày ấy, Phượng quyết định ly hôn với Trần Dũng, bỏ mặc sự ngạc nhiên tột độ của hắn, bỏ lại Bảo cho hắn chăm sóc.

Cô gọi cho Pete, gọi tới 46 cuộc thì hắn nghe máy.

“Anh không nhắn tin cho em!”

“Anh chờ em gọi điện cho anh!”

“Anh chờ được rồi đấy!” Phượng mỉm cười.

Có những thứ tình cảm không phải đảm bảo bằng lời nói, bằng lời hứa chân thành hay một lời cầu hôn lãng mạn, sự chứng kiến của mục sư trước Chúa. Pete từng là một người đàn ông lãng nhăng, nhưng hắn chưa từng đi tới nửa vòng trái đất chỉ để quan hệ với một người đàn bà mà hắn thích, trừ Phượng. Hắn không dám khẳng định mình yêu Phượng, nhưng hắn lại dám khẳng định, hắn sẽ ở bên cạnh cô, miễn là cô cần hắn, miễn là cô còn muốn hắn. Bản thân hắn không dám hứa hẹn một tương lai vững chắc với cô vì hắn không dám hứa cái gì hắn không chắc chắn làm được, hắn không muốn cho cô hy vọng. Lòng người, tình cảm...là thứ dễ thay đổi nhất, hắn yêu thích sự mạnh mẽ của Phượng nhưng hắn không dám chắc sau này hắn không yêu thích ai hơn cô ấy. Bởi vậy, hắn cảm thấy mình không đủ tư cách chen chân vào mối quan hệ giữa cô ấy và chồng, hắn chỉ đơn giản muốn làm tình nhân của cô.

Cho đến khi nhìn Phượng nằm trên giường bệnh, sự sống mong manh giữa hai đường sinh - tử, hắn chợt nhận ra: Đời này kiếp này, hắn sẽ không thể rung động với ai nhiều như thế, sẽ không thể bật khóc khi sợ mất người đàn bà nào đó, trừ mẹ và con gái hắn.

Phượng mỉm cười đẩy xe lăn tới bên Pete, hắn bế cô lên ô tô, vuốt má cô triu mến “Đi nào, tới cùng anh nhé. Sau này dù đi tới cùng trời cuối đất, anh cũng sẽ đưa em đi!”

“Được!” Phượng hạnh phúc trả lời. Đối với cô, sự an toàn không quan trọng bằng một giây phút sống thật với bản thân, sống hết mình. Có lẽ con người khi trải qua một lần sinh tử mới nhận ra giá trị của cuộc sống!

Cầm trong tay tờ phán quyết ly hôn, đứng nhìn vợ cũ của mình hạnh phúc, Trần Dũng cảm thấy nhẹ lòng. Hắn đã không còn nữa cảm giác tội lỗi với Phượng. Cô ấy hạnh phúc rồi, hắn cũng phải đi tìm hạnh phúc thôi!

Kính coong!

Kính coong!

Kính coong!

Trần Dũng cầm tờ phán quyết ly hôn trong tay, sốt ruột bấm chuông. Hắn nóng lòng muốn cho cô biết hắn và Phượng đã ly hôn rồi, cô ấy đã hạnh phúc rồi, kể từ nay Thư Lê và hắn sẽ đàng hoàng ở bên nhau, đàng hoàng yêu nhau. Hắn sẽ có thể bảo vệ cô, để cho cô dựa vào vai hắn cả đời!

“Anh này, đừng bấm chuông nữa!” Một người phụ nữ trung niên phúc hậu xuất hiện “Cô gái ở nhà này đã bán nhà sang nước ngoài rồi!”

“Sang nước ngoài?” Trần Dũng hoảng hốt hỏi lại.

“Phải, từ 2 tháng trước đã rời đi, sau đó ngôi nhà này được rao bán, chủ mới cũng đã nhận nhà rồi nhưng người ta chưa dọn đến ở!”

2 tháng, là thời gian mà hắn tìm đến Thư Lê cưỡng ép cô. Ngay sau đó cô ấy rời đi sao? Trở về với Hoàng sao? Trần Dũng mím môi.

“Vũ...cậu điều tra cho tôi Thư Lê đi đâu, có phải cô ấy đã trở về với chồng không?”

“Không phải đâu, anh Vũ. 2 tuần trước Hoàng đã đính hôn với con gái phó tổng bên dầu khí, Thư Lê có lẽ không trở về bên anh ta đâu!”

“Vậy cô ấy đi đâu được?”

“2 ngày trước Thư Lê đã bay sang Úc rồi, hình như Hoàng nhờ mối quan hệ bên đó bảo lãnh cô ấy sang đó...”

“Sao cậu không nói cho tôi biết?” Trần Dũng gầm lên.

“Anh Dũng, anh quên sao? Chính anh dặn tôi không được nói thông tin về Thư Lê cho anh biết mà!” Vũ vô tội nói “À mà phải nói cho anh điều này mới được. Trước khi sang Úc 1 tuần, Thư Lê có đến viện sản khám thai. Hình như cô ấy đang mang thai...”

Cô ấy đang mang thai? Nếu là con của Hoàng thì có lẽ hắn sẽ tái hợp với Thư Lê, nhưng đây hắn lại lấy người con gái khác. Vậy đứa bé đó...là con của hắn sao? Trần Dũng nắm chặt bàn tay.

6 năm, suốt 6 năm Trần Dũng từ Việt bay sang Úc nhiều lần, tìm kiếm khắp nơi. Từ Sydney đến , , , ..v.v..hắn đã tìm kiếm hết rồi. Nhưng Úc không phải Việt , nơi đây hắn chẳng là gì cả, tìm người lại càng khó khăn.

Từ một người đàn ông đẹp trai, phong độ, Trần Dũng già đi nhiều, mái tóc cũng đã xuất hiện một vài điểm bạc, đôi môi không còn nữa nụ cười tươi rói đến xuất thần.

“Em ác quá, trở về đi. Anh ta vì tìm kiếm em cũng cực khổ nhiều rồi, còn già và xấu đi nữa. Giờ đứng cạnh anh thì sao so sánh được...”

“6 năm. Vậy có hơi ít không?”

“Anh ấy...già rồi! Em hãy cho anh ta một cơ hội!”

Thư Lê mỉm cười, phải, đã đến lúc trở về rồi.

“Bảo Anh, Bảo Ngọc!” Thư Lê cất giọng gọi hai đứa nhóc, một trai một gái, giống nhau như đúc “Chúng ta trở về Việt tìm bố con nhé!”

“Vâng!” Hai cái miệng chúm chím cùng nhau thốt lên.

“Người này là bố này!” Bé trai sinh đôi nói với bé gái, một tay nắm tay em, một tay kéo kéo ống quần Trần Dũng.

Hắn ngạc nhiên nhìn một đôi trẻ con giống nhau như đúc, mà kỳ lạ có điểm gì đó quen quen, đang tròn xoe mắt nhìn hắn.

“Các cháu là ai?”

“Con là con của bố mà!” Hai đứa bé đồng thanh đáp “Mẹ hay cho con xem ảnh bố trên facebook!”

Đúng rồi!

Đúng rồi!

Hai đứa trẻ này rất giống Thư Lê, nhất là đôi mắt, đôi mắt tinh khiết không vẩn đục.

Vậy...chúng chính là con của hắn? Chúng gọi hắn là bố? Thư Lê đâu rồi?

“Hai con tên gì? Mẹ con đâu?” Trần Dũng kích động hỏi.

“Con là Bảo Anh, em con là Bảo Ngọc!” Bé trai chững chạc nói “Mẹ con nói cho bọn con đến tìm bố, sau đó mẹ lái xe đi rồi!”

“Thư Lê...” Trần Dũng hét lên.

“Thư Lê...em ở đâu!”

“Mẹ vừa lái xe đi rồi, bố này ngốc thật, em muốn đổi bố!” Bảo Ngọc nhõng nhẽo nói.

“Nào, vợ vẩn, ai cho đổi mà đổi. Hai đứa vào đây gặp bà nội nhé!”

Hai đứa trẻ ở nhà Trần Dũng 2 ngày, Thư Lê cũng không xuất hiện khiến hắn hết sức sốt ruột, đi tới đi lui. Kỳ lạ là hai đứa trẻ rất ngoan, rất quăn bà nội cùng anh Bảo mà không khóc lóc hay vùi vãnh mẹ, dù chúng mới 5 tuổi. Phải chăng việc giáo dục trẻ từ nhỏ tại nước ngoài đã dạy cho hai đứa có tính độc lập?

Bảo khá lạ lẫm vì “tự dưng” mình có hai đứa em, còn bà Loan thì vui mừng khôn xiết. Nhìn hai đứa trẻ này, giống Trần Dũng như đúc, chỉ duy có đôi mắt là của mẹ chúng, đôi mắt tinh khiết, thánh thiện.

“Mẹ, con đến công ty có việc gấp. Nếu Thư Lê đến thì gọi ngay cho con!”

Tối hôm đấy, Trần Dũng trở về nhà muộn. Mẹ hắn không gọi điện, chắc hắn Thư Lê chưa tới tìm hắn.

Hắn uể oải bước vào phòng ngủ, trong phòng tối om. Hắn nằm vật xuống giường, chưa kịp thay quần áo, chưa kịp bật đèn.

Chợt hắn nhận ra bên cạnh mình có hơi ấm, một cơ thể mềm mại như không xương chồm lên người hắn.

“Dũng...em về rồi!”

Hắn vỗ lấy cô, bao nhiêu tích tụ trong lòng dâng trào, hắn chợt bật khóc “Em đã đi đâu...anh tìm em suốt 6 năm nay...em đã đi đâu...”

“Em đi đến nơi thử thách tình yêu của chúng ta!”

“Em đi thế đã đủ chưa? Đã đủ thử thách chưa? Nói đi...em xấu lắm...xấu lắm...”

“Này...anh khóc đấy à? Sao em thấy ướt ướt?”

“Vớ vẩn. Là...mồ hôi đấy!” Trần Dũng phân trần “Nói đi, nói xem trở về Việt vì sao lại không tới tìm anh luôn? Vì sao để cho hai đứa kia về trước? Em thăm dò phải không?”

“Hahaa...” Thư Lê bật cười khanh khách “Em cho thám tử tới thăm dò, nếu chúng đồng ý em sẽ chấp nhận anh làm bố của chúng!”

“Còn nếu không?”

“Em sẽ cho chúng đổi bố khác!”

“Em dám?” Hấn đề lên người cô, cắn mạnh vào cổ cô.

“Dừng, có một câu anh còn chưa nói với em!”

“Anh yêu em!”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh>